

УЧИТЕЛЯТ

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Неделни беседи
XVI серия / II том
1932-1933 г.

1 Живият хляб	7 И проводи ги
2 Ще влезе Духът	8 А другото падна
3 На двама господари	9 Добро е човещина
4 Духът дава живот	10 Мир на този дом
5 И украсиха	11 Верният в малкото
светилниците си	12 Кой ще ви даде вашето
6 Първото място	13 Радостта

СИЛА И ЖИВОТ

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Неделни беседи
XVI серия / II том
1932-1933 г.

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

Издателска къща
СИЛА И ЖИВОТ
БУРГАС
1997

© **СИЛА И ЖИВОТ**, 1997

ISBN 954-8146-22-3

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Ще прочета част от шеста глава от Евангелието на Йоана.

“Защото Божият хляб е този, който слеза от небето и дава живот на света.” Един важен стих. Някой пита: Кое е най-важното? - Това, което дава живот. Животът има свои пътища, свои начини, по които идва. Той има свои методи, по които се проявява. Без метод не може.

Днес хората имат обикновено разбиране за науката. Съвременното човечество още не е видяло учител, който да им разясни науката. Тепърва предстои да дойдат на земята. Хората не са виждали истински учител. Засега всички познават само учениците и слугите, но учители малцина са виждали. Казват: учени хора. Това са само ученици, някои са слуги даже. Но някои от тези слуги знаят повече от учениците и професорите. Няма да се спирам повече, но мога да ви приведа много примери от европейските университети. Има прислужници, които по някоя специалност знаят повече от студентите и те се допитват до тях. Много пъти те улесняват студентите да си вземат изпита.

Сега ние имаме особено мнение за науката. Казваме, че това не е важно, онова не е важно. Но кое е същественото в живота? Кое е реалното? Видимото ли е реално? Сянката като е видима, реална ли е? Ако е реална, защо се увеличава и намалява? Защото ако кажем, че това което виждаме е реално, снегът, който вали зимно време, а лете го няма, реален ли е? После настъпва суша, реална ли е? Това са общи положения. Това, което става в природата, става и вътре в нас. Ние говорим за вътрешен живот, но нямаме ясна представа за вътрешния и външния живот. При тези условия, елементите, които представят живота външно, това е външният живот. Другите елементи, които действат вътрешно, за да се прояви животът, това е вътрешният живот. Ние казваме: нашият живот. Не че самият живот е наш. Защото не живеем само ние. Тогава ние се намираме в положението на един комар, в който се е пробудило съзнанието. Комарът не може да има човешко съзнание. Може да му се даде съзнание, но никога не може да има човешко съзнание. Съвсем друго устройство има неговата глава, той няма такива органи, няма такива сили. Комарът ще каже: Всички са комари като мен. Той винаги ще си остане комар. И човекът е минал някога през повисоко развитие, но той си оставил едно малко прозорче и днес мисли, че е голямо същество. Той е само едно малко прозорче от човека, от което вижда само там, където е стъпил с малкото пръстче. От психологи-ческо гледище, това значи търговец. Поточно казано, той използва всички условия. Евтино купува, скъпо продава, памучния плат продава за вълнен.

Сега се отдалечаваме от въпроса. Това, което прави този търговец, са неговите слабости. Аз не искам да се спирам върху слабостите ви, понеже това е патология. Не искам да говоря за нея, защото тя не

влиза в живота. Животът не е патологично явление. Той е здравословно явление във всяко едно отношение. Всички патологически явления са извън живота. Тез първа ние трябва да отделим живота. Докато хората се карат на земята, то е патологическо състояние. Докато хората завиждат, ревнуват, докато не се разбират, докато се убиват, това не е животът. В живота виждаме, че един става слуга, а друг - господар. Едни са свещеници, други проповедници, професори, някои са учени, химици. Какво знаят те? Той идва да научи азбуката на тази наука. Ако кажете, че той е учен човек, ще му кажа: ето един човек, на когото кръвообръщението е спряло. Той казва, че кръвообръщението се е смразило. - Че какво от това? Зимно време нали водата замръзва? Аз мога да взема замръзналата вода, да я стопля. Замразила се кръвта, тя не е изгубена и може да се стопли, да стане течна. Но тази кръв има известна специфична топлина, при която може да се движи. Вие имате повърхностни понятия за топлината. Този, който знае качествата и свойствата на топлината, той може да върши чудеса. При сто градуса, ти ще възвариш водата, но при сто градуса не можеш да възвариш желязото. А желязото може да се сvari тъй както една краставица. Малко смешно е. Може да го сvariш. Може да го направиш отлична храна, която да ядеш. Сега не искам да се спирам върху това. Ще кажете: Това е прекалено казано. Но мнозина са казвали неща, които не са разбрани. Когато са разбрани, точно на място са казани. Ако в кръвта няма достатъчно желязо, животът не може да функционира правилно. Ако в кръвта няма достатъчно злато, човек не може да прояви характера си. Ако в кръвта няма достатъчно количество сребро, човек не може да прояви своята чистота. Може да ви изредя още елементи. Всеки

елемент се представя с известно качество. Не само да мислим за тези елементи, но трябва да ги разбираме. Под елементи ние разбираме центрове, в които могат да се проявят силите. Значи съществува един свят, по-широк от нашия. Защото нашият свят се дължи на нашето съзнание. Заг него има едно съзнание. То обгръща целия материален свят, който е резултат на това съзнание. Заг това съзнание има друго съзнание, което обхваща в един кръг този свят и действа в него. От това съзнание, което ние наричаме духовно, произтичат много явления.

Христос казва: "Хлябът, който слиза от небето." Значи от онова място, където седи запасът на живота. Истинският живот оттам иде. Някои казват, че ще дойде време, когато хората ще се хранят чрез светлина. Всичко е светлина. Ако ти можеш да съгистиш светлината, ще имаш храна. Учените казват, че могат да се хранят със светлина. Хиляди години може да минат, но хората ще се хранят със светлина и това ще бъде един голям успех. Аз мисля, че едва след 2100 години може да се създадат условия, да се храни човек със светлина. Ако ви кажат, че Син Человечески ще дойде по друг начин, не вярвайте. Защото Той ще дойде в светлината. Когато хората започнат да се хранят със светлина, тогава ще дойде Син Человечески на земята, защото е казано, че Син Человечески ще живее с хляб, който слиза от небето. На друго място Той казва: "Аз Съм пътя, истината и живота." Сега хората са се заблудили, защото вземат личността на Христос и когато някой човек говори, му казват: Ти се поставяш по-горе от Христос. Въпросът не е да се поставим по-горе, или по-долу от Христос. Въпросът е да се изрази една истина. Ти може да си проводник на истината, поставена на мястото на Христос. Христос имаше една много трудна мисия. Всеки, който иска да бъде

като Него, трябва да заеме Неговото място. Но без да вземеш мястото Му, не можеш да имаш привилегията на Христос. Малко смешно е. Един професор, за да има мястото на професор, той трябва да има съответни знания. Всеки, който иска да бъде като Христос, всеки, който иска да бъде като професора, трябва да има знания. Който иска да бъде художник, артист, трябва да има изкуство, а то не е лесна работа. Сега ще ви утеша, че в бъдеще ще бъдете такива.

Нека разберем, що е бъдеще и що е минало. Миналото съдържа законите на страданието, според мое-то схващане, или според новите веяния. А пък бъдещето съдържа законите на радостта и щастие-то. Това тряб-а да знаем, понеже излизаме от страданието. Нашата цел е радостта и щастие-то. Следователно, ние се стремим към бъдещето. Някой казва: Ами настоящето? Има един народ, който няма настояще време. Това са евреите. Те имат две времена - минало и бъдеще. Те казват, че всяко бъдещо проявление, щом е станало, то е минало вече. Значи, има само една преходна линия на бъдещето към миналото. Тази преходна линия наричат настояще. Следователно, ако ние живеем в бъдещето, ние казваме, че можем да бъдем щастливи, можем да бъдем радостни. А вие казвате, че бъдещето е една илюзия. Казват: Дотегна ми живота. Че с какво може да ни дотегне? Ти никога не си усещал живота. Това, което тежи в живота, то не е живот. Не ти е дотегнал животът, но ти е дотегнало да живееш без живота, защото като дойде животът, няма да ти дотегне никога, понеже няма да има страдания. Така трябва да се говори. Но ние само подразбираме истината. Нямаме думи, които да изразяват точните идеи.

“Хлябът, който слязъл от небето.” Може да се говори с общи думи. Общите думи ползват само онези

хора, които разбират предметите, но онези, които не разбират, те не се ползват от общите думи. Сега ние казваме: Има бъдещ живот. Аз разсъждавам по следния начин. В Европа има университети, има учени хора. Какво ме интересува те? За мене е важно мога ли аз да следвам в университет и да добия това знание, което се преподава там. Имаме изкуство. Изкуството може да ме интересува дотолкова, доколкото аз мога да го овладеея. Но само външно да ми се говори за изкуство, в това няма живот, който да ме стимулира. Тогава ние казваме, че имаме криви разбирания. Когато се говори за изкуството, казваме, че нямаме условия за учене, но когато в природата се изисква от човека да извърши някоя работа, той има условия. Няма нито един от вас, който да е толкова беден, да няма парченце земя да направи един опит. Първо, за всеки предмет, за който може да се говори вие можете да направите опит във вашия мозък. Там има място. Следователно, когато се говори за ниви, за богатство, аз разбирам, че нивата е в главата ви. Там е областта, там са твоите волове, кончета - ще ги впрегнеш колкото искаш, и твоите овчици са там. Всичко каквото искаш, каквото пожелаеш, е вътре в главата. Ти като не разбираш тези закони, ходиш да търсиш ниви вън, да се караш. Могат да ти пукнат главата за една нива. Защо? Защото търсиш нивите отвън. Следователно, този език, който употребявам, трябва да се разбира. Пукнали ти главата. Това е закон на невежеството. Защо се карат хората в света? Защото не разбират Божиите закони. Ако употребявам често думата Бог, ще кажете: той петни Името Божие. Ако не употребявам името Божие, ще кажете: той е безверник. Чудно, като говоря за Бога, извеем съм, като не говоря за Бога, безверник съм. Това е неразбиране. Аз не говоря за човешките богове, които хората са измислили. За

мене думата Бог е малко обезсилена. Тя и на български и на английски и в другите езици е неразбрана. Най-хубавото име, което евреите са имали и българите са го заимствали, е Йеова, а в еврейския език е Йехова, но те никога не го произнасят. Те казват: Йот, Хе, Вау, Хе. Българите казват: нашата Йова. Толкова Йови има, а работите им не са се оправили. Когато евреите са се намирали в големи мъчности, целият народ започвал да пости, обръщали се към Господа и тогава Йехова им помагал. Сега ако ви се каже в името на Йехова да се молите да ви спаси, всички ще почнете да се смеете. Името е там, но Йехова го няма.

Нарисуваната свещ и истинската свещ, това са две различни реалности. Онази на картината гори и другата гори, но горенето на онази, която е истинска, е съвсем друго. Сега изнасям онова, същественото, което е като встъпление на новата наука, която трябва да дойде. Аз ви говоря за един живот, в който няма да има остаряване, а само раждане и заминаване за другия свят. Ще бъде изключена онази патологична страна на живота: боледуване, страдание, умиране. Няма да има болници, клиники, лекари. Ще има майки, но не такива като сегашните. Децата няма да се увиват в пелени. Не мога всичко да ви кажа, защото ще се провали цялата беседа, за да ви обясня как ще се явят децата. Трябва да изучавате изкуствата. Когато една гъсеница се увива на пашкул, с какво се увива вътре? Най-първо виждаш гъсеницата как лази, яде. По едно време тя застава, вдига главата си и казва: Стига вече, няма да ям. Разсъждава като инженер, който ходи и измерва разстоянията, слага триъгълници, пресмята. Като направи своите изчисления, застава в центъра и образува пашкул. Какво прави вътре, никой не знае. После излиза една цяла пеперуда - нейното детенце. Като гъсеница лазеше по земята,

а сега хвърчи из въз-духа. Направила си едно аеропланче, каца от цвят на цвят. Казвате: Това е пеперуда. Но тази пеперуда има знание. По същия начин и ти трябва да направиш своя пашкул. Сега човек, който не е толкова умен, колкото пеперудата, се оставя да му правят пашкули. Изкопа-ят му един пашкул в земята, направят му един сандък, заровят го и му казват: Ще излезеш някога пеперуда. Питам ви, колко от вашите пашкули са се върнали ка-то пеперуди? Но сандъкът той трябва сам да си го направи, а не хората. Човек не трябва да чака хората да го заравят. Даровитият никога не чака да му направят сандък и после да излезе като пеперуда. Казвате: Помага Господ. На умните Господ помага, а глупавите вървят по друг път. След като го заровят в гроба, държат му надгробни речи. Ще ме сложат в земята, ще ми хвърлят отгоре пръст и после ще ми държат речи, че съм бил много добър човек. Да, много добър бях, но ще ме заро-вят в земята - възнаграждение за всички добрини. Сега като разсъждавам по този начин, някои могат да се съблазнят и да кажат, че говоря без уважение за умре-лите ви майки и бащи. Но аз ни най-малко не се подиг-равам. Цялото ми почитание към вашите бащи и майки. Аз констатирам само един факт. Говоря тъй, както разбирам. Действително, това е едно патологично състояние на цялото човечество, затова казвам, че не трябва да умираме. Нищо повече. Всеки един, като се роди, да каже: Няма да умирам! - Ама умираш. Не трябва да умирам! Разправяха ми следното. На две майки се раждат деца. Разболява се детето на едната. Тя казва: Господ да не ми го вземе. Но детето умира. Тя плаче и нарежда: Господ ми го взе. Защо ми го даде, защо ми го взе? На другата също се разболява детето, но тя казва: Господи, не ти давам това дете, аз детето си го искам. Аз искам да го отгледам, не го

давам по никои начин, каквото и да правиш, не си давам детето. Чудо станало, детето ѝ не умряло. Сега вие ще кажете, че това е на-силие. Тази майка има любов. Тя казва на смъртта: няма да ми пипаш детето, че ще ти пръсна главата. Ходил съм при много болни, които казват: Каквото даде Гос-под. Казвам: Ти сега не разсъждаваш правилно. Защото като лежиш болен, това Господ не е определил, но ти си го допуснал. Искаш да кажеш, че доброто е писано на главата ти. Човек като съгреши, е писано да лежи болен и да умира. Казвате: Може ли да не грешим? Ако тръгнеш по един път където няма нито една кръчма, а има хубави чешми, ще направиш ли някакво престъп-ление? Никакво престъпление няма да направиш. Но ако тръгнеш в път, където на всяка крачка има кръчма, ти ще направиш хиляди грехове. Сега ние сме поставили съблазни навсякъде и себе си съблазняваме. След като си похапнем, казваме: Защо животът е такъв, защо Гос-под го е направил тъй. Ние сами сме направили всичко. Цялото човечество и най-добрите хора, които най-добре разсъждават, и те, за да угодят на окръжаващите, по някой път поддържат техните възгледи.

Казвам: Най-важното е знанието. Първо ще съчетаеш всички условия, така че да имаш възможност да подобриш живота си. Ние се стремим най-напред към външните резултати, защото в природата съществува един закон: да се започва с най-малките величини. Де-тето не изниква изведнъж, като гъба, но постепенно израства. Този закон трябва да се спазва навсякъде. И в знанието важи пак същият закон. Не се стреми извед-нъж да придобиеш цялото знание, защото твоят мозък не е в състояние да издържи. Знанието си има свой предел. Ти като искаш на научиш нещо, ще извлечеш от природата такива сили, които напругат мозъка ти и ще си създадеш излишни

страдания. Например, не си имал тази опитност. Ти си тих и спокоен, ходиш щастлив, радостен и весел. Един ден виждаш по пътя едно красиво същество, което Бог е създал. У тебе се заражда желание да вземеш този образ, да го поставиш в главата си, да го направиш свой идеал, както в старо време и да му се кланяш, но тогава ти ставаш нещастен. Аз бих попитал хората как желаят да живеят: Да имат външна светлина от електрически лампи, или да се ползват от слънцето. От слънцето, разбира се. Някои искат да имат своя вътрешна светлина. Под думата вътрешна светлина ние разбираме знанието, което иде отвътре. Но не от човека, а от онзи възел, чрез който ние сме свързани с възвишения, реален свят. Оттам тази светлина може да дойде, защото всички хора си помагат едни други. Срещнеш и се разговориш с един човек, дойде светлина. Но ако ти не си се срещнал с него, никаква светлина не може да проникне в твоя ум. Когато ти мислиш, че е дошла някаква идея в тебе, в колко хора тя е проникнала вече? Тази идея е проникнала в хиляди други улове. Не само ти се занимаваш с този предмет, не си само ти, който мислиш върху него. Да вземем религията, която е била разсадник за култивиране и възпитание на човешките чувства. Религията се е явила като един научен метод за възпитание на чувствата. Обаче, след време религиозните хора са изгубили сериозното знание и всичко са оставили на Господа - Той да ги спаси. Но при цялата им вяра виждаме, че нещата не стават както хората мислят. Виждаме, че най-добрите хора са страдали най-много. А лошите хора не страдат толкова, поне така изглежда. За да не се съблазняват, хората са създали друга теория. Казват, че този човек, макар сам да е праведен, в миналото е бил грешник и сега със страданията си той изкупва греховете си. Ако попитат

него, казва, че Господ знае. Когато попитаха Христос за онзи сляпородения, той ли е съгрешил, майка му, или баща му, че се е родил сляп, Христос каза: Нито майка му е съгрешила, нито баща му, нито той е съгрешил, но да се яви Славата Божия в света. Какво разбираме под Слава Божия? - Това е Божественият начин, по който човек може да се избави от лошите страдания. В този човек се е зародило силно желание, той казва: Аз трябва да прогледна по какъвто и да е начин. Бог, Който ме създаде, на всяка цена трябва да ми помогне да прогледна. С тази идея, която носеше в себе си той среща Христос, Който трябваше да му отвори очите, и ги отвори.

Следователно, у вас трябва да се роди една непреодолима идея. Аз наричам непреодолима тази идея, на която никаква мъчнотия, никакво страдание не е в състояние да ѝ препятства. Може да ви нарежат на парчета, но от нея да не се откажете. Така са мислили мъчениците, така са мислили учените хора - онези, които в името на науката са страдали. Човек трябва да прояви силен характер навсякъде. Той трябва да бъде готов да издържи страданията си, и те не трябва да са спънка за него. Освен това, аз искам да ви избавя от мисълта, че нямате знание. То е все едно да имате нива, която след като сте посяли с жито, или ечемик, не е дала добър плод. Има две причини за това - или нивата не е добра, или вие сте хвърлили неподходящо семе. Човек може да бъде представен като едно голямо поле за насаждане, но трябва да се види какво може да расте на него. И полето и идеите съществуват, те сега не се създават. Като говоря за посаждаване, разбирам разпространяване. Идеята за Бога сега не се създава. Ние трябва да проповядваме само това, в което вярваме. Религиозните хора поддържат нещо, в което не вярват. В тяхното съзнание, самосъзнание, че и в

подсъзнанието и свръхсъзнанието им, те не вярват в това, което проповядват. Има учени хора, които проповядват нещо, в което не вярват вътрешно, а само външно. Например, един учен човек казва, че има закони, има ред и порядък в природата, но не признава, че има някакви разумни същества зад тези закони. Той признава разумността на законите, но не признава, че има някакви разумни сили, които ги регулират. Дали приемаме, че има някакви сили извън нас или вътре в нас, ние трябва да изучаваме законите на природата, тъй както всеки от тях се проявява. Ако ти не си едно с онова Същество, което ръководи природата, ти нищо не можеш да измислиш. Ти може да разбереш въздуха дотолкова, доколкото го възприемаш. Ти може да разбереш светлината дотолкова, доколкото я възприемаш, топлината, храната също може да разбереш дотолкова, доколкото ти ги възприемаш. Щом престанеш да се храниш с една храна, тя не те интересува повече, ти нямаш никакво отношение към нея. Казвам: Има един вътрешен Глас. Голямото нещастие, скръбта в света се дължи на този вътрешен Глас. Душата има един вътрешен Глас. Всеки усеща, че има нещо силно, нещо съществено, което му липсва. Може да ви хвали обществото, може да ви подражават, да пишат най-хубави отзиви за вас, но дълбоко във вас има нещо незадоволено. И тъй: Ако аз съм един комар и всички писатели на комарите ме хвалят, всички комарски вестници пишат хвалебствия за мен, всички комарски авторитети ги четат и аз минавам за един авторитет, какво ще струва моята комарска наука пред човешката? Ако дойде един много учен комар, някой професор и кацне на човешката ръка да прави своите научни изследвания, а човек го блъсна с пръста си, тогава комарът се връща и казва: Претърпях такова сътресение, че не разбрах откъде дойде. Аз не можах

да го видя, но то беше една магическа сила, на която не можах да устоя. След това всички комари мъдруват, разискват, откъде е дошла тази сила. Вестниците пишат. Човек знае, че го е блъснал със средния си пръст на Сатурн, защото този комар без позволение е кацнал на ръката му, но комарът нищо не проумява. Може хората да се въодушевяват от прекрасни идеи за свобода, братство, но не са готови да помогнат на този, който се нуждае от помощ. Друг, който не говори за новите идеи, помага на нуждаещия се. Питам: Кой е разбрал новото? Аз ще ви оставя сега вие да си правите своите заключения.

Когато говорим за бъдещия живот, за благо на човечеството, някой го нас пъшка под тежестта на товара си, но ние не му обръщаме внимание. Щом някой се нуждае от помощ, трябва да му помогнем. Пред-виждам какво ще стане. Сега ще ви дам някои правила: пазете се от болестта преди да е дошла. Аз ви говоря като оная баба, при която отишъл един юнак да му бае. Тя му казала: Синко, ще ти побая, като те срещне мечка да не те сяда. Той казал: Бабо, бай ми да не ме среща мечка. По-добре е никак да не ме среща. Не зная, дали ще издържа на срещата с мечката.

Да се върнем на онзи въпрос, който представлява донякъде общ интерес. Аз не искам вие да поддържате сегашните си възгледи, защото ще преминете един живот с мъчности, страдания. Някои от вас ще боледуват, бедни ще бъдат, пари няма да имат, ще ги пъдят от къщи, ще ги затварят, изобщо ще страдат. Други мислят, че няма да имат много мъчности в живота. Ако сте умни, можете да избегнете много от страданията си. Вие ще получите два различни резултата ако се движите нощем, или денем. Ако се движите нощем, ще се съпвате много. Ако се движите денем пътят ви ще бъде по-лек. Казвам: по-добре да пътувате

денем, отколкото нощем. Защото ще изпаднете в положението на Султана, която беше тук. Тръгнала тя от Македония за България и вечерта в Рилските планини я настигнал дъжд. Понеже се изгубила, но продължила да върви, един вътрешен глас ѝ казал: Спри, не върви повече! Тя послушала и спряла, но цяла нощ я валял дъждът. Сутринта Султана видяла, че на две крачки от нея има пропаст. Тя казва: Благодаря на Бога, че се избавих. И аз казвам: За предпочитане е да те вали дъжд. Вие някой път като Султана искате да си проправите път в света. Спри някъде, нищо че вали дъжд отгоре. Страданията са за предпочитане, пред пропастта. Дойде ти съмнение, че работите няма да станат както ги мислиш. Работите наистина няма да станат както ги мислиш, нито както аз мисля - те ще станат тъй, както разумните същества, които са създали света, мислят. Този свят ще върви тъй, както те са определили, а не тъй, както вие мислите. Една машина върви по релсите, защото машинист я кара, направлява я, а не защото ние мислим. Ако спазваме законите, по които инженерът я е създал, тя ще върви, ако не ги спазваме, ще се получи дисхармония между нас и онзи, който е създал тази машина.

Ние имаме едно богато тяло. Човешкото тяло е толкова богато! Като погледна човека казвам: какви богатства притежава той, какъв замах е имал в миналото. А той е заспал и се оплаква: Колко съм нещастен! Той носи богатство в главата си и не подозира това. Има отлично тяло, и въпреки това казва: защо ми е това голо здраве. Във Варненско имаше един пехливанин, казваше се Стоян - ще ме извините ако тук има някой Стоян. Той казва на майка си: Дотегна ми вече, не искам само това голо здраве. Макар че съм юнак, дотегна ми! Но не минава много време, този Стоян се разболява и три години лежи болен. След това той се

моли на Господа и казва: Господи, Господи, върни ми здравето! С камъни да ме товарят, но здрав да съм! Какво правим когато сме здрави? Ние работим повече отколкото трябва, защото не знаем как да работим. Една работа, за която е нужен един час, някой употребява десет. Който знае, за един час ще я свърши, а който не знае, десет часа ще работи. Имахме един приятел, гледам го копае. Казвам му: Не се ли уморяваш? - Не, който не знае, той се уморява, който знае, не се уморява. Аз го гледам как копае. Той ми предаде първата лекция. Казва: Аз удрям веднъж с едната ръка, после с другата - сменям ту едната, ту другата. Който не знае това изкуство, само с едната ръка копае. Той трябва да даде на мотиката такъв подтик, че тя сама да удря. Аз го наблюдавам и виждам, че мотиката му и ръчката са много хубаво направени. Красива е мотиката му. После му гледам дрехите: скромно, но хубаво облечен. Сиромас е, но е умен човек. Гледам чертите на лицето му - носа, челото, ръцете, очите. Казва: Няма какво да гледаш, ръцете ми са груби. - Няма нищо. Но ми хареса - добър човек. Той казва: Като не съм се учил, Господ сега ме учи чрез мотиката. Казвам: Ти като обработваш така добре лозето, когато гроздето ти узрее и го продадеш, спести малко пари, купи си хубави книги, и почни да четеш. Щом можеш да копаяш добре, можеш и да учиш добре. - Мога ли? - Можеш, ти си умен човек. Казва: Ти искаш да ме накараш да не копая вече. - Не, ни най-малко, ти си силен човек, копай лозето и започни да учиш. В този човек остана идеята, че трябва да си купи хубави книги. Кое е по-хубаво: да седне в кафенето или в някоя кръчма, или да чете? Днес пият за здравето на този, на онзи, за България, но България съвсем не е здрава, пък и тяхното здраве се разклаща. Хамалите от пристанището смятат, че който не носи добре, трябва да

напусне и да стане овчар. Те смятат хамалъка по-горе от чобанлъка - овчарството. Овчарството седи по-горе. В овчарството има чист въздух, има природа, а хамалинът като носи на гърба си тежкия товар, мисли, че върши някаква грандиозна работа. Сега аз искам да ви остане идеята за правилно мислене. Ние трябва да оставим хамалъка, а да предпочетем овчарството.

“Хлябът, който слиза от небето.” Под думата Небе разбираме великото, разумното в света. Това разумното, което сега ръководи Маркони. Той обикаля със своята яхта на 10-12 хиляди километра и със знанието, което има, запалва свещите навсякъде. Някогашните светии, в които ние се съмнявахме, също имат това знание. По някой път в областта, в която е живял някой светия, никога не е падал град, а дъждът е валил навреме. Царевницата, гроздето, всичко е ставало навреме. Там, където не е имало светия, хората винаги са гладували. Та казвам: тази глава, в която няма светия, т.е. знание, тя много тегли. В глава, където живее светия, там всичко е добро. Ако в твоята глава няма светия, какъв човек ще бъдеш? Ако в главата ти няма една светла идея, която да те направлява в твоя път, да носиш благословението, умът ти ще бъде помрачен, ще бъдеш песимист и ще мислиш, че жена ти е крива, мъжът ти е крив, целият свят е крив. Ако имаш една светла идея, всичко ще бъде приятно. Може да ме запитате защо. Това е съвсем просто. Ще ви обясня с един случай, който аз съм наблюдавал. Майката на едно младо момиче казва: Каква мома ще стане, отчаяна съм от нея. Чисто не се носи - дрехите ѝ изцапани, обувката скъсани, нито се чисти, нито се мие, не знае какво да прави. Един ден аз минавам и изваждам една картичка, нося един портрет на един млад, хубав момък. Показвам ѝ го. Казвам: Не би ли

желала да имаш един такъв образ ? Виж челото му колко е хубаво, очите му хубави, устата също. На другия ден тя е чиста, сресана, хубаво облечена. У нея се запали огън от моята кибритена клечка. Тя вече мисли за него и го търси. Оттогава тя се учи, спретената е - неузнаваема. Майката казва: Ти я омагьоса, ти ѝ показва нещо и пак го скри в джоба си. Казвам: Тази мома само от един портрет, който направи идеал за себе си, съвсем се преобрази. Тази идея я мобилизира. Тя иска да го намери. Казва: Щом е на картината, той е някъде. Ако не съществува, няма да го нарисуват. Непременно ще го срещна някъде.

Ти вложи идеята за Бога в своя ум, почни да го търсиш, обаче търси Бога не както търсиш един човек отвън, а търси разумното в себе си. Бога търси по друг начин. Бога не търси, както търсиш храната, нито по пътя на водата, нито по пътя на въздуха го търси, дори по пътя на светлината не го търси. Защото ти трябва да минеш по пътя на хляба, по пътя на водата, на въздуха, трябва да минеш по пътя на светлината, на живота, по пътя на любовта, на мъдростта и на истината. И след като минеш тази последната врата, ще влезеш в един великолепен свят, ще видиш Онова Свещено Лице и ще кажеш: Ето какво съм търсил. След като Го видиш веднъж, ти хиляди пъти може да дойдеш на земята, но вече никога не можеш да го забравиш и няма да страдаш, защото онзи, който е видял лицето на Бога е силен. Бог каза на Мойсей: Никой не може да види лицето ми и да остане жив. Какво означава това? Онзи, който може да види лицето на Бога и да остане жив, той не Го е видял в истинския Му образ. Мойсей искаше да Го види по един неестествен път. Мойсей не беше минал през всички врати. Казва му Бог: Лицето ми не можеш да видиш. Ще видиш само част от полата на дрехата ми.

Тогава той провъзгласи някои от Неговите качества, че е милостив, благоутробен, справедлив. След като ти си минал по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината, в тебе ще се вселят всички Негови качества и ти ще бъдеш едно с Него. Тогава кой ще ти бъде противник? Може ли най-силният огън да има противници? Може ли това, което разтопява всичко, да има противници? Защото всички престъпления в света остават зад параваните. Може ли да стане престъпление там, където минава огън? Какво оръжие може да употребят срещу тебе? Всичко ще се разтопи. Каква лоша мисъл може да ти напакости? Защото всяка лоша мисъл, за да се проектира, трябва да има подходяща гъста материя, в която ще се разтопи. Ти живееш в един свят, в който не можеш да вършиш престъпление. Следователно, престъпленията ще бягат от тебе и ти ще бягаш от тях. Където влезеш, всичко ще се разтопява пред тебе. Този свещен огън хората го наричат огън на любовта. Тогава ако у вас е дошъл огънят, преди да е минал през вратата на истината, ще умрете, защото който е дошъл до този огън, преди да е минал по пътя на хляба, на водата, на въздуха, на светлината, по пътя на Любовта, на Мъдростта, на Истината, умира.

Днес хората не са в състояние да вярват в това, което им се проповядва. Аз не искам да вярвате сляпо, но ви казвам: Вие не можете да виждате това, което аз виждам. Но ако очите ви са здрави, това, което аз виждам и вие ще видите. Елате с мене, иначе ще се появи съмнение. Казвате: Това е халюцинация. Има ли халюцинация, реалността я няма, както когато черунката е там, а самият охлюв го няма. Черунката на мидата е там, а самата мида я няма. Питам тогава: Може ли слънцето да изгрее без да дойде неговата светлина? Не може. Щом съществува каквато и да е

светлина в света, това подразбира, че има едно тяло, от което тя произтича. Ние мислим, но тази наша мисъл не се ражда в нашия ум, ние я приемаме от друго място. По-нисшите същества и те мислят като нас, но те възприемат нашата мисъл. Всички животни под човека възприемат мисълта си от него. Техните мисли не идат от природата. Животните, растенията, изобщо съществата под човека, възприемат мислите си от човека. Следователно, ние възприемаме нашите мисли от другаде, от съществата, които са много по-развити от нас. Понякога един човек може да постъпи, както животните постъпват - сегашните хора много често са под тяхно влияние. Едно животно ще влезе в градината и без да те пита, ще се нахрани с плодове и ще си замине. Човек трябва да попита: Моля, мога ли да взема един плод? Ако влезе и не пита, той постъпва като вола, като лисицата, която влиза в курника, взема си кокошка и си отива.

Сега ще ви приведа един пример от Варненско. Един овчар се връщал късно вечерта. Видял насреща си едно бухлато същество. Казал си: Какво ли е това? Да не е таласъм? Идело му да бяга, но решил: Ще срещна това нещо. Приближил се и какво да види - една лисица носи кокошки. Като влязла тя в курника удушила 12 кокошки. Понесла ги всичките така, че тя не се виждала от тях. Овчарят я ударил с кривака си и я прострял на земята. Казал: лисица кокошка не яде, те са за мене. Освен 12 кокошки спечелил и една лисича кожа. Питам: Защо тази лисица плати с живота си? - Заради своята лакомия. Тя трябваше да вземе една кокошка, а не дванадесет. И ти ако носиш 12 кокошки, някой овчар ще ти стовари кривака си.

Следователно, Разумното, което седи в небето, в дадения случай представя нашата глава. Тя е свързана с небето. Ако нашият мозък не функционира правилно

и умът ни не е добре организиран, ние не можем да имаме и този хляб, слязъл от природата - подразбирам Висшата Разумна природа. Всички нещастия ние изкуствено си ги създаваме. Първо, ние не готвим както трябва, не мелим брашното както трябва, после ние ядем толкова отровни яденета, които не съответстват на нашия организъм, вследствие на което страдаме.

Христос казва: "Аз съм хлябът, който слиза в света и дава живот." Между разумното и неразумното има една постоянна борба. Едно поколение умира, иде второ, трето, хиляди поколения ще работят в света, докато се даде една нова насока за целия организъм. Всяка душа има своя мисия в света. Вие седите и казвате, защо ли съм роден. Щом си роден в света, ти имаш една макар и малка мисия. Всеки ден ти трябва да извършваш нещо за цялото човечество. Ти си човек, който трябва да проявиш една малка мисъл, едно малко чувство и една малка постъпка и тази хубава постъпка навсякъде ще се разгласи, не само по цялата земя, но целият разумен свят ще пише, че ти си извършил едно дело, което никой не е видял. То се отпечатва като актив за цялото човечество. У нас на първо място са нашите човешки работи. Казвате: Моето име няма да бъде записано. Даже на най-великите хора имената няма да бъдат поменати. Даже името на Толстой няма да се помене: те са псевдоними. Писанието казва: В бъдещия живот на съвършенство, всеки ще има едно име, което само той ще си го знае. Свещено име е то. Едно име, което хората произнасят, се опетнява.

Какво разбиране имат съвременните хора в света? С каква мисъл ти се приближаваш към една жена? Една жена се приближава към един мъж, но каква е нейната мисъл? Приближава се един беден човек при един

богат, но с каква мисъл? Или, с каква мисъл един богат се приближава към един беден? Майката ражда детето, какъв е нейният замисъл? Бащата ражда, какъв е крайният замисъл? Женят се, това е нещо свещено. Най-напред той казва: Без тебе не мога. Ако не живея с теб ще умра. Без тебе животът ми е ад. Една-две години след женитбата той може и без нея. Аз разбирам, ти не можеш да живееш със своята болна жена и болната жена не може да живее с болния си мъж. Това са падане и грешене. Може да имат допирни точки, но грешене и падане заедно не могат да живеят. Безумният и разумният на едно място не могат да живеят. Не се заблуждавайте, че умният човек може да помогне на безумния, на грешния. Ако иска да му помогне, то е друго нещо, но да живеят заедно, това не може да бъде. Умен с умен човек може да живее, добър с добър човек може да живее. Умният човек трябва да се стреми да помогне на всички хора да се повдигнат. Тази велика мисъл трябва да възприемат човешките сърца.

Понякога като се намерите в трудно положение ви иде да свършите с живота си. Питам: кое е онова, което ви тласка да направите това? Съвременните хора вярват, че като умрат, техните страдания ще се прекратят. Трябва да умре нещо в човека, невежеството трябва да умре, но не човекът. Буквата умъртвява - казват великите хора, а Духът оживява. Духът е разумното, което мисли. Когато дойдеш до най-големите страдания, в безизходно положение, спри се и си кажи: има изходен път. В този момент не бързай да вземаш решения. Ще ти дойде една мисъл, че някой приятел ще направи нещо за тебе. И наистина ще направи, ти не бързай, ако искаш да се оправят работите ти. Не бързай, защото ще се натъкнеш на големи мъчности. В Цариград в един американски колеж станало

следното: Един млад християнин намислил да отиде при един от професорите и да поиска от него три хиляди лева. Казал си: той е християнин. Отишъл при професора и казал: Господин професоре, Духът ме изпрати при вас да ми дадете три хиляди лева. Професорът му отговорил: Аз не мога да ти дам. Ако Господ те беше проводил, аз трябваше да имам тези пари. Ти не си разбрал. На друго място те е пратил, а ти си дошъл при мене.

И вие не хлопате ли там, където не сте пратени? Вие срещате случайно един човек, който ви помага. Така станало и с една млада мома, на която ѝ трябвали сто лева. Ходила тя от врата на врата, някой да ѝ помогне. Била се вече обезсърчила. Тогава срещнала един, когото не била и сънувала. Той ѝ дал сто лева, и работите ѝ се оправили. Как се уреждат нещата? Не оттам, откъдето ние очакваме. Когато разореш земята хубаво, нивата ще даде плод. Когато застанеш на слънце, от него ще ти дойде енергия. В природата има нещо разумно. Природата сама по себе си е разумна, изявява се към всички разумно. Ако ние разбираме нейния език и не го опетняваме, тогава ще я разберем. Ако ти не влезеш в съприкосновение с Живата Природа, как ще ти помогне тя? Ти мислиш, че тя е глуха, че не влиза в положението ти. Ти мислиш, че си единственият човек и не допускаш, че в света има нещо красиво, добро. Това показва, че не си опитал какви благородни черти имат хората. Най-малко не си ги разбрал. Има нещо в човека, което е още скрито. В Бургас имало един богат грък. Идвал един просяк при него, но той го нагрубява и изпъжда. Просякът си тръгва. Тогава богатият вади пари от джоба си, настига го и му казва: Вземи бе! Слага парите в джоба му, никой да не види. Най-напред го изгонил, после му дал парите. Добрите хора, тези, които искат да ви

направят добро, първо ще ви смушкат. Вие мислите, че ще ви нахранят, ще ви нагостят. Това са добрите хора. Моята опитност е такава, все са ме мушкали. Колко повече вас! Има някой в света, който се грижи за вас. Ако държим съзнанието си будно, ще се уверим в това. Но хората сега са се разединили, на хиляди езици говорят. Има само едно учение в света и всички хора са носители на това, правото учение. Така е. Винаги трябва да бъдете спокойни. Ти си болен, бъди спокоен. Защо? За да живееш. Ти си се разболял по единствената причина, че си прекъснал първоначалната хармония със своите приятели. Ако имаш четирима души приятели да те обичат, ти няма да умреш. Сега хората умират по единствената причина, че няма кой да ги обича, или те са изгубили вяра в хората.

Ще ви приведа една случка станала в Америка, за да разберете какво става когато човек вярва. На един американец се разболяла жена му - красива жена, която той обичал. Извикал той 12 души лекари, които констатирали, че след 24 часа тя ще си отиде. Той ѝ казал: Много ми е жалко, че след 24 часа ще си отидеш, ще си заминеш. Тя отговорила: Тъй и тъй аз заминавам, но от тебе искам да ми обещаеш, че като си замина за другия свят, ти няма да се жениш. - Това не мога да ти обещаю. Тогава тя казала: Аз пък няма да умра. И действително, не умряла, а оживяла. Казала му: Аз те обичам и не искам да дойде друга на моето място да ме замести, няма да умра.

Така че, докато ти обичаш, или някой те обича, няма да умреш. Когато любовта напусне човешкото сърце, тогава човек е изложен на опасност, той може да умре. Докато любовта функционира в твоето сърце, или в твоето висше съзнание, ти си свободен. Смъртта те застрашава само когато скъсаш връзките си с вис-

шето съзнание, тогава или ще стане разрыв на сърцето, или капилярните съдове ще се свият. Докато любовта изпълва човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. Може да минеш през хиляди гранати на бойното поле, смъртта не може да те засегне. Мога да ви дам хиляди примери от живота. Следователно, не се обзсърчавайте. Вие казвате: Господ ме е забравил, но да си умра, да си замина. Така като мислиш, страданията ще дойдат.

Ако ние правилно мислим, няма да си причиняваме страдания. Дойде някой обезсърчен човек и казва: Няма нито един добър човек. Ти го покани у дома си, нагости го, не му купувай нови дрехи, дай му малко вода да се омие, дай му малко хляб, насърчи го като си замине. По-хубаво е да утетиши човека, да му кажеш няколко ободрителни думи, да бъдеш внимателен с него. Той казва: няма нищо, тия страдания вечно ги носим. Човек е по-силен от страданията. Ние сме хора, които си влизаме в положението един на друг.

Живият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на хората. Христос казва: Бог се грижи не само за хората, но и за целия свят. Ако Бог се грижи за животните, растенията, за малките мушици, колко повече ще се грижи за нас, разумните същества! Забележете, на това място, дето Христос нахрани толкова хора, имало трева. Сега учените хора казват, че там, където нищо не расте, това са опасни места. Германски учени казват, че имало такива ужасни села, където хората измирали или от живеница, или от удар на сърцето, или от удар в главата. Следователно, има села, където тревата е хубава, зелена. Там, където тревата съхне, не ходи. Казвам: Там където мислите на хората са изсъхнали, не стой. Това значи - там където човешките чувства съхнат, не ходи, там където човешките мисли съхнат, не ходи. Стой там, където

човешките чувства виреят и растат хубаво. Стой там, където човешките постъпки виреят и са зелени. Сега казват, че човек трябва да има кораво сърце. В коравото сърце е смъртта. В мекото сърце е животът. В коравия ум е смъртта, в мекия ум е животът, в разумния, светъл ум е животът. В топлото сърце е животът, а в студеното е смъртта. Какво ще разправяме, че човешкото сърце трябва да бъде студено, хладнокръвен трябва да бъде човек. Не трябва да мислим така. Ние сме станали много хладнокръвни към всички страдания, ние сме станали хладнокръвни към нещастията, ние сме станали хладнокръвни към всички престъпления, към целия този позор. Виждаме, че един човск страда, казваме: такава е съдбата му. Едно топло сърце трябва сега, светъл ум трябва, бла-городни постъпки трябва. Така ще се оправи светът. Не с войни. Войната е едно опетняване. Ама ножът бил потребен. Ножът е само едно условие. Онова, което ще поправи живота, това са новите условия, това са новите хора, които ще се родят с такава мисия. Сега вие мислите, че имате достатъчно пари за да си уредите работите.

Ще ви приведа един пример из американския живот. Един голям богаташ като умираше, казал да му сложат в гроба малко пари, защото ще му трябва. Сложили му една торба. Той отишъл в онзи свят с торбата със злато. Видял, че там всички гостилници са отворени, хубави дрехи се продават, обуца, шапки все по пет стотинки. Поискал да си купи нещо, но му казали: Господине, тези пари тук не вървят. - Злато, това е чисто злато. - На нас пет стотинки ни трябва. Писал той на сина си от онзи свят, че златните пари там не вървят, да му прати по пет стотинки. Питам: вие като си заминете като този богаташ, какво ще ви помогнат вашите пари? Ти може да си богаташ, княз, какво ще те ползва това на онзи свят?

Ще ви приведа още един пример. Аз съм ви го разказвал, той е пак из американския живот. Те са много духовити. Седят апостол Петър и Христос пред вратата на рая. Един виден адвокат искал да влезе в рая. Те казват: Тук адвокати не се приемат, защото дела не се водят, но пратете го в еди-кой си апартамент, там трябва да иде. Изпращат го обратно. Дошъл един министър. Казват му: Тук няма място за министри, понеже нашите кабинети не се създават и не се събарят, пратете го в еди-кой си държава. Започват да се изреждат контове, графове и за всички те казват: Пратете ги назад. Най-последно иде едно малко дете, което казва: Искан да се уча. Двамата му казали - Ела утре. Онзи свят е за разумните същества, които искат да се учат. Той не е нито за адвокати, нито за министри, нито за философи, нито за богати хора, нито за попове, нито за владици, за никакви не е. Той е изключително за малките деца. Ако не станете като малките деца, няма да ви приемат.

Това е живият хляб, който слиза отгоре. Той слиза да ви предаде това разумно учение, да бъдете като разумните деца, за да имате бъдеще.

Желая на всички да ви приемат в рая, но не като графове.

Беседа, държана от Учителя на 18 декември, 1932г.,
10 ч.с., София-Изгрев.

ЩЕ ВЛЕЗЕ ДУХЪТ

Ще ви прочета втора глава от Иезекиил.

Когато Иезекиил е писал тези мисли, нивото на човешката мисъл е било друго, развитието на човечеството е вървяло в друга насока. Сега част от човечеството се повдига. Човеците са още в пустинята, както някога израилския народ. Сега някои неща може да ви се виждат странни. Всяко нещо, което хората не разбират, е странно. Например, съвременната наша мода, по която ние се обличаме, е странна за миналите поколения, а тяхното облекло е странно за нас. Но то е било съобразено с времето и степенята на съзнанието им.

От прочетената глава ще взема само думите: “Ще влезе Духът.”

За съвременните хора Духът е нещо нереално. Те считат всички неща, които не виждат за нереални, а тия, които виждат за реални. Определението не е пълно, понеже ако кажем, че всичко, което виждаме е реално, тогава всичко, което е реално ние виждаме ли го? Например, кой от вас в момента вижда какво става в Северна Америка, в Ню Йорк? - Никой.

Американците сега тържествуват, че ще дойде век на свободата. Ще си пийнат, ще се повеселят, защото приблизително 10 години имаха сух режим и всичко изсъхна. Американецът казва: Не може така, малко влага трябва да дойде. Дъжд иде сега. Разбира се, някои ще разберат думите иронично. Сухият режим се счита въздържателен. Въздържателите обичат сухотата, а които обичат виното, поддържат мокрия режим. Но виждаме, че в земеделието трябва влага. Без нея нищо не може да стане. Теорията за въздържанието трябва да се прокара както ние разбираме. В природата не съществува само мокър и само сух режим. Влажното и сухото време се сменят.

Ние считаме, че сухият режим е за предпочитане, но когато се отнася до алкохола. Когато се отнася до времето, сухият режим не е най-добрият. Но и влажният, мокрият режим не винаги е хубав. Хубав е мокрият режим в един майски ден, когато вали дъжд, напоява житните растения, царевицата и тя завързва. Зимно време, макар че си облечен с топли дрехи, но завали ли дъжд - мокрият режим - намокри те и ти замръзнеш. Каква полза има от този мокър режим? Така че, човек не може да разсъждава повърхностно, а принципно.

Светът се обосновава на един морален закон, на една абсолютна свобода. Праведен или грешен, човек трябва да бъде свободен. За да прави добро или зло, пак свобода му трябва. Защо е злото? Злото съществува, понеже има свобода в света. Доброто съществува по същата причина. Ако нямаше свобода, нито доброто, нито злото щяха да съществуват. При несвободен режим не може да има нито добро нито зло. Понеже доброто само при абсолютна свобода може да функционира, всички други сили трябва да му съдействат.

Питате: Защо Господ е направил света така? - Защото Той е дал абсолютна свобода. Не мисли, че всичко каквото пожелаеш и направиш, това е свобода. Свободата не седи в това да правиш всичко каквото искаш. Нима ако те търкулнат от един планински връх и паднеш, това не е свобода? Не. Казвам: Под думата свобода ще разбираш нещо, което в даден случай ти можеш да направиш, без да се съобразяваш с резултатите. Защото ние разбираме, че при абсолютна свобода, крайните резултати винаги са добри. Не може да има никакво изключение. Вие ще кажете: Аз ще съгреша, ще живея лош живот. Можеш да грешиш колкото искаш, но твоите грехове ще се превърнат в нещо добро, ако не за тебе, за другите около тебе или за бъдещите поколения, които ще дойдат след тебе. Има хиляди същества, които ще изменят силите, които ти си употребил за зло и ще ги използват за нещо добро. Лично за тебе може да няма добро, но в природата, в общия закон на цялото, зло не може да има. Злото съществува като закон за индивида. За цялото няма зло. За цялото има абсолютна свобода. Когато говорим за доброто и злото, ние подразбираме отношенията, които съществуват между частите и цялото, между нас хората, които сме на земята и всички други същества от каквато и степен на развитие да са. Законът е един и същ, според степенята на тяхното развитие. Значи, Духът не е нещо нереално, както някои мислят. Той си има образ, форма, сила. Под думата Дух се разбира разумното. Духът е бил, Който е предупредил израилския народ, какви ще бъдат последствията в далечното бъдеще за един грешен човек и какви ще бъдат за един разумен човек. Сега да заменим думата грешен с неразумен и думата праведен с разумен. Защото праведният не може да бъде праведен, ако не е разумен, а грешникът не може да

бъде грешен, ако не е невежа. Той мисли, че е много умен човек. Ако той е невежа, той е умен за едни неща, но не е умен за бъдещите последствия. Въпросът не е сега да избягваме греха заради последствията, които идат. Не е там въпросът. Това е относително така. Теб те е страх да не страдаш. За един разумен човек законът му е необходим, за да не наруши общата хармония на цялото, а не че той ще страда. Обща хармония има. Това е закон, всяко едно престъпление, извършено по какъвто и да е повод се отразява на цялото. И макар че всички се заемат да поправят грешките, хармонията не може да се възстанови. Онова благоволение, което по-напредналите същества имат към човека, щом той сгреши, го изгубва и след това се излага на ред страдания. Сега няма какво да ви доказвам това. Вземете един народ: когато някой не изпълни завета на народа си, всички го презират за много векове. Може да му дадат амнистия след 8-10 години, а някога и след сто години не идва амнистията. Например, каква голяма неприязън има между воюващите страни. Едва сега Америка прави първите стъпки за примирение. Сега се опитват да открият виновните, които с подводница са минирали един параход. Американците се мъчат да оправдаят капитана на подводницата - той бил принуден за благо на народа си да потопи парахода.

Казвам: Когато човек е ангажиран в своите лични работи, той се заслепява. Казва: Какво съм виновен аз - баща ми, дядо ми грешили, защо аз да изкупвам техните грехове? Но има и обратна страна. Защо ти ядеш и пиеш за сметка на дядо ти и баба ти, които са живели добре и са ти оставили наследство? Щом не искаш да носиш последиците от престъпленията на дядо си, откажи се от благо. Значи ти се отказваш от лошите последици, а от доброто, което дядо ти е

оставил, не се отказваш, наследяваш го. Когато дядо ти е оставил в наследство много пари, ти си готов да станеш наследник, а когато дядо ти е оставил дългове и трябва да плащаш, казваш: Аз не съм от неговия род, отказвам се. Последователен трябва да бъдеш, ще кажеш: Не искам да участвам нито в едното, нито в другото. Тогава ще имаш право.

При сегашното разбиране на живота всеки служи на народа си където и да е, а хората искат едно разрешение. Общо разрешение за човечеството няма. При сегашните условия, кой по и да ви каже, че има общо разрешение, ще ви излъже. Ако имаше, хората щяха да го приложат. Ако ви кажат, че след десет години ще дойде Царството Божие на земята, не вярвайте. Ако ви кажат, че след 20 години ще дойде Царството Божие, пак не вярвайте. Но след 1000, 1500, 2000 години има малка вероятност. Тогава ще кажете: Какъв е смисълът на живота? Ако всички хора са единомдушни, възможно е да внесат Царството Божие, но работата е, че те нямат еднакво разбиране. Те не живеят в съгласие. Ти не можеш да убедиш един англичанин, един американец, един французин, един италианец, един руснак да се съберат и да живеят братски. Всички те биха яли и пили, всеки ще си бърка в джоба, ще отвори кесията си и ще плати, но всички да ядат и пият а един да плаща, не приемат.

Всички съвременни хора сме крайно лековерни, по-лековерни хора от нас в света едва ли има. Общо говоря, за цялото човечество с малки изключения. Даже най-големите скептици и те са лековерни. Скептиците, невярващите хора са най-лековерни. Вярващите и набожните са по-малко лековерни. Когато ти проповядваш Царството Божие на един беден човек, по-лесно ще повярва, но като разправяш за Царството Божие на един богат, той ще каже: Ти го

остава. Аз наричам невярващите хора милионери. Те казват: Царството Божие не може да дойде. Утре като осиромашеят, ще станат лековерни. Хората, които са учили, завършили са по няколко факултета и са от висок произход, казват: ние чужди съвети не искаме, ние сме хора, които имаме своя мисъл, свое възрение и т.н. А и най-ученият човек като заболее, вика лекар. Той му хваща пулса, сериозно си поклаща главата. Добър специалист е, отваря му устата, гледа му езика, очите, прослушва го. Изважда книжка, пише. Болният я занася в аптеката, дават му лекарство в едно шишенце. Казват: На час по една лъжица. И така той прилага точно. Този болен взема шишето, той е свършил четири факултета, но гледа часовника, като дойде времето, взема лекарството. Сега вие може да се смеете, но този човек като вземе шишето вярва, че може да донесе здравето си от него. Аз виждам добрата страна. Ако този човек с вяра изпиваше една лъжица, той би оздравял. Има неща, които лекарите не знаят. Те трябва да платят, тогава ще им кажа една формула, за да действат лекарствата им. Ако аз съм лекар, ето какво ще направя с един болен. Ще му предпиша разни течности и прахове, в подходящо взаимодействие, които да влязат като живи елементи в тялото. Но тези елементи ще почнат да действат само при условие, че след всяко приемане на лекарството той ще си казва: Аз ще оздравея. Освен това ще ангажирам сто души бедни хора, ще им платя по 5 лева - 500 лева и ще им кажа: Ще отидете на този адрес, има болен, ще го попитате как се лекува и ще му кажете, че изглежда много добре. След като се изредят всички, на другия ден този човек ще бъде здрав. Но болният е дал 100 лева за лекарства, а аз дадох 500 лева на стотите души само да му кажат по една блага дума за помощ. Тогава няма да има криза. Колкото бедни има,

ще ги пращам да посещават болните. На сто места по пет лева - ето, ще си изкарат прехраната. Така че, те се ползват, и болните се ползват, и управниците, които не могат да се справят с кризата. Сега лекарят дава лекарството, не че то не действа, но всяко лекарство има специфични условия, при които то действа. Защото външните условия при болния може да са толкова неблагоприятни и да са лоши проводници на силите на природата. Следователно, това лекарство може да действа само по един начин - по права линия, а по права линия работите не стават. Ние живеем в един свят на магнетично влияние. Това значи, че външните условия трябва да станат добри проводници, за да могат силите на природата да действат. И когато вие казвате, че условията ви са лоши, аз подразбирам, че в магнетичното поле, в което в дадения момент вие се намирате, проводниците на вашия живот са лоши. Тогава вашите мисли са стеснени, вашите чувства са стеснени, вашата воля е стеснена, вашето хранене е стеснено, вашето дишане е стеснено, вашето кръвообръщение е стеснено, не може да спите цяла нощ, накъдето се обърнете имате лоши условия. Тогава в полето на лекуването имате разни методи. Учените хора са дошли до чудни заключения. Сега няма да се спирам върху системите на лечение, понеже от хиляди години хората се лекуват. Има си закони, по които една болест може да се излекува. Всяка болест се дължи на специфичния живот, който съществува в природата. Следователно, когато един специфичен живот в природата иска своето благо, непременно друг живот трябва да пожертва своето благо за него. Как мислите? Ако едно малко здраво дете се събужда по десет пъти на вечер да суче от майката, какво ще бъде нейното положение? Майката ще почне да линее, а детето ще

расте. Ако майката умре, а детето остане живо, отхранват го с биберон. Казват, че животът на майката бил къс. Не че животът ѝ е бил къс, но тук са се изменили условията. Ние нямаме първичните условия, които са поставени в наша власт. Ти раждаш едно дете и градиш върху това дете вавилонски кули, въобразяваш си, че то ще стане гений, велик човек. Аз нямам нищо против тази любов. Но ти трябва да гледаш реално, да разбираш какво може да стане от твоето дете. Ти със своята мисъл можеш ли да създадеш нещо? Но и детето трябва да има известни качества и способности в себе си, за да има върху какво да работи. Може това дете да е невъзприемчиво, понякога то прилича на майка си, някой път на баща си, или нито на баща си, нито на майка си, нито на баба си, нито на дядо си. Ако това дете умре, най-много след четири поколения пак ще се яви на земята. Такъв е законът. Някой може да оспорва това, но аз нямам време да доказвам. Аз изучавам съвременната физика, математика, химия. Вие може да спорите, но хората изучават реалния свят. Докъде е отишла човешката мисъл? Казвате: Много учени не ни трябва. Че на тази наука се дължат нашите къщи, нашето осветление, образование. На нея се дължи храненето, дишането, всички блага в света. Музиката, изкуството, също се дължат на това учение. Пък и цялата природа е създадена от цифри и числа. Чрез храната ние приемаме различни елементи, от които се зараждат ред процеси. Като се смели храната, почва обмяна между молекули и молекули. След този процес започва обмяна между атом и атом. След това на протони и йони. Протонът, според сегашните учени, е основа на материята. Той е онази част, която е неизменна, около която функционират другите частици. Според тази теория, строежът на атома прилича на нашата

слънчева система. Който и атом да вземем, например, кислородния, според това твърдение има 16 единици, които се движат около този кислороден протон. А други имат по 10, по 150, по 200, по 300, 400 цели системи се движат. Негативната страна на материята са електроните. Учените казват: когато един атом е неустойчив, той не е свързан с тези единици. Следователно, когато един атом се постави в среда с добри проводници, той може да се разложи. Когато една молекула се постави в добра среда, тя също може да се разложи или да се видоизмени. Под думата разлагане не разбирайте, както мъртвият човек се разлага, но че става едно видоизменение.

Сегашните учени хора поддържат, че етерът е материя, която е в покой, няма движение. Има напрежение в себе си, няма никакво движение. Обаче в него става движение на молекулите, на атомите, на протоните, на йоните. Следователно, онези частици, които вземат сила от външните условия, те са негативни, а тези, които дават нещо от себе си, те са протони, положителни. Неустойчивият електрон в дадения случай трябва да излезе от една система и да влезе в друга. Сега няма какво да ви обяснявам, по-нататък само ще изменя формулата. Мен ме интересува факта, че между тези съвременни открития в науката има едно съотношение, каквото съществува между мислите и чувствата на човека. Те казват, че магнетична материя в света няма. Има магнетични области. Там, където действа електричеството, се проявява и магнетизмът. Електричеството действа по права линия, магнетизмът действа по крива линия. Или, казано другояче - в природата, в етера, винаги когато се образува едно първично тяло, от него излиза една права линия. От същата част излиза и друга една линия, която е успоредна на първата. Магнетическата

линия е перпендикулярна на тези две линии. Полето, в което са перпендикулярните линии, те наричат магнетическо поле. Следователно, там се образува крива или начупена линия. Където има начупена линия, казват, че полето е магнетическо. Но в начупените линии има всички възможности за изкуство. Когато един художник рисува, ако не е магнетичен, той не може да рисува правилно, той трябва да си служи с криви линии. Ако вземете човешкото лице - всичките линии показват през какви условия е минал човек, за да се създаде лицето. Може да се състави цяла наука, как е създадено човешкото лице - една наука от ред формули. Това е за учените хора. После, да се изчисли какъв е бил човек преди 100, 200, 300 хиляди години. Учените хора се насочват в тази посока и правят своите наблюдения. Последните научни данни идат от тази област.

Някой си харесва носа. Той има три функции: едната - той е орган за дишане, за възприемане на въздуха, второ - той е орган на обонянието, от което зависи подборът на добрата храна, и трето - носът показва каква е интелигентността на човека. Следователно, носът показва състоянието на дробовете на човека, после до каква степен е развито обонянието му и най-после до каква степен са развити неговите умствени способности. Всеки трябва да разбира отношението на носа към дробовете. Обонянието съществува единствено по причина на стомаха. Той се нуждае от обонянието. Хубавите неща като ги помиришеш, иска ти се да ги вкусиш. Чрез него ти познаваш кои неща са хубави, приятни. Обонянието и вкусът са необходими, те трябва да бъдат в отлично състояние, за да бъдеш здрав. Повреденото обоняние е лош признак за здравето на човека. Понеже ти не усещаш мириса на развалена храна, можеш да я изядеш, а едно развито обоняние, ще те предпази. Иначе ще

кажеш: Дайте каквото и да е, аз не усещам никаква миризма. Обонянието е най-добрият специалист по въпроса за храненето. Щом то е нормално и усещаш нещо приятно, яж. Ако миризмата е неприятна, не яж тази храна. Като вземеш един плод, не го яж изведнъж, помириши го най-напред и ако неговата миризма е хубава и формата му ти направи отлично впечатление, измий го и го изяж! Ако винаги ядеш вкусна, доброкачествена храна, животът ти се продължава най-малко с 40 години.

Аз разделям човешкия живот на три фази. Някои го делят на седем фази. Ако в първата фаза живееш 20 години и живееш добре - аз ти предричам, че и във вторите 20 години ще живееш добре. Ако и в тях преживееш добре, заключавам, че и другите 20 години ще минат добре, ти ще бъдеш на 60 години на върха на живота си. Това, което сега става на 30 години, така ако живееш, неизменно ще бъде и на 60 години. Щом се качиш на върха, тогава ще започнеш слизането - още 60 години. Значи, ще живееш още 60 години. Животът е разделен на три части. Ако първите 20 години прекараш добре, горе ще бъдеш на 60 години. Щом дойдеш на върха, ти по никой начин не можеш да живееш само 60 години - животът ще продължи. Но ако долу си живял 65 години, аз мога да предскажа, че имаш да живееш само 30 години - 15 години и още 15 години - 30 години. Ако в първата фаза си живял само 2 години добре, ти ще живееш още 6 години. Но тази наука е опасна, по-добре че хората не я знаят. Защо? - Понеже хората не са живели хармонично. По-добре човек да не знае кога ще умре.

Преди около един месец при мен дойде една госпожа от висшето софийско общество, която се интересува от гадатели. С мъжа си живее отлично, много хубаво си живее, мъжът ѝ я обича много. По едно

Време ѝ дошло на ум да ходи да пита врачки какво ще бъде бъдещето ѝ. Казва: Защо ми трябваше да ходя! Отишла при гледачка, която ѝ казала, че след 6 години едн кой си месец, едн кой си ден мъжът ѝ ще умре. Не казала, че тя ще умре, но че той ще умре, ще остане вдовица. Запалила ѝ се главата. Връща се в къщи, минава се месец, два, мъжът ѝ я утешава, тя не може да спи, станала нервна, заболяла. Викат лекар, казва: малко нервно разстройство. Разстроила се, че мъжът ѝ щял да умре. Питам я: Кое те кара да вярваш, че след 6 години мъжът ти ще умре? Аз се интересувам как аргументират вярването си. Аз ти казвам, че мъжът ти няма да умре след 6 години. - Е, може ли? - Разбира се. - Как е възможно? - Като ти казва гледачката, че той ще умре е възможно, аз като кажа, че няма да умре, невъзможно е. Как е възможно? Да предположим, че съдът осъжда някого на обесване. Но царят може да го помилва и присъдата да се отмени. Ето, аз ти казвам, че няма да го обесят. Тя ме гледа, гледа. Казва: Ти искаш да ме направя лековерна. Казвам: Ти и без това си лековерна. Аз разсъждавам: Ти си лековерна, защото си повярвала на гледачката без никакъв аргумент. Но и аз ти казвам: колкото моето е вярно, че няма да умре, толкова и твоето, че може да умре. Тези неща са възможни. Да предположим, че след 6 години ще има война, мъжът ти ще отиде и ще го убият. Възможно е. Но аз знам нещо друго, че войната няма да бъде след 6 години, но след 7-8 години. Значи, не е точно тъй. Математически е възможно някои неща да се отлагат. Не мислете, че нещата, които стават в природата, са абсолютни, че непременно ще станат. Господ казва на грешника, че непременно ще умре. Но ако се разкае, няма да умре. Ако на праведника каже, че няма да умре, а той сгреша, ще умре. Следователно, има нещо, което може да се измени.

Сега ще се спра на онази наука, с помощта на която ние можем да видоизменим нещата. Не онзи ред, който съществува вече, но онова, което е в нас. На този въпрос се спирам. Ние казваме, че трябва да живеем. Три фактора се изискват в живота. Най-първо, за да живее човек, той трябва да е работил. Човек е дошъл на земята да работи и да гради. Щом се родим още от малки започваме да ядем, градим тялото си, формата си. До 21 години строим тялото си. След това идва работата на нашите дробове, после работата на нашата стомашна система, която служи като основа за нашата чувствителност. Защото чувствителността на човека е в зависимост от състоянието на стомаха. Вие не можете да имате нормални чувства, ако стомахът не функционира добре. Ако вие не се храните разумно, няма да имате и разумни чувства. Вие не сте изучили добре функцията на зъбите. Някои от вас дъвчат само на едната страна. Това е голяма грешка. Храната трябва да се прекарва от едната и от другата страна. Някои дъвчат повече от лявата страна, други от дясната страна. Това е неправилно. Добре сдъвканата храна предава на мозъка хармония от слънчевия възел. От това се получават хубави чувства, които изпращат енергия към мозъка. Те създават възвишени мисли. Зъбите винаги трябва да вършат нещо. Понеже не може непрекъснато да се яде, хубаво е да дъвчете дъвка на двете страни за да имате здрави зъби, а също и здрави чувства. Вие мислите, че не трябва да дъвчете дъвка. По-добре дъвка, отколкото друго да дъвчете. В дъвката има нещо приятно, при това зъбите заякват, отварят се задните 12 канала чрез които функционират сили, които идват отвън чрез вашия гръбнак и се пренасят в мозъка. По този начин имате един добър живот.

Някой ще каже: Аз като се помоля Богу, всичко става. Не говорете така. Не може да се моли човек, който не мисли. Когато аз мисля, моята права мисъл е молитва. Молитвата разбира едно разумно общение с разумните сили в природата. Ние считаме всички нейни наредби за свещени. Аз съм в общение с нея. На всяка стъпка се спирам и благоговеея пред нея. Като се спра до един извор, трепне ми сърцето. Когато погледна тия грамадни скали, казвам: Това е Великото, което ги е създало. Гледам растенията, животните също с благоговение. Не търся Бога в някоя външна форма. Най-първо гледам това, което съществува около мене. Искам да имам ясна представа за живота, в който живеем. Ти нямаш ясна представа за себе си, нямаш ясна представа за богатството, което се крие в ръката ти. При ръкуване с някои хора разбираш, че животът ги напуска, а на други, като пипнеш ръката им, усещаш, че животът тече. Казвам на изтощения човек: Ти много безразборно ядеш, освен това имаш толкова голяма амбиция, толкова си се натоварил, че приличаш на натоварен кон. Не ти трябва толкова. Искаш да станеш велик човек. Какво ще допринесеш в света? Нищо. Мнозина искат да се издигнат най-горе в света. Но славата на човека не се създава за 10-20 години. Христос стана велик едва след 2000 години. Преди това го смятаха за престъпник, богохулник, който иска да става цар. И досега има спор. Не, Той не се провъзгласи. Питам: онези хора, които сега си заминават с величие, след две хиляди години какво ще кажат за тях? Казваш: Сега да съм. Но за тебе след две хиляди години никой нищо няма да знае. До две хиляди години колко пъти може да дойдете пак на земята? Вие казвате: Още веднъж? Не. - Ще дойдеш. Дали вярваш или не, ще дойдеш. Че някой не вярва, няма значение. Дали вярваш, че слънцето ще изгрее и ще

залезе, не е важно, то непременно ще изгрее и ще залезе. То не се интересува от това, дали вие вярвате или не. Слънцето казва: Да си изгрявам и залязвам, това е моя работа. На полюсите има един изгрев и един залез. В умерения пояс има 365 изгрева и 365 залеза. Доказано е, че е така. Питам: Къде можеш да си направиш прозорец постоянно огряван от слънцето? - Само на Северния полюс. Там слънцето обикаля полюса и всички прозорци ще бъдат северни, южни, източни и западни. Според мене най-възвишеният живот е на полюса. Човек, който иска да стане светия, трябва да отиде на северния полюс. Талантливите са в Русия, обикновените - в нашите места, смахнатите - в тропическите места. Там се явяват най-страшните болести. На вас ви се вижда малко смешно. Ние мислим, че противоречията, които имаме, се дължат на неразбирането на живота. Като дойде някое голямо изпитание в твоя живот, то е все едно, че си на Северния полюс. По-малките изпитания - това е в умерения пояс. Където няма изпитания, а има ядене и пиене, това е екваторът. Вие искате да живеете без мъчности. Еди-кой си живял на екватора 56 години, изял 60 чувала брашно, изпил 10 хиляди литра вода, хиляда литра вино, изпушил толкова тютюн. Питам: Какво е направил? Най-после казвате: Господ да го прости, умря. Питам: Какво е придобил, като е ял и пил какво е останало от него?

Нека във вас остане идеята, че реално е само това, което остава в нашата мисъл. Само онази мисъл, ония чувства, ония постъпки, онази материя, която остава у нас като част от нас, и която ни държи във връзка с външния свят, тя е реална за нас. В кръвта ни се намира едно малко количество злато, което е съществено. Освен злато имаме частици от всички елементи на космоса. Електричество, магнетизъм.

етер има ли - това е в кръга на материята. Тези малки частици ни държат във връзка с големия свят, който постоянно възприемаме. Каквото става в големия свят, става и в нас. Да кажем, става някаква промяна, някаква пертурбация в небесното пространство, това веднага се отразява и на нас, понеже сме свързани с тази система. Вие не можете да намерите причината. Ако ви кажат, че на едн-кое си място в пространството стават промени, вие казвате: Какво влияние има това върху мене, малкия, дребния човек? Питам: Ако държите за единия край железен прът дълъг сто, а другият му край започне да се нагорещява, няма ли да почувствате топлината след време? Непременно ще я почувствате. Връзка има. За нас щеше да бъде голямо нещастие, ако не бяхме свързани с цялата вселена. Ние сме участници във всички блага, които са в природата, понеже ние сме свързани с цялата земя и с нейните недра, с всички промени, които стават в нея - земетресения, движения и изменения на почвата. Ако някой нов континент се създава, всичко това ние го чувстваме. Не само хората чувстват, но и кучетата, и петлите чувстват. Когато стават големи земетресения, петлите престават да пеят, кучетата бягат, жабите, рибите, раците, всичко каквото има във водата, бяга. Ако земетресението е голямо, всичко каквото има в застрашените от срутуване пластове, също бяга. Тия същества усещат опасността и гледат да избягат на свобода. Има чувствителни хора. Някой казва: Не зная защо, но днес ми е стегната душата. Той не знае, че в Америка има земетресение и много хора са пострадали. Като стане земетресение, ти казваш: Защо усетих безпокойство, опасност? Това е все едно телеграма, с която ви предупреждават от невидимия свят да вземете мерки, тъй като това земетресение ще дойде и при вас. Защото земетресението се

разпространява шахматно. Ако е станало в Америка, то непременно ще дойде и в противоположния полюс. Ти виждаш, че един човек страда. Това страдание е предупреждение, че то ще дойде и у тебе. Ако ти си умен, трябва да го предотвратиш, но трябва да бъдеш готов.

Днес хората трябва да се поучат от миналите векове. Ние всички трябва да вземем пример. Сегашните хора имат един стремеж. Те всички искат да живеят добре. Всички искат да бъдат богати, всички хора искат да бъдат учени, силни. Отлично е това, но как се става богат в днешно време? Сега богат не можеш да станеш. И силен не можеш да станеш тъй лесно, ако не разбираш законите, по които да придобиеш силата. Мислите ли, че един човек може да стане силен, ако не владее своите мисли, чувства и постъпки? - Никога. Можем да имаме силата на лъва, на тигъра, на слона, но всички те се подчиняват на човека. Слоният, макар че е толкова силен, служи на човека, впрегнат е на работа. Лъвът, тигърът, седят в менажерията, показват ги. Ако и ние сме толкова силни, природата може да ни впрегне тъй, както ние впрягаме животните. Ние, съвременните хора сме изгубили нещо. Казваме: Това е Божия работа. Но не го вярваме. Ние сме изгубили нещо хубаво. Мислим, че каквото вършим, никой не ни вижда. Направил си нещо в стаята си, казваш: Кой знае, кой ме вижда? Има ли Господ? Господ може да няма, но природа има. Господ може да не е видял, но природата е видяла. Тя дебне, тя си има свои детективи. От този ден тръгват тези детективи след тебе. Няма да се мине много време, ти ще попаднеш в ръцете им.

Сега може да се зададе друг въпрос: Какво мислиш, че ще стане от тебе, щом правиш престъпление. Престъплението ти е много малко, ти изпи едно кило вино - въведе мокрия режим в стаята си. Няма нищо.

Но пиеш вино не навреме. Вечерно време вино не се пие. У българите има един навик. Обичат да пият изстудено във вода вино. Там е нещастieto: при бистрата вода вино не се пие. Има време, когато човек може да пие вино. Има едно състояние, когато ти си възбуден. Умен трябва да бъдеш. Индусите имат един начин за лекуване. Когато някой го ухапе отровна змия, той взема един, два, три литра спирт, изпива го и спасява живота си. В противен случай би умрял за няколко минути. Но като изпие три литра спирт, спасява се. Тогава няма ли да изпиеш три литра спирт? Ще изпиеш, и още как! Но когато змия не те е ухапала, няма никакъв смисъл да пиеш. Мокрият режим е потребен, когато има суша, растенията имат нужда от влага. Сега американците се радват. За Рождество Христово ще има музика, тъпани, вино, мокрият режим вече е въведен. Мимоходом се спирам, това е тяхна работа. Сухият режим го въведеха руснаците, царска Русия го въведе. Тя си отиде със сухия режим. Сега Америка е по-умна, тя не чака, трябва да се внесе влага, внася се мокрият режим. Сухият режим отвътре суши, но отвън хората станаха много мокри. Всички американски чиновници се подкупваха, за да се внася контрабандно алкохол, не остана никъде честен човек. Сега гледат да коригират. Казват: Ние изгубихме с милиарди. Ще покрият своя бюджет. Веднага ще получат поне 250 милиона долара от тези, които пият. При това казват: Ние толкова пари изгубихме, хората ни се развратиха, чиновниците ни се развратиха. Статистиката показва, че в Америка се пие повече скрито, отколкото по-рано. Какъв смисъл има сухият режим, когато хората намериха начин пак да пият? Силата не е в строгостта на закона, във външните условия. Със закони хората няма да станат добри. Законът трябва да стане едно вътрешно усло-

вие за разумен живот, който функционира без насилие. Човек трябва да стане закон сам за себе си. Ако си въздържател, ще кажеш: Свободен човек съм, няма да пия, вие може да пиете, но аз няма да пия. При този режим и въздържателите да бъдат свободни, всеки да постъпва според своето разбиране. Това е истинският морал.

Ако днес има закон всички хора да станат религиозни, мислите ли, че това е възможно? Религията трябва да бъде дълбоко убеждение, обосновано на онези неизменни закони, които съществуват в природата. Научно не се доказва, че Господ съществува. Природата има съвсем други методи, които могат да се въведат. Дали аз вярвам в Бога или не, трябва да го доказвам. Някой ми казва: Ти криеш нещо. Че какво ще крия? След като съм държал една сказка, той ми казва: Ти криеш нещо за това, което говориш. Някой мисли, че е религиозен. Не, ти не си религиозен. Няма какво да доказваш на един човек дали той е религиозен или не. Ако той е религиозен, той го носи в себе си, той е роден така, той не може да се откаже от своята религиозност. Когато един човек има религиозно чувство, той има уважение и почитание към всички - и към богатите и към бедните. Той се радва на бедния, защото зад старите му дрехи вижда нещо благородно, като че ли е някой цар, който се е скрил. Той счита и богатия човек за цар. И двамата уважава и след като си заминат и за двамата ще си мисли нещо много хубаво. Това е религиозно чувство. Ако човек няма религиозно чувство, той сега трябва да го развива. Някой само минава за религиозен. Не зная по това определение, колко религиозни хора има в света. Религиозният човек е съвестен, справедлив, той има вяра, надежда. Религиозният човек е милосърден, човечен. Някой път е фанатик, тесногърд. Но това вече зависи от ума му, ако не е достатъчно развит.

Например, между католици и православни има спор за кръстенето: православните казват, че с три пръста трябва да се кръстят, това е правилното кръстене. Католиците казват, че с цяла ръка трябва да се кръстят. И досега не е разрешено, кое е правилното кръстене, с три пръста или с цяла ръка. Дали с единия пръст, или с цялата ръка не е важно, но ако кажа: В името на Бога, в името на човешкото благородство, в името на човешката справедливост, в името на човешката разумност, в името на човешкото страдание и в добродетелта аз се кръстя, тогава има смисъл. А така, както се кръстят с цяла ръка, аз не искам да го тълкувам. Казват: Тези три пръста са за Бога, а двата са за нас. Православното кръстене е по-правилно, отколкото католическото. Казвам: Единият пръст - този, големият е за нас, а двата са за Бога. Хората са направили това за едно благоприличие. Някой може да каже, че няма уважение. Не, аз имам по-голямо уважение от него. Казва: Ти кръстиш ли се? - Защо се кръстиш? - питам този човек. Като поставя трите пръста на главата си, все едно, че казвам: Слушай, помогни ми в тази работа, която мисля да направя. После слагам трите пръста на стомаха и му казвам: И ти помагай. После ги слагам на раменете си - на дясното, на лявото: И вие помагайте. Някой ще каже, че така се образува магнетическо течение, че човек се магнетизира. Според мен, това течение, създадено по този начин ще донесе страдание, нищо повече. Човек трябва постоянно да се моли и постоянно да се кръсти. Най-първо по мисъл, после по чувство и след това да си хване ръцете, и да се кръсти не само на едната страна, но и на другите. За себе си казвам: Кръстя се с главата си, кръстя се с двете си ръце, с всичко, каквото имам. Кръстът подразбира движение. Движението в човека не е частично. Всеки един орган

трябва правилно да се движи. Това е кръстът. Правилното движение в света създава един кръст, свастика, на която е обосновано цялото движение. Земята се движи по този начин. Кръстът, значи, е тази сила, която движи хората, а ние спорим дали с двата пръста да се кръстим или с трите. Аз няма да споря. Има евангелисти, които не се кръстят. Но аз казвам: Няма жив човек, който да не се кръсти. Правата мисъл се подчинява на този закон. Тя се движи отгоре надолу, после в дясно и в ляво. Различно го правят, но по-добре е това течение да бъде от ляво на дясно, защото и водата се движи от ляво.

За нас сега са важни елсменните, които управляват света. Затова казвам: бъдещето е за жените, а не за мъжете. Аз не застъпвам правата на жените, но все пак природата, бъдещето е на жените. Не на жените, които искат да станат мъже, те са закъснали. Ако се отделят мъжете от разумните жени, светът ще се оправи. Аз съм слушал много мъже да казват: Жена да си, да си починеш. Много мъже искат да станат жени. И са прави. Навсякъде страданието е на мъжете. При това жената иска да стане мъж, да страда. Под думата "мъж" тук се разбира сила без разумност. Но в света мъжът трябва да представлява мисълта. Когато се говори за мъжа, във вашия ум трябва да изпъкне светлината, а когато се говори за жената, трябва да изпъкне топлината. Това, което кара нещата в природата да растат, е топлината. Без топлина нищо не става. Нашият организъм се развива под влиянието на топлината. Този процес, който ни възраства, ние наричаме женски елемент. Когато изгубим тези елементи, животът ни преждевременно се съкращава. Ти искаш да станеш мъж. Щом станеш мъж, непременно ще умреш. Защо умират хората? Аз ще ви изясня този въпрос. Змията, която беше при

дървото в Райската градина, беше от мъжки принцип. Следователно, жената дойде между два мъжки принципа. При нейното създаване се взе повече от мъжкия принцип, отколкото от женския и от това произтичат лошите последствия на сегашния живот. $M : Ж = 2 : 6$, а то трябва да бъде $M : Ж = 1 : 2$. В Писанието се говори за старият човек, т.е. старият мъжки принцип. Този принцип Бог не го е създал, ние изкуствено го внесохме. Присаденият мъжки принцип, това е старият човек, от който трябва да се освободите и жени, и мъже. Поради него се вършат всички престъпления. Съществува психологичен и биологичен закон, а също и закон за подбора, чрез който в бъдеще човечеството ще се избави от излишното. И тогава ще остане мъжкия принцип, който носи светлината и женският принцип, който носи топлината. Където е светлината, там е електричеството, където е топлината, там е магнетизмът, където е светлината, там е мъдростта, където е любовта, там е топлината, където е свободата, там е истината в света. Следователно, като знаеш тези закони, всякога ще знаеш, как да видоизмениш положението си. Не искай да станеш богат. За да станеш богат, ти най-напред трябва да имаш светлината. За да имаш светлината, трябва да имаш свободата. Защото богатството ти се дава само при живота, светлината и топлината. Ако придобиеш богатството, преди да имаш живота, ти ще умреш. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога" - т.е. за да придобиеш живота ти трябва да познаеш онзи принцип, който Бог е внесъл в нас. Ние трябва да изхвърлим всичко чуждо. Всеки от вас трябва да знае кое е Божествено. Това, което носи радост, е Божествено. Това, което носи скръб, не е Божествено. Това, което носи мър, е Божествено. това, което носи

размирие, не е Божествено. Това, което носи мило-сърдие, е от Бога, което носи коравосърдечие, не е от Бога. Това, което носи добро, е от Бога, което носи зло, не е от Бога. Някои казват, че Бог е всемъдър. Бог казва: "Аз съм Бог, който твори и добро и зло. Аз съм враг на всички, които които не изпълняват Моя Закон. Каквото направят, Аз им въздавам". Не че Бог ни прави зло, но Той ни оставя да опитаме злото, което сме направили. Той иска да вършим Неговата воля, както е изявена в природата, и когато вършим добро, Той ни въздава и за него. Който няма това разбиране, казва: Бог не мисли за мен. Но нали майка ти, баща ти, които са настойници от Бога, са ти дали условия. След това, брат ти, сестра ти и те ти помагат. А ти казваш, че никой не мисли за тебе. Ти имаш ежедневната храна, имаш добро обществено положение, а мислиш за дребните неща. Оплакваш се, че не си щастлив, че жена ти не е толкова красива, че е разностранна, че устните ѝ не са тъй червени, както едно време, че детето е малко по-бледо, отколкото е било, че едно време си имал по-голям приход, а сега нямаш толкова. Не се безпокой, тия работи ще се оправят. Сега хората са се изхитрили. Като посинеят устните, те слагат малко червило. Като пожълтее лицето им, те пак слагат малко червено. Но това не е право. Ти искаш да бъдеш красив. Това е една свещена идея. Ти трябва да бъдеш красив. Аз не съм за грозотата. Искаш устните ти да бъдат червени. Не слагай краска, която осакатява устата ти. Не я боядисвай.

Имаше тук една Султана, един оригинал, беше около 45 годишна. Минаваше за много религиозна, ходеше с една македонска носия, носеше винаги букет цветя. Тя казваше: "Кой от вас не си маже къщата? Като я измажеш, кой как мене ще каже: Хубава е тази къща." Тя е права. Но казвам, ако си мажеш къщата по три

пъти на седмица, това показва, че не си много умен. Като намажеш къщата, поне цяла година да държи. Казвам: Вие искате да бъдете красиви и трябва да бъдете красиви, защото човек когато е красив по-лесно живее. Повечето от вас искат да бъдат красиви, силни, умни. Тези неща поставям под един знаменател. Вие искате всичко - да сте умни, здрави, богати, силни, учени - 40-50 неща. Всеки ден си казвай онова, което искаш, а не само когато е най-важно. Всякога изброявай всичко. Ако желаеш, желай както трябва. Ако не, не се захващай. Ти питаш, по какъв начин да станеш красив. Искаш да си красив, здрав, млад, богат, с обществено положение. Това е първата програма. Ще влезеш в училището на земята и след като започнеш да учиш, ще опиташ и силата и слабостта. Ако човек не се е научил да бъде едновременно и силен и слаб, той не е научил цялата наука. Ако една планина се срутва срещу тебе и ти не бягаш, а искаш да я подпреш, умен човек ли си? Силен човек ли си? Ако си умен, ще дадеш ход на планината да се срутва, да слезе долу. Ти ще отстъпиш. Ти ще си силен, но няма да се бориш. Така разбирам. Иде една голяма река, не отивай да ѝ правиш бент, да я спираш, да покажеш, че си силен. Направи мост над реката и тогава мине.

Ние сме дошли дотам, че критикуваме Първата Причина. Искаме да разберем, защо Бог е направил света така. Въпросът не е в това. После, някой казва: Аз толкова години вече вярвам и никакъв резултат нямам. Че как нямаш? Това не е истината. Очи имаш, уши имаш, носът ти е много добър, ръцете ти са здрави, стомахът ти е здрав, обществено положение имаш, пенсия 4-5 хиляди лева имаш, къща с 4-5 стаи имаш. Какво ти липсва? Липсва ти Духът да влезе в тебе и да те прати при хората да им кажеш какво трябва да вършат. Сега някои хора мислят, че аз

проповядвам. Не, аз не ви проповядвам, ни най-малко не искам да проповядвам, понеже милиони хора са проповядвали. На мен даже през ум не ми е минало да проповядвам. Ако исках да проповядвам, можех да стана проповедник. Аз се разговарям. Проповедта е една голяма наука, аз не се занимавам с нея. Ще мислиш върху един предмет, ще го разделиш на три-четири части, ще разглеждаш въпросите от всяка страна - от най-високата точка, ще слезеш долу и най-после ще направиш заключение. А проповедникът свършва по следния начин: Любезни братя, едн-кой си брат замина за онзи свят, нека да станем сега да славим Бога. Това за ангелите е малко смешно - излиза да благодарим на Бога, че се освободихме от него.

Казвам: Не желайте да се освобождавате от злото, което ви измъчва. Впрегнете го на работа, използвайте силата, енергията му. Злото в човека е естествена сила, която действа. Зависи как ще употребите тази сила. Вие може да мислите за някой човек, че е ваш враг. То е ваше мнение. Той може да е враг за вас, обаче, той същевременно е и ваш слуга. Какъв е дяволът? Той е слуга, който ходи по света и по закон върши своята работа. Казвате: Защо Господ му е позволил? - Че в света съществува свобода. Господ е дал свобода и на комарите да кацат на ръцете ни, да смучат кръв. Той каца без да пита. Наяде се и замине. Когато аз се оплача на Господа, Той казва: Ще си сложиш мрежа на прозорците и на вратата и вечерно време, колкото комари има в стаята, ще ги изпъдиш вън. Дойде ти една лоша мисъл - тя е комар, който е влязъл отвън. Трябва да имаш сито за да пресяваш лошите мисли. Тази мисъл, която за тебе е лоша, за друг е благословение. Представете си, че един религиозен човек се е отказал да яде месо. Но друг, който яде месо, опекъл си е прасенце, яде и казва: Колко е

хубаво това прасенце. На религиозния човек нещо му казва: похапни си и ти, заколи си едно прасенце. Той казва: Откъде пък дойде тази дяволска мисъл? Никакъв дявол не е дошъл, а той е възприел мисълта на богаташа. Този брат се наслаждава като яде прасенце. Ти кажи: Да ти е сладко, братко, желая един ден това прасенце да ти стане дете - син или дъщеря. Ако яде агънце, пак му пожелай: Щастлив си, че ядеш, желая ти това агънце да ти стане син. Яде ли кокошка, пак му пожелай същото. Питате възможно ли е всичко животни да станат синове и дъщери на тези, които са ги изiali. Този въпрос е за вас, вие да го разрешите. За себе си аз съм го разрешил, но не смея да кажа истината. Има една истина, която аз не искам да ви кажа, защото ако ви я кажа вие ще осиромашеете. Всички ще станете нещастни. Аз ви съжалявам, затова не искам да ви кажа тази истина.

Законът е: Влиза Духът, т.е. Разумното в света, да разреши палещите въпроси, които ни спъват. Светът сега не може да се поправи. Той е проявление. Не че е идеален, но има един образец за този свят и един ден вие ще влезете в него. Дали вярвате или не, след 40-50 или 100 години няма да има нито един, който да не провери дали има друг свят или не. Но като отидете в другия свят, вие пак ще мислите, че живеете на земята. Тогава пак ще ви убеждават, че има друг свят, който сте напуснали, след като сте умрели. Там ще видите, че има голяма промяна в живота ви, но няма да можете да я разберете. Ще се чудите, как става така, че влизате при гостите, а не ви канят, не ви говорят. Сядате, чакате да ви поканят, а никой не ви обръща внимание. Дали това е така или не, аз го знам, пък и вие ще го проверите. Но ще трябва 45 години да се борите със себе си, докато се убедите, че ще сте на друго място. Които са готови за този свят, за висшата разумност, те ще проверят.

В Индия има хора, които проверяват това още преди да си заминат от земята. Според едно индуско учение тези, които са от вътрешна школа, най-малко три пъти трябва да излязат от тялото си, да посетят онзи свят и да се върнат в тялото си. . Като се върнат, те вече имат ясна представа и знаят какво нещо е смъртта. Тук, у нас казваме: Ние като умрем, ще видим. Със смъртта нищо не се разрешава. Смъртта е едно ограничение. Аз разбирам смъртта в такъв смисъл - ние умираме за заблужденията, които сега съществуват в света, умираме за всички лъжливи схващания и теории, с които сега живеем, умираме за нещастния живот на мъчения и страдания, които сега ни терзаят. Да умрем за всичко това, да се освободим - това е смъртта. Но да умрем за онзи живот, който носи щастие в това няма смисъл. Ако умрем за да се освободим, умираването е на място, но ако не умрем така, горко ни. Тогава ще има плач и скърцане със зъби.

Но сега няма да ви убеждавам в това. Не е необходимо да вярвате във всичко. Необходимо е да вярвате в едно нещо, че днешния ден ще прекарате отлично и ще бъдете щастливи. Може да нямате пет пари, но спокойно си кажете: Тази работа ще се оправи. И действително ще се оправи. Връща се от Америка един ваш приятел с когото десет години не сте се виждали. И двамата се радвате. Той носи подаръци, купува хляб. Казваш, слава Богу, оправиха се работите.

Всички вие живеете между приятели, които могат да ви посетят. Аз не съм от онези, които поддържат, че всеки трябва да разчита само на себе си. Вие трябва да знаете, че сте част от един възвишен Божествен организъм. Казвате: Кой знае? В Писанието е казано: "Имената ви са написани." Вашите имена са написани в Книгата на живота. Целият ви живот е описан, всички главни събития са описани. Чета го

там. Всеки ден се описва как живеете на земята, какво е положението ви, богат ли сте, сиромаш ли сте. А вие мислите, че за вас не се грижат. Грижат се. Цял протокол има написан. Един ден Мойсей, когато се огорчил, казал на Господа: Зачеркни ме от Твоята книга, да ме няма там. Господ казва: Не е твоя работа. Каквото е написано - написано е. Не си ти, който ще кажеш на Господа какво да прави. Който е записан, той зачеркнат не може да бъде. Някой път като Мойсей може да искате да бъде зачеркнато името ви. Не, от всичко можеш да се освободиш, но от тази Книга не можеш да излезеш. Ти си един търговец, който е вземал на заем и искаш да се махнеш без да платиш. Не, ще платиш за всичко, каквото си взел. Като платиш, тогава ще бъдеш свободен. И всички се радвайте, че имате един голям кредит. Считайте, че на земята по-голямо благо от това за вас няма. На Слънцето не можете да живеете, нито на Месечината, нито на Венера, нито на Юпитер, или на Сатурн, Нептун, Уран, само на земята може. Онези, които ви обичат, след като дълго са търсили, едва са намерили това място за вас. Единствено тук има място за вас. Учените хора казват, че следния път, когато дойдат жителите на земята, щяло да има една нова планета в слънчевата система, приготвена за тях. Всички хора оттук щели да бъдат пренесени там. Сега били започнали да ги пренасят по един, по двама, по трима, но в бъдеще щели да заведат повече, при по-хубави условия за живот. Пионерите на тази планета щели да имат съобщения със земята. Те няма да бъдат много далече. След време тази планета щяла да се вмести в Месечината, на около 300 хиляди километра, като на една хубава разходка. А когато това стане, признакът щял да бъде този, че Месечината щяла да има синкав цвят, не като сегашния. По това ще се познае, че се е

изменила. Един ден ще се върнете на тази хубава земя и тогава ще бъде истинското Царство Божие. Едно царство ще има на земята и то ще бъде истинското царство.

Писанието казва: "Ако грешникът се върне от пътищата си, няма да умре в греховете си." А аз казвам: Ако праведният, който мисли да сгреши, се откаже, той ще живее. Онези от вас, които искат да вървят по кривия път, върнете се, защото аз не искам да нося отговорност за вас. Мене Бог ще ме държи отговорен, ако не ви кажа истината. Той ще потърси сметка от мене. Но ако се върнете, аз печеля и вие печелите. Сега ви казвам това, за да снемая цялата отговорност от себе си и за да бъдете чисти, да нямате никаква отговорност, нито за онези, които вървят по кривия път, нито за тези, които вървят по правия път.

Казвам ви: Внимавайте, бъдещето е пред вас. Ако ме послушате, няма да загубите нищо, но ще спечелите и ще се радвате. Вие ще проверите това.

Беседа, държана от Учителя на 25 декември, 1932 г.,
10 ч.с., София-Изгрев

НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

“Никой слуга не може на
двама господари да служи.” *

“Никой слуга не може на двама господари да служи.” Невъзможно е човек да служи на двама господари. Невъзможно е човек да живее в две слънчеви системи. Ще кажете: Как така? - Питам: Как е възможно ти да живееш в царството на слънцето и в царството на Сириус? Вземете най-близката звезда до земята, Алфа Центуриус. Светлината от нея до земята идва за три години. Разстоянието от нея до земята е толкова голямо, че в това пространство могат да се вместят три слънчеви системи. Това значи да служите на двама господари. Щом казвате, как е възможно това, значи, че вие не разбирате онзи основен принцип, който е вложен вътре. Това показва, че вие не разбирате ония основни принципи, които са вложени. Ако служите едновременно на двама господари, вие все ще поизлъжете или единия или другия. Такива ваши господари на земята, това са вашите слуги. Ако вие можете да излъжете господаря си, той

* Евангелие от Лука 16:13

не е господар, той е слуга, той е по-долу от вас. Господарят е всякога по-учен от слугата си. По това той се отличава от него. Слугата никога не може да излъже господаря си. Ако може да го излъже само един път, той не е вече господар, той е слуга. Тогава господарят става слуга, а слугата господар. Нито един слуга не може да бъде по-силен от господаря си. Ако слугата е по-силен от господаря си, този господар става вече слуга, а слугата става господар. Някой хилав човек минава за господар, това не е никакъв господар. Оставете тия ваши господари!

Когато разсъждавате за живота вие сте като деца. Хубаво е детството и то се отличава с една хубава черта - децата вярват на всичко. Но децата вярват в близкото бъдеще. Майката не може да каже на детето си: Чакай, мама, след десет години ще стане това! То вярва, но иска в най-скоро време да види, че това, в което вярва се е сбъднало. Ако майката каже на детето си да почака малко, то ще ѝ повярва, но в продължение на един час, ще я пита най-малко сто пъти, кога ще се сбъдне обещаното. Каквото кажете на детето, то все вярва. Хубава е тази черта у детето. Аз бих желал да бъдете такива деца! Щом детето изгуби вярата си, то престава да бъде вече дете, то става рационалист. Някой е измислил, че щом човек изгуби вярата си, той става рационалист. Смешно е, когато човек изгуби богатството си, или вярата си, да казват, че той станал рационалист, т.е. че този човек разполага с разумното в света. В какво седи рационализма? - Рационализмът е наука за всички нещастия в света. Така че, всички съвременни хора са рационалисти, вследствие на което страдат. Всички ваши страдания произлизат от този рационализъм. Казвате за някого, че е глупав като дете. Съгласен съм с вас, защото той е суеверен. Някой изгубил

богатството си, той бил рационалист. Някой паднал, счунил си крака, и той бил рационалист. Питам: този рационалист, който няма вяра, защо нямаше поне разбиране за тайните на природата, да знае защо става това?

Всички хора, които създават войните, не са хора на вярата, а са все рационалисти. Днес всички банкери, всички професори, всички хора почти, са рационалисти. Кой днес не е рационалист? Ако влезете в някое сдружение или в каквото и да е общество, навсякъде ще срещнете рационализъм.

Вземете сега първия слуга - Амон Ра, т.е. слънчевата светлина, как я разбирате? Питам: кой човек, като ходи в светлината, може да се препъне? Вечерно време разбирам, човек може да се препъне, но денем да ходиш в светлината, да паднеш и да си счупиш крака? Аз правя две заключения: Или, че си много слаб, че не можеш да се държиш на краката си, или че си сляп и не виждаш къде ходиш. Тогава аз тълкувам рационализма по следния начин: Рационализмът е най-силната тояга, с която човек може да се подпира. И ако тази тояга на всяко място се счупва и скъсява, питам, каква е тази тояга, която не може да разреши въпросите?

И тъй, ние сме поставени пред една дилема: искаме да знаем, защо светът е в това положение, в което днес го виждаме. - Светът е в сегашното си положение, от нашия рационализъм. Първите рационалисти бяха Адам и Ева. Докато те не бяха яли от забраненото дърво, те бяха деца, те вярваха във всичко, но след като ядоха, казаха: тази работа не става само с вяра. Ние трябва да разсъждаваме, да видим, кои са дълбоките причини за нещата. Те ядоха и станаха рационалисти. С първия опит, който те направиха по рационализма, изгубиха своето място в рая и ги изпъдиха оттам. Господарят ги извика и им каза:

Чувам за вашето домостроителство, дайте си сметка. Двамата си дадоха сметка и излязоха вън. Това е една алегория, но алегорията е философия, която вие трябва да разчлените. Алегорията е един скрит план, по който ако човек знае да работи, много неща ще научи. Ако човек разбира законите, той би могъл много нещо да направи. Например, вие сте изучавали геометрия, но и досега още не знаете пътя, по който идат нещастията - дали идват по прави, по криви, или по начупени линии, дали идват по квадрати, по правоъгълници, или по криви фигури. Например, вие вървите по пътя и ви се случи едно нещастие - кракът ви се счупи. Вие никога не наблюдавате, за да разберете коя е причината за това - дали теренът, или хората, с които сте се срещнали. Счупването на крака никога не може да стане произволно. Ако кракът ви се счупи, това се дължи на обстоятелството, че вие сте срещнали хора с електричество и магнетизъм абсолютно противоположни на вашите. Следователно, вие сте се отбили от правата посока на вашето движение, вследствие на което сте паднали. Има хора, електричеството на които е толкова силно, че като мине покрай тях някое животно - вол или бивол, достатъчно е само да го погледнат, за да падне то моментално на земята. И ако в това време не дойде някоя баба да чукне едно яйце в челото на този вол, или на този бивол, той ще умре. Това се обяснява научно с електричеството и магнетизма, т.е. с жизнените сили, които в случая са се разединили. Понеже електричеството и магнетизмът движат кръвта, щом стане разединение между тях, веднага и процесът на живота спира. Това някои наричат уроки. Аз няма да се спирам върху думата уроки. Не мислете, че това нещо е произволно. Не, човек не може от всекиго да урочаса. Онзи, който урочасва, има в себе си нещо много силно.

То се предава от поколение на поколение. Има хора, като вземат един камък и го чукнат само с пръст, го разчупват на парчета.

Преди години в Америка имаше едно младо момиче, около 15 годишно, което се отличавахе с необикновена сила. То правеше следния опит: Десет души държат здраво един дебел прът, а то само с едно движение го завърта така силно, че те не могат да го задържат. После те стягат пръта в едно менземе толкова силно, че никаква човешка сила не би могла да го раздвижи. Обаче, момичето с едно хващане с ръката си прави дървото на прах. Това показва, че в човека има известен род сили, които той даже и не подозира. Понякога природата употребява тези сили, тя си служи с тях и ги влага някъде, като в склад. Тези сили представляват склад от оръжия, които природата понякога употребява срещу самия човек, за да провери как човек може да се справи с тях. Когато природата иска да възпита човека, тя винаги събужда в него най-големите противоречия. Следователно, големите противоречия у нас произтичат от факта, че природата събужда у нас всички онези мощни сили, за да видим какво можем да направим. Онзи, който не разбира това нещо, ще каже, че това е уроки, че е магия, че това са празни работи. Магията, това е мъдрост, това е знание на законите - да знаеш как да съпоставяш нещата. Казват за някого: той е голям магьосник, като махне с ръката си и всичко става. Не всеки човек може да омагьосва. Имаше един Симеон от Еленско, който много вярваше в Христа и казваше: В името на Христа, аз мога всичко да направя. Един ден този Симеон излиза вън от селото и вижда една голяма селска черна буга*, която мучи и рови нещо по земята. Той казва: Какво си

* буга /стар./ - биволица

замучала там? Кой ти позволи това? Той хваща бугата за розата и почва да се бори с нея. Но бугата се обръща, хвърля се върху него и започва да го търкаля по земята. Той иска да се освободи от нея, вика ѝ: В Името на Христа, ти забранявам да се бориш с мене. Но бугата не иска да знае. Няколко души едва могли да го спасят от тази голяма буга. Като го видях, питам го: Какво каза на бугата? Изглежда, че тя повече вярва в Христа. Тя ти каза нещо, но ти не я разбираш. Той ми казва: втори път не се залавям с такава буга. Казвам му: ти по-напред трябваше да се побориш с едно малко бугенце, че тогава с голямата, а ти не си се борил още с малката буга, а си тръгнал направо с голямата.

Та и вие в света, без да сте решили малките въпроси, залавяте се за големите, залавяте се за голямата буга, която лесно може да ви повали на земята. Като ви повали на земята, вие се омотаете в нея и после трябва да идват хора отвън да ви спасяват. В края на краищата вие излизате оттам контузен. После казвате, че този въпрос не може да се разреши. Той е от свръхестествено произхождение. Това още нищо не значи. Когато един въпрос е от свръхестествено произхождение, той по-лесно се разрешава.

Сега трябва да се спра на положението, в което днес се намирате, да ви покажа, че при вашето научно изследване във вашите резултати, до които достигате, вие се натъквате само на болезнени, патологически състояния. Казвам: патологически, болезнени състояния има в тялото, в чувствата, в мислите и в постъпките на човека. Постъпките на човека представляват неговата воля. И волята на човека може да заболее. Под воля, аз разбирам мускулната система на човека. Мускулите, костите на човека са подложени на патологическо влияние. Човешката воля се проявява чрез мускулите, а мускули има и в мозъка на човека.

Слънчевият възел или стомашното сплитане, или стомашният мозък се занимава с всичките функции на човешкото тяло. Нисшите прояви на човека, разбирането му за добро и зло, за радост и веселие, всичко това се дължи на стомашния мозък. С него е свързан черният дроб, който е един от големите слуги, един от асистентите на този мозък. Някой път, когато този асистент е болен, цялата стомашна система е в неправилно положение. Храносмилателната система действа неправилно, вследствие на което се събират неорганически вещества. Също така стават отлагания и в кръвта на организма. Тези, които се занимават с патологията, знаят това нещо. Такова патологическо състояние се явява и в дробовете. Дробовете са обвити в една ципица. Когато тази ципица заболяе, явяват се разни пропуквания, вследствие на което се получават абсцеси в дробовете и се явява болестта, която се нарича туберкулоза. Значи, туберкулозата е един краен процес, който много мъчно се лекува. Тя не се лекува много лесно, понеже има чувствен характер. Аз съм дошъл до убеждението, че по естествен път има малко хора, които могат да оздравеят. Тези хора, които страдат от туберкулоза са загубили вярата си, те са рационалисти. Болният от туберкулоза казва, обаче: Аз съм здрав, аз нямам никаква болест. Отвънка той мисли, че е здрав, отвътре обаче, мисли и чувства, че е болен. Това вътрешно безверие именно ще го завлече. Вътрешните му чувства са по-силни в случая от външната мисъл, вследствие на което става разяждане на белодробната ципица и в такъв случай, за да се излекува такъв човек, трябва да се отстрани неговият рационализъм. От опитите, които съм правил, аз съм дошъл до това заключение. Ти трябва да премахнеш този рационализъм от човека за да дойде той и външно и вътрешно

до положението да не е болен. Той лесно може да се спаси, но понеже външно мисли едно, а вътрешно чувства друго, в него се явява едно противоречие, вследствие на което той не може да се лекува. Както и да се лекува този човек, в края на краищата ще си замине. Досега в моите изследвания аз не съм срещнал нито един такъв човек, който може да се избави от своите противоречия. Ако човек може да се освободи от това вътрешно противоречие в себе си и туберкулозен да е, той моментално може да се излекува. Ако можете да свържете чувствителността на един туберкулозен човек с чувствителността на друг, от по-високо развитие, болният скоро ще се излекува. Ако можете да свържете ума на болния с ума на друг, умствено по-развит, болният ще се излекува. Като дойде някой при мене и ми каже какво е състоянието му и ако му кажа, че е болен, той започва да ми доказва, че не е болен. Аз му казвам: Ти на мене казваш едно, а сам мислиш друго. На кого да вярвам? Колкото болни са идвали при мене, всички са ми казвали, че не са болни. Казвам: Ти външно ми говориш едно, а вътрешно чувстваш друго. Ти мислиш много добре, рационалист си, но вътрешно не си съгласен със своята мисъл. И ако ти ме лъжеш, ти себе си лъжеш, в края на краищата ще умреш. Аз мога да ти покажа един път, по който можеш да оздравееш, да се избавиш. Ти трябва да повярваш, че си болен. Ти трябва да изхвърлиш рационализма от себе си и тогава ще дойде вторият процес. След като повярваш, че си болен, след това ще дойдеш до положение да мислиш, че си здрав. Ти трябва да дойдеш до единство в твоите чувства и мисли и тогава ще се натъкнеш на разумното в природата. В природата има разумни сили, от които ти ще възприемеш толкова прана, че веднага ще възстановиш имунитета на твоя организъм. Въз основа на този закон, ти не можеш да

спасиш един човек, докато той не слезе до дъното. По-долу от дъното никой не може да слезе. Хиляди цървули да съдере, по-долу от дъното той не може да слезе. След това, като слезе до дъното, ти вече можеш да го убеждаваш да се качва нагоре. Сега аз ви навеждам на този закон, който не се отнася само до туберкулозата. В живота има ред противоречия, които създават туберкулоза и в тялото, и в чувствата, и в мислите и в постъпките на хората. Всяко съмнение не е нищо друго, освен туберкулоза. Съмняваш ли се в нещо, значи ти си туберкулозен. Ти разсъждаваш върху нещо, но веднага дойде съмнението. Съмнението си има своята основа. Да се съмняваш във всичко, това е едно болезнено състояние. Да се съмняваш в нещо малко в себе си, разбирам, но да се съмняваш във всички свои възможности, че от тебе човек не може да стане, това вече е едно туберкулозно, едно болезнено състояние, което не може да заведе човека към добро. Не е възможно да имаш всички отрицателни качества в себе си и да останеш здрав. Способностите и качества в човека, били те положителни или отрицателни, трябва да се балансират. В природата съществува следният закон: Колкото голям грешник си, толкова голям праведник ще бъдеш. Твоята правда и твоята святост, ще се обуславят от твоите големи грехове. Ако си голям грешник, ти можеш да станеш и голям светия. Аз мога да докажа това нещо. Ако ти си най-слабият човек, можеш да станеш и най-силният. Обаче, онзи, който не е бил най-слаб, той никога не може да стане най-силен. Ти може да вярваш или да не вярваш, но от опитите, които съм направил, аз съм дошъл до заключението, че само слабите неща могат да станат силни и само силните неща могат да станат слаби. Следователно, човек става слаб по единствената причина, че е пропуснал закона. Например,

някой е малко свидлив, иска да спечели повече пари, вследствие на което не яде, колкото организъмът му изисква и става слаб. Ако ти отделяш, т.е. съкръщаваш две трети от дажбата, която твоят организъм изисква, непременно ще отслабнеш. Като не ядеш, ти казваш, че не си разположен. Не, вземи си точно толкова дажба, колкото организъмът ти изисква. Ти нямаш право да изменяш законите на природата. Ти ще ядеш толкова, колкото ти е определено. При това природата точно е определила за всеки организъм, колко храна трябва да вземе. Изобщо, всички съвременни хора са разположени към нарушение програмата на природата. Учените хора изнасят ред теории и нито една от теориите на тези капацитети не се противопоставя на природата, всички са съгласни с нея. Съществува една наука, която на теория и на опит ни дава едни и същи резултати. Вие можете да правите опити и ще се уверите в това.

Един наш приятел, доктор, ми разправяше своя опитност. Идва един да се лекува при него, доста сериозно болен от испанската болест. Като се доближих до него, казва докторът, усетих, като че ли една голяма тъмнина излезе от него и влезе в мен. До вечерта и аз заболях от същата болест и мене ме хвана същата инфлуенция. Извиках един лекар и той констатира туберкулозен процес. До вечерта и аз станах рационалист, мислех, че мога да разреши всички въпроси. Температурата ми се вдигна на 39-40 градуса. Взех да мисля, че всички въпроси могат да се разрешат научно. Помислих си да се помоля, но веднага се отказах: Не, тази работа с молитва не става! Намерих се на тясно. Дойде друг лекар, намери, че работата е опасна. Тогава казах на себе си: Загазих вече, не зная какво да правя? Мислех да направя нещо за света! Толкова години учех, но нищо не направих,

нищо не съм свършил. Отивам вече в другия свят и него не знам какъв е, какво ще правя там? Тук не можах нищо да свърша, а какво ще правя там? По едно време заспах и нещо в съня ми казва: Ще вземеш една ябълка, ще я обелиш и ще дъвчиш дълго време коричките, след което триците от тях ще изплюеш навън. Веднага станах, не питам защо и за какво, взех една ябълка, обелих я, започнах дълго време да дъвча коричките и след това ги изплюх навън. По едно време усетих, като че нещо пъпли по тялото ми и веднага почувствах едно освежаване, едно ободряване. Дойде ми една светлинка отгоре. Не мина много време и температурата ми почна да спада. После ме унесе един дълбок сън и пак нещо ми каза: ще смесиш синя тинтява, цветовете на пелин и тия на подбела, ще ги свариш и ще пиеш по една кафяна чашка на ден. Станах веднага, взех синя тинтява, пелин и подбел, смесих ги, сварих ги и изпих една чаша. Така в продължение на четирипет дни, след което дойде лекар и откри едно голямо подобрене, намери, че процесът е преустановен. След това вече бях на крака, усещах се малко слаб, но все таки ликвидирах със стария рационализъм. Разбрах, че с този рационализъм никъде не се отива. С него ще ми одерат кожата на общо основание.

Сега, какво ще кажете за психоанализата на Фройд? Думата анализ е отлична дума. Да анализираш нещо, значи да направиш такова действие с него, че да му намериш съставните части, да получиш от него нови части, да го пречистиш. В природата анализата съществува като процес на анализиране, на пречистване на процесите. Анализата е рафиниране. Когато елементите се съединяват, между тях става едно пречистване. Всеки от вас трябва да прави анализа в себе си. Той трябва да бъде отличен химик, да знае как да съединява и да анализира елементите и

съединенията. Той трябва да знае кое чувство с кое да съединява. После той трябва да разбира качествата и центровете, които са вложени в лявото му полушарие, както и тия в дясното полушарие. В лявото полушарие са вложени положителните сили на човека, а в дясното са вложени отрицателните сили. Така е в мозъка. Обаче в тялото, от врата надолу, в дясната половина функционират положителните сили, а в лявата половина функционират отрицателните сили. Следователно, като се знае това нещо, всеки, или който и да е, може лесно да се лекува. Сега аз не искам да ви разкривам тайните на природата, понеже това не е за рационалистите. Впрочем, аз не съм и за сляпото вярване. Под думата топло чувство, аз разбирам един завършен процес от по-високо съзнание, от по-висок разум, който работи над човека. Когато едно същество седи по-високо от вас със своя разум, със своя живот, винаги неговите трептения са по-силни от вашите и това същество може да ви помогне, както един банкер, който разполага с 10-15-20 милиона лева, може да помогне на един беден човек, който има десетина хиляди лева борч. Това е в неговата власт. Така и всяка майка, която познава законите, тя е силна и затова смъртта не е в сила да отнеме детето ѝ от нейните обятия. Сега много майки ще кажат: Ами нашите деца, като ги е взела смъртта? Тогава трябва да разсъждаваме другояче. Вие сте един овчар. Имате сто овце, но дойде един вълк, отнесе една от овцете. След като видяхте това нещо, вече трябва да бъдете внимателни, да се учите, да не би този вълк да дойде пак и да отнесе втора овца. Вие вече ще знаете откъде е дошъл този вълк и ще поставите на това място кучета да пазят да не загине друга овца. Някой казва: Отиде една овца! Казвам: Вие оставете сега тази изядена овца, занимайте се с останалите 99 - изядената

овца ще дойде заедно с вълка. Всяка загуба, която повидимому става в човешкото тяло, всъщност не е никаква загуба. В природата загуба няма. Всичко в природата е така наредено, че навсякъде има само разумност. Има неща неразумни, но само за нас, а в природата всичко е разумно и всички тия противоречия, които сега съществуват, след хиляди години ще се разгадаят и ще се разбере дълбокият смисъл, който те съдържат в себе си. Всички наши сегашни страдания, съмнения, безпокойства, един ден ще се разкрият в своя дълбок смисъл и ще се разберат. Един ден вие ще израснете и всичко, което днес не разбирате, ще го разберете. Казвате: Ще живеем ли и друг път? - Ще живеете, но не в тази си форма, която сега имате. Едно време, когато имахте рога и опашка, пак питахте: Ще живеем ли? - Ще живеете, но не в тази форма - без рога и опашка. Сега вие сте без рога и опашка и пак питате: Ще живеем ли? - Ще живеете. - Как? Като сега ли? - Не, като ангели ще живеете. - Как е възможно това? - Възможно е. Ще хвърлите тази форма, както едно време сте били с рога и опашка, а днес сте ги хвърлили. Въпросът не е до външната форма, но до съзнанието. Вие не се смущавайте от външния вид. Един ескимос може да носи отвън кожена дреха, но вътре той не е опасен. Той не е мечка, не може да ви уплаши. Вие може външно само да носите дреха на мечка, но не сте мечка, външно само имате такъв вид. Вие сте едно разумно същество, външно само облечено с мечка козина.

Сега ще ви разкажа нещо за новата година. През тази година човек трябва да има много, за да дава много. За онзи, който има малко и малко дава, годината ще му донесе страдания. За онзи, който има много и много дава, годината ще бъде много добра. Един човек дълго време се е молил да знае всичко в света, за да се

предпазва от злото. Най-после у него се събудило чувството да предвижда и да предчувства нещата. Един ден като вървял в планината, чул един глас от един камък да му казва: Стой настрана, защото скоро ще падна, ще се търкулна и мога да те убия. Той се махнал и камъкът паднал. Отива на друго място, но пак чува гласа на камъка: Чакай първо аз да мина, че после ти ще минеш. И той се спрял да чака. По това време минал един човек и го попитал: Какво си спрял тука? - Чакам камъкът да мине, че после аз. - Какъв будала! Я си върви по пътя! - Не, аз ще чакам. - Ти чакай, аз ще си мина. Едва направил няколко крачки, камъкът паднал и го смазал. После той минал по един мост и мостът му казал: Не минавай по мене, аз съм изгнил, почакай малко! Той се спрял да чака. В това време го видял един и го попитал: Какво си се спрял да чакаш? - Мостът ми каза да не минавам, защото е изгнил. - Глупав човек си ти! Той минал, но мостът паднал и той отишъл във водата. После дошъл до реката, но тя му казала: Не минавай през мене, защото съм дълбока! Той се спрял да чака. Минал един и го попитал: Какво чакаш? - Седя, не искам да мина през реката, защото е дълбока, ще се удавя. - Глупав човек си ти! Той минал и се удавил. Ще кажете, че това е съвпадение. Разбирам един път да стане, а десет пъти да не стане, но когато десет пъти става а един път не става, това вече не е съвпадение. В това няма никакво изключение!

Един познат ми разправяше една опитност от бойното поле. Нещо му казало: Махни се от това място! Той запитал: Защо трябва да се махна? Докато питал, защо да се махне, нещо го жегнало. Тогава той се махнал. Ако не бях питал, нямаше да ме жегне. През време на обсадата на Одрин, един познат ми разправяше следната своя опитност: Бях поставен на едно много опасно място. По едно време при мене идва един

стар човек и ми казва: Да се махнеш от това място ти и всички войници! - Аз без всякаква команда изпълних това нещо. Не се минават и десет минути и изведнъж цялата неприятелска войска се съсредоточава тъкмо на това място, дето бях аз с войниците. Той казваше: Аз се магнах от първата позиция, като се подгадох на съвета на този стар човек, като не помислих какво ще ми каже после началството. Сега някой ще каже, че това е халюцинация. Каквото и да кажат, аз разбрах, че съм на прав път. Има халюцинации в света, но по какво се отличават те? - Халюцинациите се отличават по това, че не са реални неща. Например, ти мислиш да храниш някой човек, като му обещаваши това-онова, но нищо не му даваш, ти го храниш само с халюцинации. И какво става най-после? - Този човек от ден на ден отслабва и като го сложиш на тегилките, виждаш, че теглото му е намаляло. Обаче, ако не храниш човека с халюцинации, той от ден на ден все ще придобива нещо. Една хубава усмивка винаги придава на лицето на човека една свежест, една приятност. Погледът на този човек е мек, насочен нагоре, а не към земята. Нещо хубаво има в човека и в неговото лице, когато мисълта му е права и нормална. Изгуби ли човек нормалното си положение, той изпада в едно патологично състояние. И тогава, за да се смени патологичното състояние на човека, трябва да се намери един нормален, добре поставен човек, с когото той да се смени. - Как е възможно това? - Много лесно може да стане. Ако някой човек е болен на легло, ето какво бих го посъветвал: Нека той си вземе бастунчето и да излезе вън, полека-лека, куц-куц, да върви и да търси хора, не стари, хилави, но млади по на 25-30 години, на всички да се усмихне и да ги погледне право в лицето. Тия весели, здрави хора с разположено сърце, като го видят да им се усмихва и те ще му отговорят.

Като прави това в продължение на десетина дни, той ще се почувства по-добре - оздравял. Защо? - Между тяхното здравословно състояние и неговото болно състояние е станала една правилна обмяна. Не е въпрос този болен да отиде в някоя болница или в някоя клиника и по цял ден да разправя само за болестта си. Той все това ще им разправя. Малко съм позакъсал, но утре ще бъда по-добре. Не, болният трябва да търси здрави хора, с които да се разговаря. Здравият човек трябва да отговаря на болния, както момъкът отговаря на момата, която е възлюбил. Когато той види един болен, той трябва да трепне, като че вижда своята възлюбена. Болният тогава е готов да изпълни всичко, каквото здравият му каже. Някой път здравият ще те срещне и ще те пита: Как си? - Добре съм. - Да, скоро ще оздравееш! И наистина, болният скоро ще се оправи. Сега хората умират. Защо умират? Те легнат на леглото и започнат да мислят: Хората са жестоки, не влизат в положението ми и т.н. Ти мислиш така, защото имаш пред вид някой богат човек, търговец или някой банкер, или някой адвокат.

Казвам: Щом заболееш, не мисли нито за богатите хора, нито за търговците, нито за владиците, нито за професорите, но мисли само за здравите хора! Тези хора са специалисти, те са чиновници, няма защо да ги безпокоиш. Мисли само за здравите хора, които са свободни и които Бог е изпратил в света само да лекуват болните. Здравият човек няма да ти каже: Чакай, бързам по работа! Той непременно ще отдели няколко минути и за тебе, ще се разговори, ще ти даде нещо от себе си. Не мисли, че природата е едно учреждение на хора, които търсят служба. - Не, природата е учреждение на свободни хора, на синове и дъщери, които работят само по един час и половина на ден, а останалото време почиват. В Америка се е създала

една партия от хора на възраст 20-40 години, които след като работят по два часа и половина на ден, останалото време помагат на болни, самотни, нещастни. Искат да оправят света. - Може! Олабелир.* Аз пък имам друга програма. Моята програма предвижда три часа работа на ден и то така: Един час сутрин, един час към обяд и един час след обяд, а останалото време ще се разпредели за някаква умствена работа, както и за развлечение. На човека са необходими и развлечения - разходки, екскурзии, да си направи една баня, да си поиграе и т.н. Ако не правите така, значи вие разбирате криво живота. Съвременните хора казват: Тежък е животът! - животът, който са наредили лошите хора, е много тежък, но животът, който природата е наредила, е много добър. Той е едно развлечение! Като влезеш в този живот, природата ще те пита: Каква работа можеш да вършиш? Ще копаеш ли, ще пееш ли, ще свириш ли, ще правиш къщи ли и т.н.? Тук има програма, според която всеки трябва да работи. Когато имаш една къща, ще създадеш един закон. Законът е така да поставиш прозорците в тази къща, че хората да не влизат оттам, а светлината да влиза.

Казвам: В този естествен процес, който съществува в природата и в който вие трябва да вярвате, съществува един абсолютно разумен процес, една разумна среда, една материя, която има в себе си имунитет. На друг закон се подчинява тя. Тя не функционира в природата. Тя не подлежи на никакви химически разлагания, тя не се разлага. Сама по себе си, тя е организирана. Тя организира, без нея да организират; тя разлага, без нея да разлагат. Още от древността всички учени хора са търсили именно тази материя, първичната материя, и като я намерят чрез нея ще се

* Олабелир /тур./ - Възможно е!

добива вечният живот. Значи, от тази материя зависи дълголетие то на човека. Във Франция са направили опити и са доказали, че човек може да се обнови на всеки седем години. Този французин, който правил своите изследвания, казал за себе си, че ще живее до края на този век. Той имал една машинописка, 20 годишна и казал, че тя ще умре по-рано от него. Той можел да подмладява не само хората, но и растенията. Той научил това изкуство от тибетските ламы, които са знаели това изкуство и са му го показали. Той прави своите опити в Париж. Мнозина са му казвали: Няма ли да ошастливиш човечеството с това откритие? Той отговорил, че нищо не може да им каже, че човечеството при сегашното разбиране, при сегашния рационализъм, не може да се ошастливи. Казват му: Докажи това! - Как ще го докажа? Има неща, които не могат да се доказват.

Преди години идва при мен една възрастна сестра и ми показва ръката си, на която се явил един абсцес и вследствие на това цялата ѝ ръка се подула, гноясала. Тя ми пита: Какво да правя сега? Ти не препоръчваш хирургически операции. Аз приложих всички методи, които ти ми даде, но не може да ми мине ръката. Вече взех да се съмнявам. Казвам ѝ тогава: Иди да намериш от най-хубавия хляб и да сложиш малко от него върху ръката, на болното място. Като излиза от дома, тя закривява покрай една улица, но не забелязва, че пред нея има едни трап, пада в трапа и силно удря болната си ръка. Веднага отива при един хирург. Той отваря ръката, преглежда раната и я пита: Кой ти направи този разрез? - Кой ще ми го направи? Паднах в един трап. И най-вещият хирург не би ти направил такъв разрез. Тогава той изстисква раната, превързва я, и я праща да си отиде у дома. Сега вие ще кажете, че това е случайност, съвпадение. Не, това са разумни процеси

в природата. Такива разрези прави природата. Не е важно дали те ще станат с нож или без нож, обаче когато нещата стават в определено време и имат резултат, те са разумни процеси. Вие може да разисквате дали това е станало от падането или от друго нещо - това не е важно.

Друг случай: Някъде във варненско жената на един турчин пострадала от изкривяване на челюстите. Викали един, втори, трети лекар, дано поправят челюстта ѝ, но никой не могъл да ѝ помогне. Чудел се турчинът, какво да прави с кадъната си. Като се връщал от лекаря, при който водил кадъната, случило се, че кобилата се разиграла по пътя и хвърлила кадъната от коня. Турчинът си казал: Това само остава! Обаче, така паднала кадъната, че от това падане, челюстта се наместила. Кобилата казала: Щом лекарите не се наемат да я излекуват, аз мога да я излекувам.

Трети пример: Във варненско, в село Гюшемлии, сега наречено Ботево, имало един чаръкчия, прочут в цялата околия с умението си да намества счупени кости. В това време жената на варненския валия си изкълчила крака. Той повикал прочутия чаръкчия, и искал да намести крака ѝ, но без да я пипне. Чудил се чаръкчията какво да прави и си казал: Какво ми дойде до главата - да намествам крака на кадъната, без да я бутна? Най-после, след като се помолил на Бога, му дошла една мисъл. Обрнал се тогава към валията и го попитал: Имате ли един ат, хубав арабски кон? - Имаме. - Тогава дръжте го три дена гладен и жаден. Защо? - Като минат тези три дена сложете кадъната на коня, като я вържете добре. След това започнете да му давате по малко вода. Като започне да пие вода, той ще се разскача, а в това скачане, ще се намести кракът ѝ. И така станало, кракът ѝ се изтеглил, а с

това заедно се и наместил. Това значи разумното. Тогава Валията го запитал: Как научи това изкуство? - От Бога ми е дадено. Не, ще кажеш, как научи това изкуство, откъде го владееш? Най-после той казал: Донесете ми една стомна, аз ще ви покажа как научих това изкуство. Те му донесли една стомна. Сложете я сега в един чувал. Ударете я на земята. Те ударили стомната в земята и тя се натрошила на множество парченца. След това той взел стомната, както е в чувала и отвън с напипване могъл така да сглоби частите, че от тях образувал цялата стомна, както е била в първото положение, когато е била здрава. Както виждате, това съм правил много пъти, докато най-после научих да разпознавам счупените части, да ги чувствам и да поставям всяка от тях на своето място. По същия начин като пипна един счупен крак, зная коя част откъде е и я поставям на мястото ѝ. Разумното подразбира опита. Та ако и ние по този начин не правим опити, а чакаме само да дойде Господ и тогава да се вдъхновим, ние нищо не можем да направим. Разумно ще учиш! Разумно ще работиш! Три дена ще стоиш гладен, но ще начупиш стомната и ще съединиш парченцата ѝ да образуват здрава стомна. Лесно е да извадиш здравата стомна от чувала, но да наместиш парченцата на счупената стомна, за това се изисква изкуство.

“Слуга на двама господари.” Това значи, ти не можеш да служиш едновременно на двама господари - на един разумен и на един нера разумен. За предпочитане е да служиш на умния господар. Където има двама господари, единият от тях непременно е глупав. Единият е истинският господар, а другият е отражението на този господар. Хората страдат по единствената причина, че имат в себе си един глупав господар. Често хората мислят, че могат лесно да се

повдигнат. Казваш: Знаеш ли какво мога да направя аз? Това показва, че ти си един глупав господар, който мисли, че много нещо може да направи. Има един, който може всичко да направи, но това не си ти. Какво ще ме убеждаваш? Утре ще те хване една треска или една болест, какъв господар си тогава? Истинският господар не боледува, той не знае, какво нещо е безсилие, той не се обезсърчава, той притежава всичките знания. Следователно, ако ти си господар, ти ще научиш другите на много неща. При глупавия господар ти нищо не можеш да научиш.

Казвам: Новата година, която идва сега, носи големи съкровища за онези, които служат на умния господар, а на онези, които служат на глупавия господар, тя носи много страдания и нещастия. Те ще плащат много дългове, ще претърпят много операции, по много клиники ще ходят. Всичко това ще дойде, не защото природата го желае. Ние сами сме си създали тези нещастия. Много пъти хората си създават страдания, като онзи американец, който се спуснал от Ниагарския водопад с бъчва. Той имал силно желание да се прочуе по някакъв начин и затова решил да направи опит да се спусне от водопада. За тази цел той взел една голяма бъчва, дал я добре да се осмоли вътре, да не влиза в нея вода и сам влязъл в бъчвата, за да го спуснат във водопада. Като го извадили от бъчвата, едва го спасили. След това го запитали: Какво беше състоянието ти в бъчвата? - Оставете се, втори път и целия свят да ми дават, не влизам в бъчва, с която да преминавам Ниагарския водопад. Сега разбрах смисъла на живота! Втори път не се спущам от водопада. Някой казва: Искам да опитам живота. - Как ще го опиташ? Като онзи американец, който се опита да се спусне от водопада ли? Ако речеш да опиташ живота, като този американец, тогава само един път трябва да го опиташ.

Повече няма нужда. Ако искаш всеки ден да се спущаш от този водопад, това показва, че ти още не си опитал и разбрал живота. Но ако се спуснеш веднъж от Ниагарския водопад и втори път не желаеш да се спущаш, това показва, че ти си опитал живота и си го разбрал. Който иска да научи нещо, нека поне веднъж се спусне от водопада, за да разбере разумните процеси, които ръководят живота. Хората още не са научили законите. Ние не сме странници на земята и не сме пратени да страдаме и да се жертваме. Жертвите, страданията и мъчнотиите са вметнати неща, те не представляват цел в живота. И тези неща имат някаква икономия в природата, но целта на живота за човека е знанието и щастието, което той ще придобие. Човек трябва да бъде щастлив. Той не може да стане учен, докато не стане щастлив. Само щастливият човек може да стане учен. Не е наука това, което се придобива със страдание и с грешене. В греха няма никакво знание, нито пък се добива знание с греха. Знание има само в добродетелите, знание има само в любовта, в мъдростта и в истината. Като се облечеш в тях, ще придобиеш знание. Да изучаваш онази мелодия в природата, във вселената, да изучаваш реда и порядъка в цялата вселена, както небето и земята, това разбирам, но да изучаваш как умират хората, в това няма никакво знание. Да изучаваш как се раждат хората, как се развива първичната клетка, как минава през всички форми, докато дойде до положението на човека, разбирам, но да изучаваш как умират хората, това не разбирам. Смъртта в окултната наука е наречена "малките мистерии", а животът представя "големите мистерии". Добре е човек да мине през малките мистерии, но след като мине през тази наука, той трябва да мине през големите мистерии, които сега кръщават с името - антропологическа биология,

антропология на човека. Когато хората кръщават нещата с научни термини, ние трябва да благодарим за това, защото всяко нещо се нуждае от име. Когато едно дете се роди, то непременно трябва да се кръсти. Ние трябва да благодарим за разумното, което хората са създали. Иначе не ще можем да се разговаряме.

“Двамата господари”. Лошият господар е този, който ни води в лошия път. Добрият господар е Божественото в човека, висшето съзнание, което и ден и нощ му нашепва добри мисли, чувства и постъпки. Като нашепва постоянно на човека, той все ще чуе нещо, но и да чуе не различава - там е лошото. Понякога едва, отдалеч човек чува един глас, но си казва: Възможно е, но може и да се лъжа. Когато човек се вслуша в Божественото в себе си, там е спасението му. Като се вслуша в гласа на Божественото и изпълнява, каквото то му казва, той има вече условия да развие и ума си. Щом умът в човека се развие, и любовта ще дойде в него да царува. Досега, доколкото съм изучавал живота, не съм срещнал нито един велик човек, който като е имал любов към Бога, да е страдал от немотия или да е имал страдания. На мнозина, които са изгубили любовта си към Бога съм разправял: няма нито един човек в света, който като е носил в себе си любовта към Бога, да е умрял. Под смърт аз разбирам, когато човек умира и е недоволен, че умира. Някой като умира, умира с радост, а някой като умира вика - помагайте! Този човек няма любов в себе си. Този човек прилича на богатия, в дома на който живял Лазар. Той умира, но отива в мястото на мъчението. Това вече не е живот, то е изтезание. Можете ли да кажете, че ако някой е в затвора това е живот? Можете ли да кажете, че ако някой е инвалид, сляп и глух, това е живот? Думата ми е, когато в човека функционират всичките пет чувства, всичките му

способности и чувства и най-после, когато в него функционира и телото му във всичката си пълнота, може да използва всички блага, които Бог му е дал, това аз наричам живот! Да лягаш и да ставаш с радост, това аз наричам живот! Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията. Първият начин, човек я чете като обикновена книга, без да се задълбочава в нея. Вторият начин, човек я чете с вдълбочаване, с мисъл, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него. И най-после, третият начин е, когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа например, вие можете да се свържете с Него, с този велик човек и да се разговаряте, като че това е станало не преди две хиляди години, но като че става в тази епоха. Казвате: Как може да бъде това? Да, това е възможно, защото Христос и днес живее, и днес е с две хиляди години по-стар, отколкото е бил преди. Той умря на 33 години, следователно сега е на възраст 2033 години. Обаче, ние държим на идеята, че когато човек замине за онзи свят, той не остарява. Старостта е свойствена за хората, които живеят на земята. Тя става по единствената причина, че няма правилен процес, правилна обмяна между частиците на материята, вследствие на което равновесието се изгубва. Старостта е изгубване на материалните сили в човека. Ако в този процес може да се внесе едно освежаване, едно обновяване на силите и човек веднага ще се подмлади, ще се освежи. Лесна работа е това подмладяване. Достатъчно е да вземеш подбел и ти ще се подмладиш. Но кога човек трябва да вземе подбел? - Вие трябва да го знаете, през кой ден на

годината трябва да го вземете, дали когато цъфти или през кое време изобщо. Вие трябва да го вземете когато в него се балансират положителните сили в живота му. Човек трябва да попадне в този момент, когато подбелът е в състояние на самоудоволствие и е готов да дава, да помага. Това е и с всички останали растения. Тогава човек трябва да излезе рано, или при изгрева на слънцето, когато на небето няма нито един облак. Има ли най-малък облак, лекарството се разваля. Ако съвпаднат тези състояния, тези моменти, тогава ти ще си откъснеш един цвят и ще го затвориш в едно шишенце. Ако знаете това изкуство, кога да откъснете този цвят, вие ще изпитате един голям трепет, когато се приближавате към подбела, защото той ще ви подмлади. Знаете ли каква радост ще изпитате тогава, когато се приближавате към цвета на подбела? Вие ще станете рано сутрин, ще излезете вън и тъкмо когато слънцето предстои да изгрее, ще откъснете цвят и ще го сложите в шишенцето си. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: Лесно се говори, но мъчно става! - Съгласен съм и аз, че мъчно става. Много мъчно е човек да попадне на това съчетание, на такъв ден. Денят не трябва да е мъглив като днешния. Все ще дойде ден, когато ще се достигне до това знание. Обаче, това знание се постига само по пътя на Любовта. Любовта трябва да влезе в човешкия живот. Подразбирам възвишената Любов. Ние не отричаме любовта във всичките ѝ прояви, тя извършва своята служба. Възвишената Божествена Любов има за цел да възвърне младенческото състояние на цялото човечество. Казва се в Писанието, че Бог в последния ден ще възкреси всичко.

Като се говори за възкресението, има разни теории за него. Каквито и теории да има, аз не искам да ви ги изнеса. Има една абсолютна теория, която е мъчна за

разбиране. Има една теория, според която в деня на възкресението, гробовете ще се разпукнат и оттам ще излязат всички заминали души. Това е иносказателно. Това са истини, обаче. Тия души са обгърнати в една материя, която чака момента да се преобрази. Те са в положението, в което се намира пилето в черупката на яйцето и те очакват за тях да дойдат благоприятните условия, за да ги турят под една квачка и те да се излюпят. Тогава всички ще излязат от гроба. Казано е в Писанието: "Вие сте гробници варосани." Щом дойде възкресението, то ще донесе нещо ново, Божествено, което може да подмлади човека. Това е наука, която хората са проверили. Ще излезе човек от гроба, ще опита и възкресението и ще се подмлади едновременно с това. Но докато дойде това състояние, човек ще изпитва страх, ужас, ще иска да се махне, да излезе от този гроб. Казвате: Като идем в онзи свят, ще имаме ли познати? - Онзи свят и този свят съставляват един реален свят. Казано е в Писанието: Когато някой от земята се обърне към Бога да моли за знание и придобие това знание, на небето между ангелите, светите и праведните настава голяма радост. Следователно, когато у вас проникне една хубава мисъл за любовта и вие пожелаете да любите всички, това е състоянието на възкресението, което ще ви подмлади. Тогава във всички свършени души, които ви любят, се събужда желание да ви помагат. Те имат интерес от вас, искат да ви подмладят. Това се нарича свършен човек. И ако човечеството дойде до това положение, тогава всички хора ще съзнават защо са дошли на земята. Те са дошли да служат на Бога!

Сега, като говоря за Бога, аз разбирам Бога като едно възвишено начало, не само външно от нас, нито само вътрешно, но и външно и вътрешно начало, с

което всички ние сме едно. Идеалът у нас е това висше съзнание, което казва, че у хората има нещо Божествено. И когато някой човек ви обича, той не е човекът, но той е Бог в него, Който ви обича. Когато някой жертва нещо за тебе, това не е човекът, но той е Бог в неговата форма, Който ти се усмихва отвън. Той се усмихне малко и пак си замине. Среещеш друг човек, пак ти направи добро и пак си замине. И всички те питат: Познаваш ли го? Никой от вас не си е задавал въпрос, какво да отговори, когато Господ го пита: Познаваш ли ме? Вие казвате: Не зная! Когато Христос запита апостол Павел - познаваш ли ме, той каза: Кой си Ти, Господи? Христос му каза: Аз съм този, Който бях в Исуса, Който беше в Христа. И след това апостол Павел каза: Всичко считам за измет, освен да позная Христа, да позная Онзи, Който беше в Исуса, Който беше в Христа! Оттам насетне апостол Павел имаше сила. Апостол Павел изигра своята роля и много добре я изигра. Сега вие ще изиграте вашата роля? - Аз нищо не казвам, но питам: Как вие ще завършите вашата роля? - Ако останете само като Савел, нищо няма да придобиете, но ако станете Павел, тогава ще придобиете сила. Ако Савел не беше паднал от коня си и не беше питал: "Кой си Ти Господи?", никой нямаше да знае името му, но като падна от коня, всички го узнаха и тогава той стана апостол Павел. Днес апостол Павел е един от най-видните апостоли и всеки чете неговите послания. На всички онези хора, които имат съзнание, като на апостол Павел, имената им ще бъде записани, не само в сегашната история, но в историята на вечността, или в историята на онзи живот, който има толкова познания, които никога не се забравят. Имената им ще бъдат записани в историята на свършените души, където няма никакво забравяне!

Вчера четох за един художник, който ходил из планините и някъде срещнал индуска княгиня, която започнал да рисува. Тя като го гледала, мислила си: Щастлив човек е този, че знае да рисува! Вие казвате: Щастлив човек е този, че може да рисува една такава красива княгиня. Казвам: Ако ти считаш, че един художник, който има условия да ходи на Хималаите и да рисува една княгиня, е щастлив, питам, дали твое щастие не е по-голямо, щом и ти имаш условие за безсмъртие?

Твое щастие не е ли по-голямо, ако имаш възможност да срещнеш всички възвишени и свършени същества? Кое е по-добре в живота: Да рисуваш живата княгиня или да рисуваш умрялата княгиня? Какво ще бъде ако аз отида пред гроба на умрялата княгиня и кажа: Стани, стани, стани! Представете си, че след това тази княгиня излезе от гроба. Кой от двамата художници е по-щастлив? Хубаво е когато художникът рисува със своята четка всички хора. Това е отлично, но аз отивам пред гроба на умрялата княгиня и казвам: Стани, стани, стани! Изказвам формулата без никакво съмнение и тя излиза от гроба. Казвам тихо в себе си: Стани, стани, стани! - Събуди се, събуди се, събуди се! Облечи се във вярата, облечи се в надеждата, облечи се в любовта! Стани, стани, защото Господ ще те прати в света!

Беседа, държана от Учителя на 1 януари 1933 г.,
10 ч.с. София-Изгрев

ДУХЪТ ДАВА ЖИВОТ

Ще прочета 6-та глава от Евангелието на Йоана от 41 до 64 стих.

Духът е онова, което дава живот. Всички противоречия произтичат от неразбирането на природата. Тя е най-великото учение, което съществува в света. Няма по-велик инструмент от природата. Следователно, всички инструменти, всички системи, всички научни теории, които съществуват в света, водят своето начало от природата. Тя е първообраз и за религия, и за наука, и за морал.

Всичко се съдържа в нея и всички черпят от нея. Някои проучват второстепенните прояви на природата. Има неща, които са вътре в нея, но не произхождат от нея. Те са внесени отвън. Например, растенията са оставили своите отпечатъци, рибите, млекопитаещите и човекът, също. Така че, когато говорим за природата, трябва да се освободим от всички тях. Има неща, които не принадлежат на природата. Някои ги наричат случайност, изключения. Под думата изключения разбирам абсолютния закон. Само Божествените неща са изключителни. Ние

наричаме случайни еднообразните работи. Считаме всички неща в нея за втора категория, считаме ги еднообразни, и ги оставяме без да почерпим знание от тях. Например, какво може да научиш гледайки товара на едно животно? И когато изучаваш кораловите острови, какво разбираш? Това са жилищата на някои животни. Какво забелязвате в тях? Формите в природата, са склад от енергии, които тепърва трябва да се изучават. Сега в човека има един малък свят. Това, което съществува в природата, съществува и в човешкия организъм. Следователно, трябва да се намери начин за основно проучване на човешкото общество. Например, преди 2000, 3000, 4000, 5000 години постоените от древността са познавали много по-добре човешкия организъм, отколкото сега го познават. Псалмопевецът казва: "Чудно и страшно съм сътворен Господи!" Ако днес разглеждаме анатомически и физиологически човека, нищо страшно и чудно няма да видим. Страшното е в това, че учените хора още не разбират онова, което виждат. Казвате за някого, че е красив. Красотата представлява тънък пласт на човешкото лице, даже един милиметър не заема. Ако този пласт се изтрие, човешкото око се поврежда. При това още не се знае мястото на човешкия ум. Не знаем и мястото на човешкия дух. Човек има сърце, но не говоря за това сърце, което тласка кръвта. Има ред теории за чувствата, за ума. Говори се за човека, за неговия морал. По какво се отличава един морален човек от един добър човек? Казваме: Този човек е добър, а онзи е лош. По какво се отличава добрият от лошия човек? Разлика има между една овца и един вол. Различават се черепът на овцата от този на вълка. Значи има известни теории и образи, които отличават хубавото от грозното, злото от доброто. Те се различават в света. Ако речем да се задълбочим, ще заспим.

Често хората при размишление върху дълбоките работи заспиват и то поради това, че нещата са им непонятни и те се страхуват. Подобно нещо изпитва човек, който преминава през някое място и се страхува. Ако качите на аероплан един религиозен човек, който постоянно говори за небето, след 40-50 километра той ще каже: Снемете ме долу, не искам да живея на небето. И сега учените, които изследват земните пластове, като дойдат до 16 километра, казват: Стига толкова. Достигнали са някакъв пласт, който не им харесва и прекъсват работата си. Казват, че на небето имало облаци, и там не могло да се пътува безопасно, големи страдания имало. И тази земя от която някои се оплакват и я наричат плачевна юдол*, почва да им харесва. На нея има круши, ябълки, гостилници с ядене, всичко това се намира и в най-лошото място. Казват, че най-хубавите работи са тук на земята, а горе няма нищо привлекателно. Това е малко противоречиво, но човек си е създал някакъв образ за небето и земята, който фактически не съществува. Тъй както ние схващаме природата тя не съществува. Това е наше заблуждение. Например, детето първите 7 години има една представа за баща си. Следващите 7 години има друга представа за баща си. На 21 години има трета представа, на 28 години съвсем друга - и най-после като стане голямо, като стане като баща си, пусне брада, започне да се съмнява дали има баща, дали е имало детство, започне да се съмнява, потегли брадата си и казва: Този брадатият човек, умният човек, дали е мой баща? Това е една илюзия на моя ум. Бащата като погледне сина си, казва: Синко. А той казва: Старче. Аз имам едно правило: Младият трябва да живее, а старият трябва да мисли. Ако младият не

* юдол /стар./ - долина

живее добре, старият не може да мисли добре. Ако старият не мисли добре, младият не може да живее добре. Съотношение на нещата има. Човек не може да бъде стар, но човек може да влезе в образа на млад и на стар. Това е друг въпрос, че тия хора остаряват.

Покажете ми един човек, който е остарял. Вие виждате едно старо тяло и едно младо тяло, но дали този е човекът, истинският човек за когото говорите? Човек се мени. Някой си пуска брада. Защо природата ни е създала с косми? Случайно ли е това, или има някаква причина? Каква нужда е имало да сложи брада на човека, да лиши жената от брада, а да постави на мъжа брада и мустаци? Каква цел е имала, като им е сложила вежди, две ноздри на носа, и една уста? Какви са били нейните задачи? Като наблюдаваме природата, виждаме че тя е правила милиони опити, но с тях не е свършила работата. Тя не е достигнала до една завършена форма, не е завършила своите опити. Казвате, че човек е последната дума на природата. Но изглежда не е така. Кой човек е последната, този, сегашният човек ли? Сегашният човек ни най-малко не прилича на първия човек. Учените са открили черепи от най-далечното минало, които показват едно маймуноподобно състояние на човека. Маймуните са дошли след като човек е сгрешил. Според окултистите маймуните са изостанали, паднали души. След грехопадението на хората, някои от тях станали маймуни. Окултистите поддържат, че маймуните са души, задържани в своята еволюция и следствие на това те са останали маймуни. Наблюдавайте постъпките им и ще видите, че те имат доста голяма култура. Те са вегетарианци. Няма нито една маймуна, която да е месоядна. При това те са много любопитни, от чисто хиромантическо гледище имат доста интересни отлични качества. Има

нещо, което липсва на маймуната, но на човека липсва два пъти това, което липсва на маймуната. Маймуните нямат стражари, затвори, те нямат проповедници, съдии. При това пак живеят много добре. Сега ние смятаме, че нашият ред на нещата е много щастлив. Не е. Какво нещо е щастието? Съвременните хора се задоволяват с това, че не са в затвора, че още не са осъдени на смърт. Радват се, че са живи, но вътре за всеки един от тях има произнесена присъда. Няма да се мине много време, след 5, 6, 7, 8, 10 години, смъртта ще дойде. Един ден ще дойде ред за всеки един да се каже: Наказва се по член еди-кой си за еди-кое си престъпление на смъртно наказание. Вие питате защо умря еди-кой си? Наказаха го за престъпление. Един закон има. Като дойде Христос на земята и Него Го наказаха за греховете на хората, понеже ги подстрекавал. Те имали да дават а той казвал: Не давайте, аз ще платя, вие не плащайте нищо. Осъдили го защото нарушил един ред. Искам да ви наведе на една здрава мисъл. Аз не разглеждам сегашния ред на нещата, защото това е нещо случайно. От ваше гледище сегашният живот е привиден. Човечеството мимоходом минава през тази фаза.

Сега за вас щастието е във вашето здраво тяло, но няма да се минат и 50-60 години и то ще ви създаде едно голямо противоречие. Ще ви се наложи да повикате лекар, проповедници, ще искате да разберете нещо за онзи свят. Но за него и да ви учат, пак няма да знаете, дали съществува или не. Лекарите ви уверяват, че ще живеете, но сами не знаят със сигурност това, и само за насърчение ви казват, че ще живеете още. Съвременните хора не са сигурни в живота след смъртта, вследствие на това казват: Не му мисли. Напий се, малко да ти олекне. Ожени се, народи си деца, поживей си, както Господ дал. Като дойде време

да умреш, нека те обесят. Питам сега: Какво може да се придобие с такава философия? После, какво носят в себе си всички религиозни системи, които имате? В никоя религия не трябва да се допуска убийството. Да оставим сега външния свят, да оставим държавата. Кой има право да беси? Тези, които вярват в Бога и поддържат някаква религия, не бива да допускат убийството. Това не е религия, това е светска власт. Всички може да убиват, но не и религиозните хора. Принципите на която и да е религия не бива да допускат убийството. По какво се отличава християнството от юдаизма, от мохамеданството? Християнските народи се бият с куршуми. Милиони хора избиха с картечен огън. Как историята ще определи това? Как ще окачествим ние това? Казваме: Освен християнство, друга религия няма. Вие ще кажете, това са условия на живота. Това са наши разбирания. Ние сме така научени. Как ще намерим тогава истината? Ние съвременните хора вървим по пътя на древните хора. Ние знаем какво е казал Платон, какво е казал Сократ, знаем какво е казал Аристотел. Мога да ви изброя какво са казали ред велики хора в Египет, Асирия, учителите в Индия. Но всички те, които са разбрали Истината и са я поддържали, са изключвали насилието. Всички велики хора са изключвали насилието, в каквато и да е форма. Човек, който иска да прогресира, трябва да изключи в душата си насилието. Най-първо не трябва да насилва себе си. Защо ти ще се насилваш да приемеш някакво убеждение? Ако въздъхът, който дишам, за мене е нещо естествено, аз трябва да го оставя свободно да влиза в мен и да излиза. Храната също ще я оставя естествено да влиза и да излиза. Ние сме изпълнени с насилие. Ако не харесваш храната, ти ще я изпържиш, ще ѝ сложиш малко масло, пипер, ще я поръсиш със сол, ще прибавиш това-

онова и ще се насилиш да я изядеш. След като се нахраниш, казваш: Тежко ми е нещо. Има много готварски книги с указания колко калории съдържа всяка храна, какви хранителни вещества има, колко мазнини, белтъчини и т.н. Нямам нищо против това. Казвам: Според мене трябва да дойдем до следното: да приемаме естествено храната, такава, каквато природата ни я дава. Според признаците, които има на главата, на ръката, в хороскона, някой трябва да живее 30 години. Той може да продължи живота си, ако измени начина си на живот. На главата има два кръста, според които може да се определи колко години ще живее човек. Кръгът на окото също показва колко години ще живее. Като пипнеш ръката и видиш широчината ѝ, ако разбираш, можеш да определиш колко години ще живее някой човек. Да кажеш за някого че ще живее 30 години е нещо относително. Човек не е създаден да умира, нито да живее само 30 години. Това е човешко определение. То не е в законите на природата. Бог казва: "Душата ми не съизволява в смъртта на грешника." Казвате: Ако храната е естествена, може би животът ни ще се продължи. Всяка естествена храна трябва да продължи живота. Щом една храна скъсява живота, не е естествена. Щом известен възглед съкращава твоя живот, той не е естествен. Щом една мисъл ти действа зле, тя е неестествена. Всяко чувство, всяка постъпка, които съкращават човешкия живот, това са неща неестествени.

Под думата Дух ние разбираме най-разумното нещо, което направлява света, Разумното, в което сме потопени. Извън Разумното, ние не можем да излезем. Разумното, Духът, може да ни търпи с хиляди години и в края на краищата се отличава по това, че винаги ще стане това, което Духът иска, а не това,

което ние искаме. Ние се самозаблуждаваме ако мислим, че един ден ще го заставим да ни даде това, което ние искаме. Първо е Духът, после идва животът. От чисто научно гледище животът е един резултат. Той е резултат на онова, което Духът е извършил. Но животът сам по себе е една естествена същност, която ние живеем. Животът не може да бъде животински, не може да бъде човешки, не може да бъде ангелски, не може да бъде Божествен. Щом кажеш Божествен, това са други понятия, наши думи. Казваме: Животът е Божествен. Животът в своята същина, целият живот е Божествен. Когато Божественият живот влезе у нас, с нашето разбиране ние го правим да прилича на човека. Когато умът на човека влезе в животните, те пък го правят животински. Всеки човек прави живота да прилича на него, такъв, какъвто си мисли и иска да бъде. Жената прави живота женски. Мъжът прави живота мъжки. Детето прави живота детски. Глупавият прави живота глупав. Умният прави живота умен и т.н. Това са наши разбирания. Ако животът може да бъде умен и глупав, тогава как ще се справим. На какво ще уповаваме, ако в света няма разумна сила? Културата не е нищо друго освен хиляди и милиони души, които разсъждават и мислят. Това наричаме култура. Но кое е онова, което свързва хората в едно? Кое е онова, което ги обединява? Кое обединява клоните на едно дърво? Има нещо, което ги обединява. Дървото ги обединява. Кое обединява хората? Туй, Разумното е, което обединява света. В природата съществува едно абсолютно единство, от което човек никога не може да се освободи. Той може всичко да направи, но да излезе вън от единството на природата е абсолютно невъзможно. Не само хората, но никой не е в сила, нито боговете, да излязат вън от единството.

Единството в живата природа, или единството в разумната природа, то е закон, който не ограничава, но показва посоката, в която всички разумни същества трябва да вървят без изключение. Всички наши страдания произтичат от факта, че ние се намираме в борба с Разумното. Ние искаме да изменим законите на Разумното и да създадем наш свят. Всеки може да направи опит. Ние можем да направим един свят, какъвто не искаме, но ако сполучим да направим един свят, какъвто искаме, ние ще си създадем най-голямото нещастие. Господарят на един слуга му казва: Няма да ми противоречиш. Каквото ти казвам ще го поддържаш. Един ден господарят му казва: Ти си магаре. Слугата отговаря: Тъй вярно, магаре съм. Питам: Ще те радва ли, ако твоя слуга те слуша и повтаря всичко каквото кажеш?

Хубавото в света е в разнообразието, в различието на мисли и идеи между хората. В този смисъл никой човек не може да бъде доволен от себе си. Ако можеше да бъде, тогава защо първият човек беше недоволен от себе си, какво му липсваше? Липсваше му жената. Къде беше тази жена? Извади ли я Господ от някое дърво, извади ли я от някой камък? Извади ли я от някоя риба? Извади ли я от мида, от някой охлюв или от слънцето? Не. Приспа го. Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро, а на еврейски се казва, че взел един чифт ребра и от тези ребра направил едно същество, което човекът нарекъл жена. Адам казва: С тия две ребра аз мога да живея по-щастливо и сега ребрата са 12 чифта. Значи 13-то число е извадено, а 13 е крайно фатално число. Сега ако погледнем случая с френския параход, който изгорял, ще видим че е бил пуснат в морето на числото 13. Казват, че той е построен през 1930 година, сборът на числата също е 13 и ето че изгорял. Ще кажете, че това е сеуверие.

Какво нещо е суеверието? Суеверията са явления, които стават без да можем да ги обясним, но суеверните неща са истински. Само че тълкуванието, което даваме, не е истинско, а всички суеверни работи съществуват в света. По някой път ти вярваш, че ще станеш цар. Това не е ли суеверие? Невъзможно е да станеш цар, но има и такава възможност. Както един Наполеон стана цар, така и ти можеш да станеш цар. Но това са вероятности. Те също почиват на един закон. Кое ти дава повод да мислиш, че ще станеш цар? Можеш ли да мислиш за нещо, което никога не си опитал? Аз гледам малките деца. Майката казва: Откъде му е дошло на ума да лъже. Че то още докато е било в утробата на майка си, е приело уроци по лъжа. 365 дни майката му е давала уроци, как да лъже. Според закона на прераждането, това същество е живяло и преди, то и в други животи се е учило да лъже, сега няма да му е за пръв път. Това твърдят окултистите. Може техните възгледи да не са в съгласие с вашите. Много други търпим, ще търпим и техните. Те казват още, че трябва 777 кардинални прераждания, за да има човек някакъв напредък, а другите прераждания са безброй. След 777 кардинални прераждания, човек завършва своето развитие. Значи това дете, което обича да лъже, е живяло много пъти на земята и се е научило да лъже. Като се намери на тясно, то лъже. Това изкуство то е научило добре.

Легендата говори, че първата жена е излъгала. Откъде научиха първите хора това изкуство? Можем да приемем, че преди Адам е имало други хора, които са живели и са учили един от друг лъжата. Съществувала е една раса, от която Бог е извадил Адам и му е казал: Няма да лъжеш. Аз ще те въведа в рая, виждам, че от тебе ще стане човек. Бог го внесе вътре в рая, но му каза: Няма да лъжеш! Адам обеща, но не устоя на

думата си и когато трябваше да даде отчет пред Бога, защо е ял от забраненото дърво, той каза: Жената, която ми даде ме излъга. Той прехвърли вината за непослушанието си на другите. Искаше да оправдае себе си като каже, че жената е виновна. Лъжата, като изкуство на хората, съществува от памтивека. Ние сме хора, които обичаме да икономисваме истината. Ние сме от тези, които обичат да послъзват при случай и без случай. Сега говорим за култура и Господ като дойде при всеки ще каже: Можеш ли да се отучиш да лъжеш? Ако не се отучиш, ще бъдеш вън от рая.

Какъв е онзи свят? Онзи свят е тук на земята. Раят е тук на земята. Вие не го виждате. Аз бих направил един опит с вас. Един от вас, който би ми обещал, че няма да лъже, ще го въведа в рая. Аз ще си удържа думата, но той не трябва да казва никаква лъжа. Ако влезе в рая и не се откаже от лъжата, после като го изпъдят от рая и след 10 хиляди години няма да се върне там. Не е лесно да се отучат хората от лъжата. Единственото нещо, с което природата сега се занимава, най-трудният въпрос за разрешаване не е убийството, не е разврата, а лъжата. От всички други пороци ще се освободи човек, когато се освободи от лъжата. От лъжата започват престъпленията. Лъжата е начало на всички грехове. За да убиеш един човек, ти трябва да си крайно користолюбив. Ти убиваш една кокошка и казваш, че нейното месо ти е необходимо, че ако тя не умре, ти ще умреш. Казваш: По-добре тя да умре, аз да живея. Така и канибалите мислят.

Вие още не сте изучавали онези тънки постъпки, които съществуват в сегашната култура. Косите на човека ще побелеят моментално от ужас, ако видят колко фино сега хората се самоизяждат един друг. Това са крайните, лошите резултати от лъжата.

Всички ние страдаме, защото несъзнателно усещаме една тежка атмосфера, която ни потиска. Понякога се мъчим, страдаме и мислим, че няма никаква причина за това. А това е лъжата вътре, която ни мъчи. Страшно нещо е това. Най-голямата отрова, която съществува в света, това е лъжата. Вие мислите, че чрез лъжата ще постигнете нещо, или, че ако излъжете, ще се повдигнете. И събирате 10-20 души да ги учите, да ги повдигате. Казвате: Ако ме слушате, ще направим една фирма, ще спечелим, ще ви облека, ще оправя домовете ви, ще дедата ви. После изядете парите и казвате: Лоши бяха условията, имах добротолжелание, но парите отидоха някъде, стопиха се. Много хора по този начин проповядват в света. Сега се питам: Защо проповядвам на хората? Коя е моята цел? Две неща има неразрешени. Всеки, който иска да бъде човек, трябва да се запита: истината ли търси или лъжата? Онзи, който търси лъжата, той търси своелсто разрушение. Той ще деградира. Никакъв успех не може да има. Така че онези хора, които вървят по пътя на лъжата, вървят по пътя на инволюцията. Пътят на лъжата е път на слизване, отдалечаване от Бога. Пътят на еволюцията е път към Бога. Инволюцията е излизане от Бога. Когато лъжем започваме да се извиняваме и казваме: Тук ни става тясно, искаме да излезем отвън нашироко. Не можем да изпълняваме това-онова, не сме съгласни вече с деспотизма на баща си. Бащата вижда това и казва: Недоволен е нашият син, иска да отиде в света, да види хората. Той отива, живее нашироко и след като ходи къде ли не и опита какво ли не, се връща при баща си. Убедил се е вече какво представлява животът навън, но пак не казва истината на баща си. И сегашните учени крият тия работи. Казват: Човек по закона на еволюцията е излязъл от Бога да научи нещо. По

закона на еволюцията ще се качи пак, ще покаже, че нещо е научил. Вземете двама души, единият, който е образ на лъжата и другият, който е образ на истината. Има хора, които никога не могат да кажат истината. Такива аз съм срещал. Така във варненско срещнах един човек, който минаваше за шегаджия. Веднъж един приятел го попита: Няма ли да ми кажеш една шега? От очите на този шегаджия потекоха сълзи и той каза: Остави се, не върви с лъжа. Баща ми умря, нямам ни пари в джоба, а трябва да го погребя. Така се разплака се човекът, че другият го съжали и извади 500 гроша. Каза му: Вземи, да го погребеш. Тогава онзи, който плачеше се спря и отвърна: Тази е последната лъжа, която казах. Съвременните хора така са свикнали с лъжата, че не ги е срам от нищо - всичко могат да измислят. Казвате: Без лъжа не може. Страхувате се от истината. Един човек за да познае истината, не трябва да се съобразява с хората. Пред себе си той винаги трябва да е в състояние да изнесе истината. В човека има нещо, което обича истината. За себе си той знае истината, но по отношение на хората тази истина не я прилага. Лъжата е произлязла от това, че отношенията ни с хората са неискрени. Човек не иска другият да знае истината за него и затова скрива тази истина. Когато човек иска да намери истината, той трябва да дойде до себе си. Пред себе си трябва да изповядваме нещата както са, трябва да имаме ясно понятие за истината. Истината е това, което освобождава човека. Тя се отличава по следното: да кажем ти си скръбен, изгубил си имането, всичко си изгубил. Ти си се отчаял и казваш най-последно: Не си струва да се живее. Искаш да се самоубиеш. Но и друга мисъл изпъква в теб. Ако се самоубия, какво ще придобия? Ако живея ще страдам, да, така е. Но ако умра, пак ще има страдание. Ако аз се самоубия, ще

изгубя съзнанието. Хубаво ако го изгубя, но ако не го изгубя и ме заровят в гроба и гледам 10 години да ме разнищват частуца по частуца? Ще оголея и само костите ми ще останат. Умно ли е да вляза в един такъв затвор? Умно ли е да пъшкам в гроба? Ако ще ме погребват, не ми трябва нито свещеници, нито владици. За мене е важен животът, не и смъртта. Казвате: Христос умря. Хванаха го човека, той се моли на Господа да го отмине тази чаша. Хванаха Го, разпънаха Го на кръст, но Той не искаше да умре и три дена седя, не можа да изтърпи в гроба. Върна се в живота и се яви на учениците въвн от смъртта. Това е Неговият живот.

Аз съжалявам всички ония, които умират и не могат да възкръснат. Няма по-нещастни хора от ония, които умират и няма да възкръснат или другояче казано: Съжалявам всички ония хора, които умират и не могат да живеят. И на вас, на разумните от вас говоря: откажете се от лъжата, откажете се от смъртта. Вие се занимавате с неща, които не са верни. Вие очаквате да дойде Христос и да ви даде живот, да ви възкреси, но докато дойде Христос вие трябва да работите. Майсторът ще дойде и ще съгради къщата, но вие трябва да донесете камъните, дърветата, гвоздеите, че като дойде този майстор да има какво да гради, защото Христос ще ви задигне от гробовете, дълго няма да лежите там, ще възкръснете с праведните.

Божественият живот у вас има един зародиш. Ще дойдат по-благородни условия и на този зародиш ще се даде живот. Животът, който е в хамбара, съдържа всички качества на зърното. То трябва да се посее на хубава нива, да има някой да се грижи за него. От вас, съвременните хора се изисква един особен начин на мислене. Ние се заблуждаваме като мислим,

че ще дойде някой да оправя света, че ще стане преврат, ще снемат някой цар, ще дойде някой социален строй, че да се оправя светът. Ще дойде на власт този строй, който очаквате, но и при него ще ви измъчват, ще ви гонят, нищо повече.

Като съм изследвал историята на цялото човечество, не съм намерил нито един режим, при който хората да са живели добре. С такива разбирания като сегашните и в бъдеще пак ще бъде същото. Все пак, аз съм заставен да ходя като човек на краката си. Мислите ли, че някой ще ви гледа като писани яйца? Мазоли ще излезат на ръцете ви от работа. Който иска да яде хляб, трябва да има мазоли на ръцете си. Ще бъде заставен да работи, за да не гладува. Толстой казва: Никой, който няма мазоли на ръцете си, не трябва да яде хляб. Ако трябва да имам мазоли на ръцете и ям хляба, той ще ми излезе доста горчив. Но птицата, която яде хляб, копала ли е? Тя задигне някоя череша, изяде я, а аз човекът трябва да платя с пари, трябва да покопая, да ме видят хората, че имам мазоли. Казвате: трябва да се работи. Трябва да се работи, съгласен съм, но не само физическа работа. Физическата работа трябва да бъде резултат на една умствена, на една разумна работа. Този резултат, който сега се получава от работата, е престъпление. Престъпление е, че работим 8-10 часа на ден. Една тежка, еднообразна работа създава в човека еднообразни способности, еднообразни чувства. Ако си възлищар в един рудник, влизаш там ден след ден, година след година, копаш възлищата, изваждаш ги навън, изкарваш си прехраната по този начин и казваш: Това е култура. Тази култура трябва да бъде признак на нещо по-високо и по-възвишено. Учените трябва да започнат да мислят, да намерят друг начин за отопление, да впрегнат други енергии, а не да карат

своите братя да работят под земята без слънце, без радост. Вместо да копаят възлищата от земята, те трябва да накарат електрическата енергия да работи. Горе има електричество и без да слизат хората в земята, без да се мъчат, могат да си изкарат прехраната. Това е една нова идея в света.

Ние минаваме за културни хора. Как ще се оправим? Аз не съдя хората, разсъждавам философски или чисто психологически. Виждам докъде е достигнало човешкото съзнание. Всички християнски народи имат с милиони тонове жито, събрано на едно място. Тия хора, които са богати, които вярват в Христа, държат това жито по складовете, а други хора умират от глад. Живеят си спокойно и хвърлят житото в морето, за да не спадне цената му, а че умират хората, техните братя от глад, не искат да знаят. Те мислят само как да се повиши цената на това жито. Питам: Туй жито, защо го изпратиха от небето, да се обогатяват хората ли? Това жито се изпрати за храна на хората и птиците, то не се изпрати за забогатяване. Ние очакваме да забогатеем, като продаваме житото. То е наше схващане. При това всички намираме, че то е в реда на нещата. Казвате, че това са анархистични идеи. Когато не употребяваме нещата за каквото са пратени, не нарушаваме ли законите на този велик институт природата? Има един закон, който ви държи отговорни. Аз не съм отговорен сам, всички еднакво сме отговорни. Аз имам право да кажа на един банкер: Братко, много жито си събрал, раздай го, не печели от него. Стани и ти сиромас като другите хора. Ако е да покажеш, че имаш любов към Бога, защо да не кажеш на богатия: Направи ти пръв опит! Един ден като забогатеея, ще направя това и аз. Четох във вестниците, че някакъв българин убил един свещеник в Париж, като мислел, че свещеникът е богат, но

намерил само 600 лева. Хваща го полицията и той се самоубива. Защо убил той свещеника? И защо са му трябвали неговите пари? Сега ние сме изложени на голяма опасност. Могат да ни убият за нищо и никакво. Тогава, какво трябва да бъде нашето верую? Вие трябва да поддържате следното: Бог е всевъздържащ за всички.

Всички трябва да се подчинят на разумния живот, да бъдат носители на Божественото. Ако ние имаме любов, първо трябва да имаме любов към Бога, да изпълним Неговата воля. Не е важно какво ще каже някоя държава, ни какво ще каже някой философ, или някой учен, но какво ще каже онзи порив на моята душа, който може да ме повдигне като човек и да ме избави от ноктите на смъртта. Аз трябва да изпълня Божията воля, за да се освободя, да могат да се освободят и ближните от същата опасност.

Вие, които ме слушате тук, едно време така слушахте Христа. Верующите водеха народа подир Него и всички бяха готови да Го направят цар. Учениците казваха: Няма като нашия Учител, Син Божий е. Като го хванаха римските войници, всички се разбягаха, остана само един от най-верните му ученици. Но когато го попитаха, познава ли Исуса, каза: "Не го познавам, мене не ме интересува Неговото учение." Един, който минаваше за възлюбен ученик, остави дрехата си и побягна гол. И ние, съвременните хора, като Йоан сме готови дрехата си да оставим и да кажем: Загазихме я, не ни трябваше нищо. Сега питат: Някой виждал ли е Господа? Аз ще ви кажа: Никога, никога не е видял Бога. Докато не говорите истината, вие никога няма да видите Бога! Щом говориш истината, Господ ще дойде. Този е начинът да видите Бога. Ако вие знаете какви са последствията от една лъжа, никога няма да си служите с нея. Като кажете

лъжата, тогава ще дойде истината. Истината ще отсъди, ще ви наложи наказание. Тя ще въздаде присъдата. Ще ви даде едно благо. Понеже лъжата не може да ви донесе това благо, вие ще страдате през целия си живот. Няма по-голямо страдание от това да виждаш истината и да знаеш, че лъжеш. Да виждаш истината, а да си един престъпник, ще те радва ли това? Да виждаш истината, а да си користолобив, да виждаш истината, а да си невежа, ще те радва ли това? Видиш ли истината, ще разбереш, че не знаеш нищо. Как ще се чувстваш, ако се намериш при една температура от 4-5 хиляди градуса? Аз бих предпочел 39-40 градуса. Казват: Желязото го мъчат, златото го мъчат като го сложат на огъня. Мъчат ги, но извличат от тях каквото искат. Топлината е страшна. Златото го поставят на огъня, но това е закон на насилие. Аз говоря за свободния живот. Високата температура, това е насилие, което съществува в света. Всяко насилие е престъпление. Какво ще кажете за това виждане? Почти всички учени го споделят. Казвам: Не е високата температура, която дава живот, но има друга една висока температура в света, която не разрушава. Ако прекарате през човека двестри хиляди волта, той моментално ще умре, но ако прекарате 50-60 хиляди волта, този волтаж ще мине през него без да му причини вреда. Физикът Тесла обяснява това така: При високо напрежение на електричеството, частиците на материята са толкова дребни, че могат да минат през порите на човека, без да му причинят вреда. Частиците от по-ниския волтаж са едри и разкъсват тъканите и вследствие на това човек умира. Или, при високото напрежение на електричеството има рафинирана енергия, която може да мине и през най-фината материя. В бъдеще хората така ще се лекуват. Но сега с нашите възгледи

ни е страх на направим опит. Мнозина могат да кажат: Неговите възгледи не са прави. Аз не разглеждам дали моите възгледи са прави или не. Аз ги поставям на опит и издържат ли този опит, аз съм прав. Някой се разболее. Тогава аз поставям един мой възглед на опит и ако той оздравее, моят възглед е прав. Поставям един възглед при болестта, и ако тя не си отива, поставям втори, трети. Най-после слагам четвърти възглед и тя си отива. Този последният възглед е Истината, на него аз държа.

Често като правя математическите си опити аз се натъквам на трудни задачи. Във висшата математика има трудни задачи, от 5-то, 6-то измерение. Едва сега учените започват да се занимават с 4-то измерение. То е нещо трудно за разбиране. Като дойда до такава трудна задача, аз опитвам моя възглед. Сложам един възглед, не върви, сложам друг, веднага задачата се разрешава. Пак питам: Как ти е името? - Аз съм Истината. По някой път идва едно съмнение съмнявам дали има Господ или не. Тъй от ваше гледище говоря, не че аз се съмнявам. Минава такава мисъл. Пак изнасям един свой възглед. Поставям го. Не се решава спора. Дойде друг възглед и казва: Има Господ, аз видях Господа. - Кой си ти? Казва: Аз съм Истината. Тогава чувам една песен от слънцето, толкова красива! Небесните жители на слънцето пеят. Слушам жителите на Венера и те пеят. Слушам жителите на Юпитер да пеят. Слушам жителите на Сатурн да пеят, слушам жителите на Сириус да пеят. Слушам жителите на Алфа Центуриус да пеят. Учените казват: Дали има живот на другите планети? Всички пеят на един много разбран език. Какво да кажа на съвременните хора? Как да им докажа това, което чувам? Аз знам, какво ще ми кажат, ако им изнеса истината. Хората ще го сметнат най-малко за моя

халюцинация. Но при тази “халюцинация” аз виждам, че мъртвите са живи. Виждам, че Толстой говори с един мъртъв-жив, който го пита: Как си приятелю? На тебе ти държах много надгробни речи. Толстой му отговаря: Те са първокласни невежи, аз още не съм напуснал земята, ходя и проповядвам. Не ме познават. Ходя между тях, едно време ходех като Толстой, а сега ходя инкогнито. Сега не се казвам Толстой, но само слушам, какво говорят за мене.

Идва веднъж един гражданин от София, доста интелигентен, казва: Може ли да ми обясниш един сън?- Какъв сън? - Аз, казва той, не вярвам в сънища, но дойде Толстой при мене, преди войната и каза: “Докога ще воюват тези хора? Не знаят ли, че това е престъпление?” Вярно ли е това? Нали той е умрял? - Вярно е, разбира се. Не е умрял Толстой. Ти вярваш в реалността, а мислиш, че само ние сме хората, които живеем на земята. Всички, които са умрели ги няма вече никъде. Хората поддържат своето верую, че всички, които са умрели, вече ги няма никъде. Като ви говоря това, аз не искам да ви убеждавам да вярвате. Дръжте си вашето невежество, вашето верую.

В истината няма заблуждение. Лъжливата истина е заблуждение. Ако някой ви проповядва известна лъжа в името на истината и иска да ви убеди, че няма живот, или че има живот, вие може да го изслушате, но от собствен опит може да разберете истината. Животът не може да се раздели. Животът е една същина, животът не може да умре. Ние искаме да докажем, че Бог съществува. Бог е същина, Бог е живота. Животът, това е Бог. Истината, това е Бог. Бог вън от Истината не можем да го познаем. Вън от висшата човешка разумност ти Бога не можеш да го намериш. Бог е само във висшата разумност. Някой учен написал книга за елементите, от които е

съставено слънцето. Казвам: Приятелю, ти говориш добре за тези елементи, но това, което си написал е Божия работа. Това нещо само Бог може да напише. Ти си го написал чрез Бога. От твоята глава може да излезе всичко, но не и това: Дошло ти е на ум, че такива и такива елементи съществуват на слънцето. Никога не може да ти дойде на ум нещо, което не съществува. Може да мислиш само за това, което съществува. Всяко нещо, за което мислиш, то съществува в известна форма.

“Духът е онова, което дава живот” и с този Дух вие може да се свържете. Той е същината, която съществува в природата. Тази същина съществува и в слънчевите лъчи. Тази същина съществува в храната, във въздуха, във водата, тя съществува във всичко онова, което е чисто и неопетнено. Когато вие се ръкувате с някой човек и ви е приятно, това е присъствието на разумното у вас, то е Духът. Някой излъчва нещо топло, хубаво. Това е Духът. Тази висша същина, която свързва хората, минава от един човек в друг. Духът носи живота. Като пипнеш една ръка, казваш: Тази жена има живот. Тя няма никакъв живот. Тя е само проводник на Духа. Или: Този мъж е само проводник. Ако вие не сте си съставили такова понятие, ще кажете, че мъжът е добър или лош. Аз приемам, че мъжът може да бъде лош проводник, или че жената може да бъде лош проводник. Но животът да бъде лош или добър, това не може да бъде. Вие трябва да имате ясно понятие за Духа. Сега мислите, че Духът има някаква невидима форма. Целият живот произтича от Духа, от онази Първична Причина на нещата. Под думата Причина разбирам онова, което дава възможност на живота да се прояви. Това е Духът. Христос казва: “Думите, които аз ви говоря, Дух са и живот са.” С това гледище се осмислят всички научни теории,

всички вярвания. Ако аз не вярвам в това, ще имам ли желание да ви говоря? Сега някой казва: Той ви заблуждава. Най-напред, аз имам правило никога да не заблуждавам себе си. В света съществува един закон. Ако аз заблудя когото и да е, и имам една користолюбива мисъл, то ще се върне върху мене. Като хиромант, гледам ръката на една мома, и казвам: Като твоеото сърце не съм виждал. Като твоята линия на сърцето не съм виждал, умът ти е гениален. Ти си щастливо същество. Но аз виждам, че не е така. Тя е лъгала много пъти. Ако говоря истината, ето какво ще направя. Няма да ѝ кажа нито лошите, нито добрите страни. Ще ѝ кажа само това, което аз наричам знание. Ще ѝ кажа: Сестра, в тебе има много заложи, имаш отлично сърце, но не е обработено, имаш отличен ум, но не е обработен, имаш музикални чувства, после домашните чувства не са обработени, но имаш много голям капитал, може да ги обработиш, гениален човек ще станеш. Ако не ги обработиш, ще си останеш такава, каквато си сега. Тогава тя ме пита: Колко да ви платя? Казвам: Колко искаш да ми платиш? Сто лева. Аз изваждам сто лева и ѝ казвам: Вземи тези сто лева, аз се радвам, че имах възможност да видя една ръка. Когато искам да се забавлявам, казвам: Слушай, аз ще ти кажа много хубави работи, но ще платиш 500 лева. По-малко не може ли? - Не може. Лъжата се продава. Аз съм слушал много цигани, много гадатели.

Преди години срещнах един ромски гадател. След като ми гледа, аз му казвам: Дай сега аз да ти погадая. Накрая му казвам: По този начин не се гадае, това не е наука. Това са общи приказки. Има точно определена наука. В този случай, аз не съм за това, да кажеш истината на човека. Не му казвай всичко. Кажи му, че има дарби, но не са развити. Не да му кажеш, че е лош човек, та да се поправи. Тия неща не са възпитателни.

“Духът е, който дава живот.” Вие често се питате какво ли искам да ви кажа. Аз не искам да ви накарам да вярвате в това, което ви казвам. Моето мнение не е меродавно в дадения случай. Аз ви изнасям един факт, какво представлява истината, какво представлява природата, като инструмент, който обединява хората. Тя изисква от всички нас един отличен ум и не допуска абсолютно никаква лъжа, нито бяла, нито черна. Вие може да прилагате бяла или черна лъжа, но природата не позволява нито черната, нито бялата лъжа. Вие имате особено разбиране за лъжата. Лъжата седи в много малки работи. Аз само на един човек съм казвал истината. Преди години идва един известен българин да ме изпитва. - Уважаеми господине, имам чест да се запозная с вас. Голяма привилегия е това за мен. Слушал съм много за вас. Ходили сте в странство. Слушам как той отдалече подхваща въпроса. - Слушал съм за вас, че вие четете мислите на хората. Кажете ми възможно ли е да се четат човешките мисли? Кажете ми, какво мисля в този момент? - Рекох: Ти сега мислиш точно следното. Много са ме лъгали досега, да видим той какво ще ме излъже. - Извинете, казва. - Няма нищо. Туй е човешко. Ръкуваме се и си заминава.

Понякога аз разсъждавам и се питам: Какво ще добия ако кажа една лъжа? С нея само бих спрял цялото човечество в развоя му, а с това бих спрял и своето развитие. Ако кажа една истина, ще подтикна цялото човечество напред и ще му дам възможност да прогресира. Не съм от глупавите хора да лъжа. - Не може ли човек да лъже? - Не може. Ти от лъжата не можеш да се избавиш, но всякога, като дойдеш до нея, не я казвай. Ако не можеш да кажеш истината, поне си мълчи. Това е разумното в света, щом искаме да се повдигнем. Помнете едно нещо: Здравето на човека

зависи от онази абсолютна истина, която той носи в себе си. Ако искате да бъдете здрави, умни, с добри чувства, непременно трябва да обичате истината, да треперите за нея. Допуснете ли малката лъжа, ще имате толкова последствия, че ще ви побелее главата. Това е едно правило. Каквото и да ви проповядвам, изучавайте го. Правете опити и обичайте истината, онази истина, която е във вас, не истината, която е написана в книгите. Кое е онова, което вие считате за истина? Истината ще ви освободи, ще ви даде здраво тяло, благородство на сърцето, на желанията, на мислите. Природата е много снисходителна спрямо човек, който говори истината. Този човек, където и да е, като се обърне, ако е облачно време, ще стане ясно. Човекът, който обича истината, ако мине покрай гола планинска местност, след една година тя ще се покрие с трева, извори ще бликат. Той носи благословение навсякъде. Човекът на истината не знае какво нещо е сиромашия. Сиромашията е достояние само на тези, които обичат да послъгват. Сиромашия, болести, страдания, недоволство, това са все последствия от бели лъжи. Не сме ли свободни да си позволим малка лъжа? Свободни сте. Но човек трябва да дойде до онова положение да изключи лъжата съвършено от себе си. Да прекара един честен, весел и радостен живот без лъжа. Сега не искам да кажа, че сте грешници, че не говорите истината. Ще ви дам един пример. Аз съм забелязъл, че децата на българите, не търсят чиста вода за да се изкъпят, а влизат в локвите, където и биволите се къпят. Като излязат от там, те приличат на малачета, целите окаляни. Биволът знае, че мястото му е в локвата. Това разбирам. Но едно дете да влезе в мътната вода, не разбирам. Майка му след това една седмица се пита: Какво ли е станало с нашето дете, като урочасано е. Че, как няма да

урочаса? Порите му се запушили, не могат да дишат и така то се простудява лесно.

Сега ние сме потопени в кал, която запушва порите на нашето тяло, на нашия ум и сърце. Трябва да се потопим в чиста вода, за да се отворят порите, за да дишаме свободно. Докато сме потопени в тази кална атмосфера, не може да се диша, не може да се живее. Какво трябва да правим? "Духът е онова, което носи живот." Разумното, възвишеното у нас е Духът. Ние трябва да знаем, че в нас е вложено нещо, което наричаме ум, и нещо което наричаме сърце. Тия две неща ако ги съединим и приложим Божията воля, при нас ще дойде Духът и ние ще придобием всичко онова, към което се стремим. Тогава ще дойдат хората, които ще поправят света. Не се изисква много да се поправи светът. Сега трябва хора, които обичат истината, сега трябва хора, които обичат светлите улове. Сега трябва хора държавници от всички слоеве, които имат благородни сърца. Не да живеят за себе си, но да живеят за Бога, да имат един Господ, на Който да служат. Аз съжалявам, когато хората нямат Господ и търсят Бога вън от себе си. Аз съжалявам онези хора, които нямат един жив Господ в себе си. Всички хора могат да бъдат изявление на Бога. Бога можем да намерим само в нашето съзнание, в нашия дух, в нашия ум и сърце. Когато сме озарени от светли мисли, от светла радост, когато умът ни с нищо не може да се размъти, ние вече имаме присъствието на това разумното в себе си и тогава ще видим, че цялата природа, че всичко е разумно. Хората не са такива, каквито се показват сега. Казвам: Сега ще ви гадая. Имате много заложи, които трябва да се развият, трябва да се обработят. Много заложи има умът ви, те трябва да се обработят. Много заложи има сърцето ви, те трябва да се обработят. Много

таланти имате, но всичко това тепърва очаква благоприятни условия за развитие. Ако вие възприемете това ръководство на Духа, на онова, което дава живот, животът трябва да дойде. Без истинския живот не може да има никакъв прогрес в света. Без човешкия дух ще имаме същите резултати, каквито имаме при инволюцията. Под еволюция разбирам да дойде разумното в света. Не казвайте: Ние остаряхме. Нека младите да направят това, което възрастните не са успели да сторят. С нас вече се свършва, но младото поколение нека прилага новото. Със старите не се е свършило, но тепърва старите трябва добре да мислят, а младите трябва добре да живеят. Казвате: С нас се свърши. Не се е свършило. Досега старите са живели и остарявали. Сега вие ще мислите добре и като дойде един млад ще му кажете истината. Не да го залъгвате, но ще му кажете самата истина. Когато дойде младият и той няма да ви лъже, както Адам излъга Господа. Той ще каже как точно е живял. Адам, като го повика Господ, каза: Чух, Господи, гласа ти, но се убоях. Откъде дойде страхът у него? Този страх той наследи от онази раса, от която излезе. Коя беше първата раса, от която Адам излезе? Това е един научен въпрос, който трябва да проучвате.

Но спрете се върху тия елементи, върху Духа, върху живота, върху истината. Размишлявайте в себе си върху тях. После размишлявайте за предназначението на вашия ум, за предназначението на вашето сърце и за предназначението на вашата воля, а после и за предназначението на вашето съзнание. След туй мислете за вашето вярване. Мислете как ще живеете, как ще преминете живота си, после мислете като идете в другия свят, какво ще бъде вашето положение. Вашето положение ще бъде точно такова, каквото е състоянието на вашия ум, каквото

е състоянието на вашето сърце, каквото е състоянието на вашата душа. Такова ще бъде вашето положение там. Каквито сте тука, такива ще бъдете и отвъд гроба.

Духът е онова, което дава истинския живот и истинския прогрес. Насочете силата си там и ще имате една опитност, за която никога няма да съжалявате.

Беседа, държана от Учителя на 8 януари 1933 г.,
10 ч.с., София-Изгрев.

И УКРАСИХА СВЕТИЛНИЦИТЕ СИ

“Тогаз се раздигнаха всички онези девици и украсиха светилниците си.” *

Реалното, което може да се разбере в света, това е конкретното, видимото. Под думата видимо, се разбира знайното, това, което нашето съзнание може в даден момент да разбере и узнае. Само онези неща са видими, които ние разбираме. Онова, което виждате е една илюзия на вашия ум. Видимо е само онова, което съзнанието ви разбира и запазва впечатление от него. Вие много неща виждате, които оставят в съзнанието ви впечатления, но не ги разбирате. Не е необходимо да знаете всичко. Най-голямото нещастие за човека е да знае всичко. И най-голямото нещастие за човека е да не знае нищо. Това са две антитези. Първо да знаете малко, за да има какво да учите. Разбира се и най-видните хора на земята, даже поети, писатели и философи имат недостатъчно знания. Всеки човек

* Евангелие от Матей 25:7

ума какво да учи. Защо? - Липсва му нещо. Когато един писател описва даден характер, той си го представя от неговата светла страна и така го изнася, но всеки характер има и една отрицателна страна. Писателят не описва недостатъците, но те сами по себе си се разбират. И няма защо да ги описва, нито пък ние ще ги описваме. Все някой ще ги опише. Изобщо, докато хората са живи, описват им все лошите страни; като заминат от земята, започват да описват добрите им страни. И защо и за какво - това е един вътрешен въпрос.

Казвам: Няколко неща има, които всякога трябва да държим в ума си. Една малка стая може да се осветява с малко прозорче, но една голяма стая не може да се осветява с малък прозорец. На голямата стая ѝ трябва голям прозорец. Едно малко същество като комара може да се задоволи с малко храница, но едно голямо същество като човека не може да се задоволи с храната на комара. Следователно, невъзможно е да се препоръчват идеите на комара за човека и невъзможно е да се препоръчват идеите на човека за комара. Разумен човек е онзи, който поставя всяко нещо на мястото му. Има писатели, поети, философи, които мислят добре, но те искат да представят цялата истина изведнъж. Немислимо е цялата истина да се представи в една епоха. Докато детето е в утробата на майка си, то не може да разбира живота извън нея. Тогава то е в едно пасивно състояние и преживява точно живота на майка си. Каквото майката мисли, това и то мисли. Майката всажда в него и като свърши необходимото, тя го пуца на свобода; отваря му вратата и казва: Хайде, сега да се разхождаш свободно, но не много далеч от мене, само на няколко педи разстояние. Тя го поставя близо до себе си в люлка.

Съвременните хора приличат на разглезени деца. Има два вида хора в света: едните аз наричам изпъкнали, а другите - вдлъбнати. Едните са с издути устни, а другите са с тънки, едните са с големи уши, а другите са с малки; едните са с големи ръце, а другите са с малки. Това са двата вида хора, но това още не е научно изяснение. На същото основание има и два вида науки: Едната е за забавление, за упражнение, а другата е истинската наука, която ни дава директива, посока в живота, как трябва да живеем, как трябва да преустроим живота си. Тази наука едва сега иде на земята. Например, някога ни казват, как трябва да се храним, каква храна трябва да употребяваме и коя е по-хигиенична храна. В това отношение има две мнения: Едното поддържа идеята за месната храна, а другото идеята за растителната храна. И за едната и за другата храна има поддръжници. Поети, писатели и философи поддържат, че месната храна е отлична храна за организма и който се храни с нея ще има добре развити способности и дарби, ще бъде интелигентен човек и т.н. Но има поети, писатели, доктори и философи, които казват обратното, че който се храни с растителна храна, той ще има добро здраве, висока нравственост, големи способности и т.н. Те привеждат за пример слона. И поддръжниците на месната храна, и поддръжниците на растителната храна, са заинтересувани. И двата типа хора страдат на общо основание. Сегашната растителна храна е замърсена. Тя е полурастителна. Днес плодовете, според най-новите изследвания, не са чисто растителна храна, те имат примеси от месни елементи. Всички плодове, които се хранят от земята, възприемат от елементите на месото, на кръвта, защото самата земя е оросена с кръв. Например, с какво се храни една черница, посадена на някой гроб? - Тя се храни с мазнините на

умрелия човек, от неговите сокове, които влизат в пръстта и след това хората ядат от плодовете ѝ и казват: много вкусна е тази черница! Някой казва: Аз съм вегетарианец. Не, ти още никакъв вегетарианец не си. Под вегетарианска храна, аз разбирам такава, която няма абсолютно никакви месни примеси и сокове, още в своето първично състояние. Друг е въпросът, когато човек е бил в рая, когато растенията не са били още покварени, както в нашите времена. Вегетарианците правят изследвания да видят колко калории топлина съдържа растителната храна и колко месната. Следователно, вегетарианската храна трябва да бъде абсолютно чиста. Не само това, но и въздухът, който дишаме днес не е толкова чист. При такава храна и такъв въздух ние не можем да бъдем напълно здрави. Месната храна съдържа такива вещества, които запушват порите. Това често предизвиква смъртта им. Когато половината от порите на клетките на човешкия организъм се запушат, той вече е кандидат за онзи свят. Можем да кажем, че онези животни, които живеят най-дълго, не са месоядни, а вегетарианци. Аз бих могъл да ви представя образци на животни, които живеят дълго и се хранят само с растителна храна. Има и много растения, които живеят дълго, при това те не са месоядни. Растенията знаят законите на дългия живот. И тепърва хората трябва да се учат от тях, как да живеят дълго.

Ако разгледате биологичния живот на растенията, ще видите, че те живеят разумно. В тях стават ред химически процеси. Те знаят как да си избират храна от почвата и как да я усвояват, знаят какви газове да вземат от почвата и въздуха и как да ги преработват, да преустройват целия си организъм. Казват, че растенията се отличават по своя плод. Благодарение на интелигентността на растенията

ние придобиваме разумност. Разумността и нашата интелигентност до известна степен се дължат на растенията. Онези, които не разбират първичния окултен език, те не знаят, че Бог чрез Словото създаде света. Значи, Словото предшества човека, следователно човек отпосле се създаде по образ и подобие на Словото. Човек се храни със Словото. И още хиляди години човек ще се храни със Словото.

Сега ние минаваме покрай растенията и дърветата, поглеждаме ги с присмех и казваме: Това е дърво, това е растение! Обаче, трябва да знаем, че всяко растение, всяко дърво има интелигентност, която в известно отношение надминава човека. И Христос казва: "Аз съм лозата, вие пръчките." Той не казва: Аз съм слонът, а вие слончета, или аз съм лъвът, а вие лъвчетата или аз съм големият кит, а вие китчетата, но казва: Аз съм лозата, а вие пръчките. Ще кажете, че Христос не е бил ботаник. Не, Христос имаше много по-пълни понятия по ботаника, отколкото всеки съвременен ботаник. Това е мое мнение, но аз имам доста доказателства, за това, че Христос е бил много по-добър ботаник, от сегашните видни ботаници. Ако Христос бе написал една ботаника, бих предпочел да уча неговата ботаника, отколкото тази на съвременните, даже и най-видни ботаници.

Аз искам да ви наведем на една мисъл. Например, вие често говорите за светлината, за маслото, което носили петте девици в светилниците си. Под думата светлина се разбира съзнанието на човека. Светлината на петте разумни девици, подразбира светлината на човешкото съзнание, т.е. разумното начало у тях. Петте неразумни девици нямали масло в светилниците си, т.е. нямали достатъчно светлина в съзнанието си. Под думата масло ние разбираме онази материя, която може да гори и да дава топлина и

светлина. Тя поддържа горенето. Неразумните девици, които нямали масло са нямали благородните чувства, които дават топлина на човека. Всеки човек, който няма сърце, няма благородни чувства в себе си, минава за глупав. Мнозина казват, че човек трябва да има ум. Ум без сърце не може да се прояви. На същото основание човешкият дух, не може да се прояви без любов. Любовта е детето на Духа! Ние познаваме Духа чрез детето. Апостол Павел, един от видните учени на времето, казва: "Плодът на Духа е Любовта." Какво разбираме под думата плод? - От детето ти ще познаеш каква е майка му, какъв е баща му. Следователно, любовта е обективната страна на непонятното. При сегашните условия единственото понятно нещо за нас е любовта. Когато говорим за разумността, даже и за най-голямата разумност, каквато можем да си представим, ние винаги я свързваме с любовта. Когато любовта влезе в живота знанието става по-разбрано. Например, вие усвояваме по-лесно онези предмети, които обичаме, отколкото онези предмети, които не обичаме. Онези предмети, които са ни любими, те са ни понятни. Когато обичаме един човек, той ни е по-понятен и ние го изучаваме, когато не го обичаме, той не ни е толкова понятен и ние не го изучаваме. Та често ние казваме, че познаваме нещата. Обаче ние отчасти ги познаваме. Знанието ни зависи от нашата любов към тях. Частично разбираме нещата. И затова казваме: По този въпрос зная малко. Малкото знание е всякога опасно. Онзи, който знае да плува, за него е безопасно да влезе на дълбоко, но онзи, който не знае да плува, за него е опасно да влезе дори и до коляно във водата. Следователно, онзи, който иска да влезе в живота, той трябва да има знания, той трябва да разчита на своите сили. Сега какво виждаме в света? - Едни отричат Бога, а други го приемат.

Сега нека остане у вас конкретната мисъл, че единственото реално нещо, което познаваме в света, това сме ние самите. Извън себе си ние нищо друго не познаваме. Понякога вие говорите за някакъв ангел, но в края на краищата, вие все ще му дадете човешки образ. Ако живеехме във времето на египтяните, на този ангел бихте дали образ или на апис или на бик или на вол, или на лъв, на орел и т.н. Някои дават следните образа на херувимите: Единият приличал на човек, вторият на лъв, третият на орел, а четвъртият на вол. При това херувимите имат крила. Това е цялото творение, което ни е познато. То представя всичките фази, през които сме минали. Някой се обижда, и казва: Аз да съм бил орел? - Ами ако един ангел носи орелско лице и не го е срам, защо вас да ви е срам? Ако един ангел носи лицето на един вол и не го е срам, защо вас да ви е срам? Не искате да носите лицето на един вол, а като човек правите престъпления. В някои отношения вольт стои по-високо от човека. Вольт съзнателно няма да направи престъпление, той няма да открадне и няма да убие. Тогава, в какво вольт е по-ниско от човека? - Ама вольт няма интелигентността на човека, ще кажете вие.

В какво се заключава човешката интелигентност? Вие се мислите за интелигентен, а правите престъпления. Тогава в какво се проявява вашата интелигентност? - Интелигентността се заключава само в това, което човек твори и създава. Ако вие само разрушавате, това не е никаква интелигентност. Кой не знае да разрушава? Дойде един заек и обели корите на дърветата. Дойде един молец, и нападне дрехите, направи дупки в тях - това знание ли е? Това е действие, което може да коства живота на хората, както и живота на молеца или на всяко същество, което руши.

Хората от този век се намират в едно особено положение, разрешаваме един от важните въпроси - да вярваме или да не вярваме. Чудни са хората, които разсъждават по този въпрос. Да вярвам ли, че съществувам, или да не вярвам? Сега аз оставям настрана идеята за Бога. Има ли Бог или няма, на този въпрос малко хора ще се намерят да отговорят. Важно е всеки да си постави конкретно въпросът, дали аз съществувам или не. Всеки за себе си да си постави този въпрос. Щом аз съществувам, има ли друг живот или няма? Аз познавам този живот, в който сега живея, един ден като мина в другия живот, ще съобща какво има там. И ако нищо не ти съобща, ти ще се въздържаеш да говориш за онзи свят.

Някой пита, какво става с човека, когато умре. Представете си, че имате две шишета. Едното е пълно с вода, а другото е празно. Вие преливате водата от пълното в празното шише. Питам: Какво стана с водата, която беше в първото шише? Водата изгубила ли се е? - Не се е изгубила. - Ами шишето изгубило ли се е? - Не се е изгубило. Водата само е прелята от едното шише в другото. Вие си задавате въпроса: Ами човекът къде е? Какво представлява човекът? Казвам: Такъв човек, какъвто вие си представлявате, той не съществува в природата. Хиляди шишета съществуват като първите две, направени от Грънчаря и вие мислите, че като затворите малко вода в едно от тия шишета, тя ще е единствената, която съществува там и живее. Това са ваши заблуждения. Разумният живот едновременно живее във всички същества. Вие питате: Като умрем, къде ще отидем? - Няма да умрем. Ако се излеете от формата, в която сте били поставени, вие ще отидете в истинския живот, откъдето сте излезли. И Христос казва: "Излязох от Отца си, от Големия Извор и се връщам при Него пак

да живея.” Като ме слушат мнозина ще кажат: Той не вярва в това, не вярва в онова. Аз вярвам в единството на живота, вярвам, че всички хора имат един произход. Всички хора имат толкова живот, колкото могат да съберат. Както и всяко шише съдържа толкова вода, колкото то може да събере. В качествено отношение между хората няма никаква разлика, но те се различават в количествено отношение. Обаче, съвременната философия внася в умовете и сърцата на хората толкова различия, вследствие на които в тях се насаждат чувства на омраза, на неразположение и те започват да спорят кой в какво вярвал: Един вярвал в Христа, че бил Син Божий, друг вярвал в Бога Отца, в Троицата и т.н. и вследствие на това различие във вярванията им се създава едно отчуждаване. Но тия въпроси са отвлечени.

Колкото философи и писатели съм чел досега, единствено Сведенборг с положителност твърди, че се е разговарял с Бога. Той разказва за това сериозно и аз не се съмнявам, че е така. Във всичко, което той е видял и преживял има истина. Що се отнася до другите философи, те правят своите изводи по един логичен път. Те казват: Ако това е така например, другото ще бъде иначе. Те излизат от причини към последствия. В света причинност няма. Причинността ние сами я създаваме. В Бога не съществува никаква причинност. За да има причинност, човек трябва да бъде заставен от нещо друго да я създаде. Няма причина, която може да застави Бога да създаде света. Това са все наши умозакljučения, които не могат да дадат никакви резултати. Индуските философи говорят за кармата. Те казват, че причината за кармата е грехът, а коя е била причината, която заставила човека да греши? Тогава те стигат до следното заключение: От две добрини винаги се ражда едно зло, и от две злини се

ражда едно добро. Или, между десет добри хора винаги ще се роди един лош и между десет лоши, винаги ще се роди един добър човек. Обаче, не съществува закон, според който от десет лоши хора да се родят десет лоши, и от десет добри да се родят десет добри. Всякога десет добри хора са в състояние да родят един лош човек. Това значи: Единият лош човек представлява канал, през който ще минат нечистотиите на добрите хора. А добрият човек между десетте лоши, представлява отдушник, през който да мине доброто на тия лоши хора. Така, че в бъдеще всички вие ще бъдете канали или отдушници. Значи хората представляват кандидати или за канали или за отдушници. Питаме: Как е възможно това? - Казвам: Когато хората умрат и ги заровят в земята, тогава те не се питат, как е възможно това? Ще кажат сега, че е съдено на човека така - да умре. Не е съдено на човека да умре. Нима, когато убиват един човек, е съдено да го убиват? - Не, хората предполагат така. Нима, когато една майка пометне детето си, така е съдено? - Не, това са заблуждения. Вие сте свободни да мислите, както искате, но не сте свободни от последствията, които идват във вашия живот. Това са фолософски разсъждения, които няма да ви ползват, понеже вие сте с установени възгледи. Някои от вас сте така установени, че казвате: Повече от това не ни трябва. За изяснение на тази мисъл ще ви приведа един пример от американския живот. Едно десет годишно дете отива на църква с баща си. Проповедникът там говори за Христовото учение като казва, че трябва да живеем съобразно него и да бъдем винаги весели и доволни, винаги да пеем. Детето гледа баща си сериозен, замислен, не пее. Един ден то го пита: Татко, ти защо никога не пееш? - Е, татковото, аз съм установен, песнето е за вас, не установените. Детето си помислило малко,

въздъхнало дълбоко в себе си и казало: Кога ли аз ще стана установен като татко си? Един ден те двамата тръгват на разходка с кабриолет. По едно време конят спира и не мърда от мястото си. Бащата го удря, но той не се мърда. Тогава синът казва: Татко, както виждам, конят се е установил, не иска да върви напред!

Установените възгледи не са правите възгледи в живота. Те представляват един изопачен живот на нашите мисли, на нашите чувства. Ние разделяме хората. Когато мразим някого, казваме: Защо Господ не махне този човек, как го търпи? Мислите ли, че Господ, който е направил света, носи вашия ум? Ако Той махне едного, ще махне и вас. Тогава и другите ще кажат за вас: Господ как търпи този човек, че не го махне? Ако Господ постъпва както вие искате, тогава Той би трябвало да премахне повечето от нас. Тогава какво ще стане със света?

“И украсиха светилниците си.” Ако ние искаме да поправим живота си, трябва да дойдем до положение, да се пробуди нашето съзнание. Сега не е въпросът за морала в света. Ако сте хора, които търсите вашето щастие и блаженство тук на земята, а не на небето, вие трябва да следвате този път. Човек може да бъде на земята блажен и щастлив, но той може да бъде и на небето блажен и щастлив. Щастието и блаженството на един дом, на един човек, на цялото човечество зависи от вас. Вие може да бъдете щастливи когато пожелаете. Повечето хора желаят да бъдат щастливи, други не желаят, вследствие на което между тях се явяват раздори. Питам: Как ще си обясните живота и отношенията между мъжа и жената в един дом, които преди да се оженят са си писали приятелски, красиви писма, обичали са се и са се уверявали, че един без друг не могат да живеят, че тяхното щастие и блаженство зависи от тяхното събиране, а две години

след като се съберат те вече не могат да живеят заедно? Как ще си обясните това? Коя е причината за този вътрешен раздор? Причината е, че има много мъже и много жени. Слабата страна на мъжа са многото жени и слабата страна на жената са многото мъже. В това виждам аз причината. Някой казва, че жената го съблазнява. Питам: Ами като си на масата пред виното, кой те съблазнява? Жената го съблазнява, виното го съблазнява, парите го съблазняват, ами къде е тогава човекът? Кое е онова, което не ви съблазнява? Вие се съблазнявате от това-онова, но ако и от вас хората се съблазняват, кой е виновен? Когато вие се съблазнявате, виновни са тези, които ви съблазняват, но когато вие ставате причина хората да се съблазняват, кой е виновен?

Турците имат една поговорка. Запитали един от източните философи, защо Господ е направил така света. Той отговорил: Когато Господ създаде всичко в света, най-после Той поиска една играчка и затова направи хората, да си играе с тях. Без хората, без тия играчки не може. Разумните същества, които взели участие в създаването на света и се отекчили, трябвало с нещо да си поиграят, вследствие на което Бог им създал хората за играчка, като забавление за трудната и сериозна работа. Те служили като кукли на разумните същества. И като запитали турците, възможно ли е това, те казали: Може да е така, може да е прав този философ. Обаче, някой от западните философи може да даде съвсем друг отговор на този въпрос.

Всеки човек трябва да има един възглед, който да е най-силен за неговия живот. Аз не говоря за обикновените възгледи, но за онези, които представят една сила, на която всеки човек може да уповава. Възгледите на човека трябва да бъдат един вътрешен капитал.

Както парите, които има в банката му дават едно вътрешно спокойствие, така и знанието, което има за изяснение на живота, така и силата, която има за себе си, трябва да внасят един вътрешен мир в душата му.

В миналото столетие се появи френологията на Гал. До тогава всички вярваха, че човек е само интелект, чувство и воля, но къде точно се намират те никой не знаеше. Този немски учен дойде да докаже на хората, че умът функционира в човешкия мозък, и че в мозъка на човека има са локализирани много способности на специални за тях места. Той доказа местата на тия способности и чувства в мозъка, къде точно се намират способностите на разсъдъка, на паметта и на ред още чувства. За тази цел той раздели челото на три части. Опитният френолог може със завързани очи, само с пипане на челото да каже какви способности и чувства са развити в човека. Много опити се правиха в Америка и Англия, но нито американците, нито англичаните повярваха в тази наука. Те и досега още не са я поставили като една обоснована наука в училищата си. В някои частни училища, обаче, френологията се изучава като отделен предмет. Като изучаваме черепите на по-низшите същества и се приближим до човека, ще установим, че има едно прогресивно развитие. Всеки от вас може да направи един малък опит в това отношение. Ако вземете един човешки череп или черепа на кое и да е животно и го осветите със свещ отвътре, ще видите, че на някои места костта на черепа е по-тънка. Там са били центровете, върху които човекът или животното е работило най-много. Например, ако човек е бил прекалено религиозен, горната част на черепа е много тънка. Ако пък този човек е бил философ и много е мислил в живота си, тогава ще забележите, че черепът му отпред на две места на челото е най-тънък, там

светлината прониква най-много. Ако пък някой човек е бил много груб, много жесток, тогава черепът при ушите му ще бъде най-тънък. Значи, ония места от черепа, които са най-тънки, показват, че на тия места именно са способностите, които са функционирали най-много.

Със своите опити учените са доказали, че човешкият мозък не е еднакво развит, вследствие на което и черепът не е навсякъде еднакво развит - дебел или тънък. Ние питаме, защо някой човек не разбира известни работи? Има хора, които и след сто години, а други и след двеста години не биха могли да разберат това, което днес се преподава. Например, има музиканти, които биха могли да свирят, да създадат нещо, но те не разбират дълбоко музиката. Същото може да се каже и за някои художници. Тези музиканти и художници не могат да се сравнят с гениалните художници и музиканти, които имат гениални черепи. Гениалният череп е гениален сам по себе си: и по устройство и по структура и по вещество на мозъка, както и по ръба на черепа. Шевовите на този череп са много деликатни. Ако се наблюдава черепът на един обикновен и един гениален човек ще се види голяма разлика, и във вещество и в структура на самото вещество и на самите нишки на мозъка, а също така те се различават и по силите и по способностите, които функционират в техните черепи. Това е същото като разликата между един съд, който грънчарят е направил от хубава глина, и един съд, който е направен от обикновена глина.

Факт е, че за да бъде един човек добър в пълния смисъл на думата, той трябва да има отличен организъм и отлична глава. С други думи казано, бащата и майката на този човек, т.е. неговите родители трябва да имат организми, създадени от

най-фина материя, за да могат да предадат своите качества и на него. Но също така и външните условия и целият народ, към който той се числи, трябва да бъдат разумни. Забележете, за всички велики хора, които са се раждали било в Египет или във Вавилон, или в Гърция, или в Индия, условията са били много благоприятни. Те са имали добра среда там. По какво се отличават те? - Сравнете кавказката раса с другите раси. Като вземете една кавказка глава, да ви е приятно да я гледате. Черепът на бъдещата раса ще бъде още по-съвършен. В симпатичната нервна система на сегашната раса има нещо, което е недоразвито, което ѝ липсва. Сегашната бяла раса се отличава от другите раси. По чувство тя седи много по-високо от тях. Но в бялата раса липсва още благородство. Например, при сегашната раса, особено по време на война могат да обесят един човек без да им трепне окото. Или могат да поставят един човек на електрическия стол, и да го подложат на големи страдания, без да им трепне окото. Те казват: Този човек трябва да умре! Китайците в това отношение са още по-жестоки. Белите в сравнение с миналите раси са по-напреднали, но имат още нещо недоразвито по отношение на благородното, възвишеното. Колко пъти у вас, които принадлежите на бялата раса, се зараждат неприятни чувства и мисли.

Една учителка ми разказваше следната своя опитност. Имах, казваше тя, една другарка, която никак не обичах. Някой път като я гледах, у мене се зараждаше едно неприязнено чувство към нея и аз бях готова да хвърля нещо върху нея, да я пребия от бой. Казвам: Това е едно атавистическо чувство, което се явява в сърцето, като остатък от животинските форми през които човек е минал. То е остатък от миналите раси, с които ние тепърва има да се борим.

Това са наследствени черти от миналото, които трябва да облагородим.

Понякога ние мислим, че сме ангели. Не, далеч сме още от ангелите. Далеч сме даже от разумните хора в света. Например, ако вие направите една статистика за обхода си с хората, ще видите колко малко деликатни сте били в отношенията си към тях. Аз всяка вечер правя наблюдения в това отношение и съм дошъл до заключение, че българинът на сто случаи, едва десет пъти е показал благородна обхода. Благородството у жените е 12%, а у мъжете е 10%. Тази е моята статистика. Това число показва какъв е просторът на жената и какъв на мъжа. Би трябвало отношенията на деликатност, благородство да са поне 25%, това вземам за себе си. Българинът е дошъл едва наполовината на 25%, а именно - 12%. На сто мисли и на сто чувства, които имам в себе си, аз трябва да приложя поне 25%. Това аз считам закон, в който няма никакво изключение. Значи, 25% представляват едно регулирано положение, а 50% са изключенията. Това показва, какъв грамаден запас има в човека от необработена материя!

Казвате: Този човек е лош, онзи човек е лош. Та само те ли са лоши? В какво седи лошавината? - Минавам покрай едно дърво и у мен се явява желание да хвана един клон и да го отчупя. Тази е лошата страна у човека. Какво ти прави това дърво? Ти трябва да го съжалиш, а не да не го повреждаш. Или, минаваш покрай един чист планински извор, и в тебе се зароди желанието да си измиеш в него краката. Как така? Запитай се, защо е създадена тази вода? Тази вода не е създадена да миеш краката си в нея. Имай пред вид, че утре ще мине някой човек и ще се наведе да пие от тази вода. Ти с твоите крака ще я окаляш. Ще си измиеш краката малко по-далече от главата на този

извор. Ще кажете, че това са дребнавости в живота. Питам: Кои са съществени неща, които създават характера на човека? - Истински човек е онзи, който е внимателен в най-малките микроскопически неща. Много е важно как той ще постъпи в дребните работи. Един ден като правех своите изследвания, мина покрай мене един господин и ми разправи, че жена му била болна, децата му болни, нямам пари да им купи хляб. Аз му повярвах, извадих от джоба си една сума и му дадох да си помогне. Но аз обичам да наблюдавам. Проследих този човек, къде ще отиде. Видях, че той отиде в кръчмата и каза на кръчмаря: Дай, тука кило вино! Разбрах какви били неговите жена и деца! След няколко часа той пак ме срещна на улицата и ми каза: Господине, помогнете ми, и започна да разправя същата история. Той не ме позна, но аз го познах. Попитах го: Как така, че ти не си ли отиде у дома? - Какво искате да кажете? Казвам му: Ти щеше да си ходиш вкъщи, а отиде в кръчмата и там изпи парите за жена си и децата си. Ти ме забрави, но аз съм онзи, на когото преди няколко часа разправяше същата история. - Не, вие имате грешка. Грешката е твоя, а не моя. В това отношение аз никога не правя грешки. След като искаш да ме излъжеш още един път, грешката е в тебе. Хайде, сега аз искам да дойда с тебе до дома ти. Искам да помогна на твоите деца, и на тази твоя жена, които "изпи" в кръчмата. Той казва: Ще ме извините, но жена ми умря. - Ами децата ти? - Тях изпратих на занаят туктам - няма ги. След това аз си тръгнах по пътя.

Казвам: Така не се разрешават социалните въпроси в живота. Ние не трябва да се лъжем. Понякога ние разрешаваме един социален въпрос за народа си и минаваме за патриоти. Всеки минава за защитник на една религия, за защитник на онзи свят, за защитник на Бога. Каква нужда има Бог да го защитавам? Един Гос-

под, Който има нужда аз да го защитавам и една религия, която има нужда аз да я защитавам, аз се отказвам от тях. Аз себе си не мога да защитавам, че Бога ще защитавам! Как ще Го защитавам? - Да бъда проповедник на Божественото, това разбирам. Бог сам се защитава. Той е най-силното, най-разумното Същество, Което няма нужда от абсолютно никого да го защитава. Има нужда само хората да бъдат носители на Божествените идеи в света и проводници на Божественото. Това е единственото нещо, което можем да направим. Вярата ни трябва да се свежда до това: Да бъдем носители на Божественото! А Божественото като минава в нас, то ще внесе новата култура. Ако през тебе не може да мине една Божествена мисъл или едно Божествено чувство или една Божествена постъпка, ти не можеш да бъдеш културен човек.

Не е въпросът да защитаваме старото, в което хората са вярвали, но въпросът е да дойдем до това, което ние знаем за себе си в този момент. Христос проповядвал ли е това, което в Стария Завет се проповядваше: Око за око и зъб за зъб. Не, Христос проповядваше: "Ако някой ви удари по едната страна, обърнете и другата да ви удари." Добре, но ако Христос дойде сега, в нашия век, той ще проповядва съвсем друго нещо. Око за око, зъб за зъб, това значи: Ако изкорениш едно дърво, посади друго. Но Христос казва така: Ако някой пожелае да посади в твоята градина едно дърво, ти му дай място да посади две дървета. Това е казано в стиха: Ако ти ударят една плесница, обърни и другата си страна. В това има смисъл вече. Ако приемете този стих бук-вално, той няма нищо в себе си. Каква е смисъла един философ да се остави на невежите да му ударят плесница? Защо учителите бият учениците си? - За тяхното невежество.

Следователно, ако един философ се остави на този, на онзи да му пляска по една плесница, това показва, че той е невежа.

На основание на най-великото в света, ние казваме: Няма по-красиво нещо от това, човек да познава себе си. Гръцките философи са казали: Познай себе си! Но те са поставили това правило на такава база, че нищо не са могли да научат. Те казаха: Познай себе си в красотата, те дадоха високо място на красотата. Красотата е израз на човешката разумност. Всички съвременни хора се възхищават от гръцката скулптура, но в моите очи липсва нещо в тази скулптура, а главно в нея липсва висшата разумност. Те поставиха правия ъгъл на своите богове добре, но главно те изкривиха ъгъла на ушите. Геометрически те не поставиха ушите на своите богове на мястото им, в цялата скулптура на гръците ушите не са мястото си. Те поставиха разумността добре, ъгълът ѝ е на 90^0 , но на тази разумност те не дадоха импулс, подтик. Ухото дава подтик. И онзи художник, който не може да постави ухото на мястото му, не може да постави на място камперовия ъгъл, той не разбира законите, по които мерят нещата.

Ако искате да знаете какво е вашето чело, трябва да разгледате първия си пръст и по една от фалангите да познаете, какво е челото ви, на каква степен на развитие се намира. Ако двата ви пръста, показалецът и безименният са еднакви, една несъразмерност има във вашето развитие. То не е лошо, но няма да бъдете слънчев тип, няма да бъдете един прогресивен тип. Вие ще ходите тежко, ще мислите слабо. Освен това, важно е и как са поставени пръстите ви. Колкото палецът е по-надолу, толкова моралните и умствените чувства в човека са по-силно развити. Значи, има известна мярка в това. Когато палецът е горе по-

висок пак има известно влияние върху развитието на тия чувства. Не мислете, че тия неща са произволни. Те са мерки, които в бъдеще ще се изучават в училищата. Те са един архив. Ако хората ги знаеха, когато умре майката или бащата на някой човек, той ще вземе костите им и ще ги изучава, ще ги измерва. Те трябва да бъдат за тях свещени кости: Като ги пипа ще каже: Тамко, колко си бил хубав. Ако гърдният кош е силно развит, гърдите широки, това показва, че чувствата у тия хора са силно развити - имат дълбочина. Ако гърдите са сплеснати, това показва обратното, че чувствата у тия хора не са силно развити. Засега, в съвременните хора, коремът е най-добре развит. Не е лошо това, защото ако коремът изтънее и се сплеска, ще бъде съвсем лошо за тях. Не е лошо човек да има добре развита стомашна система. Когато човек яде сладко, хубаво, това е едно благословение за него. Когато той не яде с разположение, в стомаха му се образуват излишни киселини, които са лош признак. Ако в стомаха ви се отделят повече киселини, трябва да ядете червен лук, пиперки, чесън, да се изпотявате повече. Лютите български пиперки са за препоръчване. Яденето е най-нисшият живот на мисълта. Не отделяйте процеса на яденето от процеса на мисълта! Не отделяйте процеса на дишането, както и на цялата ви нервна система от мисълта.

Тези три процеса: яденето, дишането и мисълта са свързани тясно. Ако ядете добре, ако дишате добре и ако мислите добре и умът ви ще се развива добре, както трябва. Ако вие можете да се спрете пред едно парче хляб с благоговение, да го разгледате, да помислите малко, да се съсредоточите в себе си, да се изпълните с благодарност към това, което природата е създала и да кажете: Господи, благодаря Ти за този свят, който си създал и който в момента ще приема в

себе си, и в резултата на това, ако вие усетите едно голямо удоволствие, значи, че сте приели тази храна както трябва. И ако след това не се спрете с същото благоговение пред въздуха, който приемате и не благодарите, вие не можете да се ползвате както трябва от него. Обаче, ако го приемете с благоговение и с благодарност, и дишането ще стане във вас правилно.

По същия начин трябва да постъпите и с мисълта. Когато трябва да приемете една мисъл, задълбочете се, поразсъждавайте върху нея и тогава я приемете. Ако вие удрийте главата си в стената и казвате: Главо, главо! - Кой е виновен за положението ви, главата или вие сам? Не, като си пипнете челото, кажете: Благодаря на Бога и на природата за това голямо богатство, което ми е дал и което не съм обработил. Като го пипнете на горната и долната част, пак си кажете: Благодаря, че имам много работа, имам да обработвам този голям капитал, който ми е даден. Какво правите вие? - Седите и мислите за някоя голяма служба, или за последната парижка мода, или за ново палто, за нови обуца, за нова шапка, панталони и т.н. И тези работи са хубави, но не са съществени. То е все едно, както някои казват: Ние трябва да проповядваме на хората религиозност, за да бъдат религиозни. Не, такава религиозност на нас не ни трябва. Най-напред на нас ни трябва свещена наука за разбиране на човешката душа. После ни трябва наука за разбиране на човешкия дух. Аз оставам сега този въпрос настрана. Духът, това е той, а душата, това е тя. Важно е за нас сега, че умът и сърцето се проявяват, а останалите две неща ще дойде време в бъдеще за тях. Духът, това е силата на човека. Вие сте силни дотолкова, доколкото съзнавате силата на вашия дух. Вие сте благородни дотолкова, доколкото

съзнавате благородството и силата на вашата душа. Силата на вашето сърце зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашата душа в себе си. Силата на вашия ум зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашия дух. Доколкото вашият дух работи, доколко и вашият ум ще работи. Ако се съмнявате и колебаете във вашия дух и умът ви ще се колебае. Ако се колебаете в душата си и сърцето ви ще се колебае. Ако сърцето ви е непостоянно и душата ви ще бъде непостоянна. Вие седите и мислите: Я има душа, я няма. Я има дух, я няма!

Аз не поддържам неща, които не съществуват. Според мене ние не можем да мислим за неща, които не съществуват в света. Всички явления в природата и в живота ние не можем да ги обясним само с ума и сърцето си. Тези неща ние можем да обясним само с духа и душата в човека, като най-възвишени и благородни прояви. Тези понятия са от естество много по-високо от това, което ние съзнаваме. В животните е проблем дали имат ум или нямат. Те съзнават само, че имат сърце, имат и тяло, но дали имат ум, по това нищо положително не знаят учените животни. Ако запитате един философ от животните, дали имат ум, той ще каже: Нашите учени досега не са си дали мнението по този въпрос. В бъдеще ще проучим този въпрос. Та и ние сега още спорим дали имаме дух или нямаме. Духът не е нещо материално, което може да се хване. Това, което се хваща, то е резултат на духа. Духът е самият човек. Това, което сте вие във вашето съзнание, това е духът. Това, което вие съзнавате, това, което остава неизменно при всички условия, това наричаме съзнание на човека. Обаче, съзнанието е само едно огледало, едно отражение на действието на човешкия дух. Това неизменното у вас, което вие съзнавате, то е човешкият дух. И вие сте неизменни

дотогава, доколкото чувствате, че у вас присъства едно разумно начало, на което вие всякога можете да се осланяте.

Ние не проповядваме нито само за видимото, нито само за невидимото, но вървим от видимото към невидимото и обратно. Върху една човешка ръка, вие може да намерите написани много неща, по които може да гадаете. На пръстите на ръката, на носа, на очите, на веждите са написани много неща, по които може да се чете. Ако вземете един косъм и по него можете да изучите целия характер на човека. Достатъчно е да гадате един косъм на някой чувствителен, силно сензитивен човек, за да ви опише по него характера на този човек. За вас един косъм нищо не значи, но за учения той отразява целия характер на човека. Вие не разбирате значението на космите и затова имате грижата само да поизгладите малко косите си, да се представите пред хората по-благороден, по-умен и нищо повече. След това ще си изопнете малкомускулите, ще се поусмихнете. Това е философия, наука на истина, но стара философия, стара наука. След това набръчкате малко веждите си, да покажете, че сте дълбоко замислени. Ако всичко това е истина, ако този човек мисли философски, добре, но виждам, че това е само поза, че той е актьор на мисълта.

Разправяха ми един интересен случай за двама американски френолози. Единият от тях си сложил ръката върху главата на другия и започнал да говори за способностите му. Вторият се правел, че нищо не разбира, но след това казал на първия: Много ще ми бъде приятно, ако ми позволите и аз да пипна вашата глава. - Можете! Започнал той изследването си и му разправил такива работи, които само другият знаел за себе си. Като свършили, онзи когото проучвали казал: Слушайте, няма какво да разправяте на другите

онова което видяхте. Нали знаете, всеки човек си има слабости. После двамата се засмели и казали: Не сме такива, каквито се представяме пред хората. Добре, че косите ни покриват всичко!

Сега, ние трябва да дойдем до онова вътрешно знание, което носим в себе си. Днес в света се преподава едно знание, което няма никакво приложение. Аз не съм за откриване на цялата азбука изведнъж, нито пък за откриване цялата азбука на човешкия характер, но поне две букви. Ако се открие цялата азбука изведнъж, това би внесло голям смут в душата на хората. На сегашната раса могат да се открият поне две букви, а именно за тяхното чело и за мозъка им. За човешката брада е още опасно да се говори. Обаче, за човешкото чело и за носа вече е дошло време. Естествениците се занимават и без това с мозъка. Всеки трябва да знае как да уравни носи с челото си, за да се развива правилно. При това знание в бъдеще ще могат да се раждат такива деца, които да бъдат носители на нови идеи. По този начин, както днес се раждат хората, едва ли след 2500 години ще могат да носят новите идеи.

Трябва да стане една коренна промяна в ражданията и женитбите на хората. Сегашната култура трябва съвършено да се измени. В каквото и да вярвате и каквото и да проповядвате на един човек, вие не можете да внесете в него нещо ново. Той може да се моли заедно с тебе, но това още не е молитва. В тази молитва има нещо скрито, някакво скрито желание. В някои религиозни общества в Америка, аз съм виждал да се събират на молитва 400-500 души. Тези хора слушат с най-голямо внимание проповедта. Те слушат, иначе обяд няма да им се даде. Така че, за да има обяд, човек трябва да се моли. Осигурете първо яденето на човека, за да може и другите работи да си върши

искрено. Съвременната бяла раса трябва да разреши един важен въпрос - въпросът за храненето на човека, въпросът за хляба. Разрешението на този въпрос е социално, но то може да бъде и общочовешко. И ако днес стават толкова престъпления, те стават по единствената причина, че ние не сме се заинтересували да осигурим насъщния хляб на хората. Всяка държава трябва да осигури хляба на своите поданици. И богатите хора трябва да се заемат да работят, за да се осигури насъщния хляб, за да не бъде изложен човек на явна смърт от глад. Днес и младите, и сестри и братя, всички са изложени на голяма опасност само за хляба.

Затворите днес съществуват по единствената причина, че хората крадат за да имат хляб. Всички казват: Хляб трябва да има. "Хлябът" в човека казва: Вие трябва да уредите въпроса с хляба, тъй както аз съм го дал. Ние очакваме този въпрос да се уреди отвън. Ние очакваме Господ да дойде отвън и Той да уреди този въпрос. Той е дошъл в държавниците, в мъжете, в жените. Казват: Гладни са хората! - Да видим какъв е бюджетът. Бюджетът е даден отгоре. Житото е дадено отгоре. Всичките блага на един народ са дадени отгоре. А когато един човек иска хляб, казват му, че трябва да търпи. Добре, ако ще търпят, и богати и сиромаси еднакво да търпят! Но ако едните трябва да търпят, а другите да се пресищат, тогава? Каква е разликата между богатия и сиромаша? Ако ние проповядваме един Бог, Който наистина съществува, трябва да знаем, че Неговите отношения към всички човешки същества са еднакви. Поне за насъщния хляб са еднакви. Мислите ли, че Бог ще остане доволен, ако влезе в една богата къща и види какви пищни обеда се слагат, докато в другата къща нямат насъщния? Ще бъде ли Той доволен от един обяд, какъвто един

китайски мандарин дал на един американец? - На обяда се поднесли 40 най-пищни блюда. В същото време, китайците са един много беден народ. Кой спря китайската култура? - Тяхната култура е една от най-старите, но пропадна, защото те не уредиха правилно въпроса за яденето. Те са един крайно егоистичен народ. Този егоизъм ги е подтиснал напълно. Те откато се родят, докато умрат, мислят само за яденето.

Сега ние очакваме да дойде Христос на земята. Питам: Вие религиозните, ако се надявате само на Христа, защо сте дошли тогава на земята? Защо са дошли българите на земята? Да развият само национализъм ли? - Българите са дошли на земята да уредят работите си. Всеки българин трябва да гледа на другите като на свои братя. Това значи българин! Сега ще съдят някого, че се провинил в нещо. В какво се провинил човекът? Които ме слушат ще кажат, че това е несъобразно със съвременния строй, със съвременното общество, със законите на държавата. Какви са основните закони на държавата? Ако аз не се храня с подходяща храна за своя организъм или ако не дишам чист въздух, или ако не мисля право, какъв ще бъда? Ако една държава няма разумни закони, ако тя не се погрижи за нуждите на своя народ, какво ще бъде бъдещето на този народ? По статистика днес в България се извършват най-много убийства. Няма друга страна, в която да се вършат толкова убийства и престъпления. След България, може би иде Америка.

Нека оставим сега мисълта, дали вие сте отговорни за това, но всеки трябва да има в себе си импулс да бъде искрен, а не да дели хората на вярващи и невярващи или безверници. Най-първо хората трябва да се делят на такива, които мислят и такива, които не мислят, и на хора със сърце и без сърце. Всеки трябва да влиза в положението и нуждите на другите хора

и да може да им помогне. Изобщо, нуждите на всички хора трябва да бъдат задоволени. Когато има храна в изобилие, нуждите на всички деца трябва да бъдат задоволени. Когато видя един човек бос, гологлав и без нови дрехи, аз не го съжалявам, но го съжалявам когато го чуя да въздиша, да ходи гладен, да обикаля тук-там за едно парче хляб. Същественото е хлябът! Ако е въпрос за обуца и шапки и животните ходят боси и птиците ходят гологлави. И птиците и гъсениците и пеперудите си намират храна. А хората често ходят гладни, лишени от насъщния хляб. Ние културните хора виждаме един човек да умира от глад и то не е в една езическа страна, но в една християнска страна, каквито са днес повечето държави. При това туй става при голямото изобилие, в което се намираме. Сега хората се делят на вярващи и невярващи. А при една вярваща страна ще видите хора, които умират от глад и казват: Това е волята Божия, този човек е грешен и той трябва да умре гладен. Когато Христос е бил на земята, Той е проповядвал същия въпрос - за хляба. И един ден, когато народът дошъл да го слуша, Христос казал: Не искам да ги пусна гладни, да не премалаят по пътя. И Той беше принуден по някакъв начин да им даде, да им достави хляб.

Казвам: Вие ще сте силни, ако станете проводници на разумното в себе си. Онези, които не вярват в Бога, трябва да станат проводници на Божественото в себе си. Или пък станете проводници на разумното в себе си, или най-после станете проводници на идеите на вашите ближни. Трябва да се вземе едно от тия трите положения. А не само да се изисква на теория. Ако вярвате в Бога, бъдете носители на Божиите идеи! Ако вярвате в себе си, бъдете носители на своите идеи, но не своите изопачени идеи, а на разумните идеи. И най-после, ако вярвате в своите ближни,

бъдете носители на техните идеи, това не е иерархия, това е ред и порядък. Вие седите и си казвате: Да но в света никой не живее за себе си. Ако ние сме в това голямо учреждение, в което засега се намираме, то всеки от нас си има своето предназначение.

Кой е бил "Младоженеца", за кого девиците са приготвяли светилниците си? - Той е човешината, той е обществото, човешкото, непроявеното. Този брак представлява връзката между всички човешки души, които се познават и между които влиза любовта да ги свърже в едно цяло. И тогава всеки ще поглежда на човека като на свой брат, роден от една майка и от един баща. Така всички хора ще се чувстват близки помежду си. Аз не казвам, че трябва да вземете целия товар на човечеството, за това даже не трябва да се безпокоите, но казвам: Всеки от вас трябва да бъде запалена свещ, трябва да изпрати в света по една добра мисъл и по едно силно желание, които да се реализират. Аз мисля, че ако християнският свят би турил в действие своята силна мисъл и силни желания за подобряване на човечеството, досега той би постигнал нещо.

Сега вие сте закъснели по единствената причина, че сте оставили всичко на Бога и казвате: Като дойде Христос, Той всичко ще уреди. Христос дойде, но какво уреди? Тъй както хората разбират уреждането на нещата, той нищо не уреди. Той дойде и Римската империя го разпна. После Христос дойде в 1914 година, но шест хиляди души измряха. Той им каза: Не се бийте, а те не Го послушаха. Той ще дойде в следаваща война. Хората сега се приготвят и ако се отвори една война, ще измрат около 50 милиона души. Ако и тогава не проумеят, ще се отвори нова война, още по-ожесточена, в която ще умрат 550 милиона души! Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли,

чувства и постъпки определят тази война, в която ще измрат не по-малко от 50 милиона души. Ако и тогава не проумеят, ще дойде по-страшна война. След нея вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще се прекъснат всички съобщения, железниците, телеграфи, телефони и ще минат най-малко сто години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с друг. До това време те ще бъдат съвършено изолирани. Това не го предсказвам аз, но пророците от целия свят, от Англия, от Америка, от Германия, от Франция, Китай, Япония, отвсякъде предсказват това, което ще стане. Казвате: Те са смахнати хора. Възможно ли е това? Възможно е тези, които пророкуват да са смахнати, но възможно е и тези, които слушат и те да са смахнати. Щом допускам едното, ще допускам и другото. Ако пророкът говори нещо, което става, той не е смахнат. Той знае законите и разбира. Но ако някой пророкува неща, които не стават, може да кажете, че е смахнат. Когато някой човек казва, че едно здание ще се събори и се събаря, този човек не е смахнат. Той предвижда нещата. Той е умен човек. В смахнатостта нещата не стават, а в разумността стават.

Сега ние разсъждаваме, кои са причините или как ще станат нещата. Казвам: Ако ученият намери онази запалка, с която може да запали целия въздух на земята, какво ще стане? - Тогава всичко ще се свърши, всичко ще ликвидира. Цялата сегашна култура ще изчезне. Ако днес някои хора знаеха това, те биха запалили земята, без да му мислят много. Сега като ви говоря това, мнозина от вас се плашат, представят си нещата страшно. Казвам: Не мислете, че това, което ви говоря ще стане още сега. Не, това са само проекти. В една драма нещата се представят драматически, но те не

са действителни. Има известни пророчества, които са предсказани още в старо време, но не са се сбъднали. Има пророчества, предсказани от по-скорошно време и те не са се сбъднали. Въпросът е, как можем да се избавим от тези пророчества, т.е. от това, което има да стане. Това е важно, то е поставено на дневен ред. Сега ние се страхуваме за последствията. И да се страхуваме и да не се страхуваме, това което ще стане, ще стане. Разликата е само в това: Ако човек умира със страх, ще се мъчи повече; ако умира без страх, няма да се мъчи толкова, ще умре по-спокойно. Това е, което може да се придобие.

Та сега трябва да запалите свещицата си само и да мислите. Има неща, които могат да поправят нашия живот. Аз не съм за личния живот или за личното благо. За мене поправянето на един човек е поправяне на цялото човечество и покваряването на един човек е покваряване на цялото човечество. Такъв е принципът: Принципът на цялото е принцип на единичното и обратното. Защото всеки човек е орган на цялото човечество. Нали вие знаете, ако заболяе един от вашите органи, ще ви боли целият организъм. Целият организъм ще страда, докато той оздравее. Колко време се изисква понякога докато заздравее мястото!

Ако сегашните хора, при сегашните си разбирания мислят като хората от преди две хиляди години, аз не зная, каква култура бихте имали. Сега аз гледам и двете страни на човечеството: И едните, които вярват и другите, които не вярват и намирам, че и в едните и в другите има нещо, което не е право. Ученият, в който умът е взел надмощие, е станал горделив, груб, надменен. В него сърцето малко работи. Онзи пък, в когото сърцето е вземало надмощие, той угажда само на себе си и казва: Каквото ще да става, но аз ще

си поживея. Нито едните са полезни, нито другите са полезни. Полезни хора са само онези, които мислят за общото повдигане и в които има съчетание между ума и сърцето. Повдигането на цялото човечество, това е идеалът на тия хора. Повдигне ли се цялото човечество, тогава и народите и обществата и отделният човек ще се повдигнат.

Това е новата религия, която иде в света! Тя е религия на човешкото братство! Тя трябва да внесе братството между всички народи, на които съзнанието е пробудено. Не е вярата в Бога само, тя е друг въпрос. Ние учихме вярата вече. Братство ни трябва: Щом трябва да бъдем братя, една основа ни трябва на нас. Щом човек се ражда в света, той трябва да има баща и майка. Неговият баща трябва да бъде най-разумният от всички и неговата майка трябва да бъде най-благородната от всички. Ако аз бих имал един баща, бих желал той да бъде най-разумен. И ако имам една майка, бих желал тя да бъде най-благородната. По-голямо богатство от това не мога да искам. Имам ли това нещо, аз съм в състояние да се справя със своя живот, да си проправя пътя в живота. Мощните сили седят скрити в самия човек. Ако вярвате в това, има един закон в природата, който може да проверите.

Ако знаете езика на природата, тя може да ви отговори и да ви задоволи всички нужди. Природата може да покаже пътищата за уреждане на вашия живот, тя може да задоволи нуждите на човека за насъщния му хляб, изобщо за най-съществените нужди, но никога не задоволява нуждите на човека за пари, за богатство и за ред други второстепенни работи. За всеки човек има само един установен път, по който той трябва да мине. При това, за него има един определен бюджет, отпуснат от природата, с който

той може да разполага. Още от рождението си той трябва да знае този път и да не се отклонява на една или на друга страна. За каквото е роден човек, в това направление трябва да върви, и той не трябва да се отклонява нито на йота от своя път, да не се изкушава от нищо. Онзи, който не се отклонява от пътя на призванието си, той е в положението на онези разумни девици, които имали масло в светилниците си. Онзи пък, който не знае своя път и не върви в него, той е в положението на глупавите девици, които нямали масло в светилниците си. Този човек като се намери при лошите условия на живота, не знае как да постъпва.

Единственото нещо, на което сега трябва да се осланяте, то е да имате тил. Тил могат да ни бъдат нашите майки, нашите бащи, нашите братя и сестри, нашият народ, цялото човечество и най-последно, тил може да ни бъде и цялата природа или всички ония разумни същества, които са минали по този път. Питам сега всички тия разумни същества, които от осем хиляди години насам са идвали и са заминавали от земята, къде са те сега? Те представляват едно голямо множество. Изчезнали ли са те? - Не, те не са изчезнали. Те са потопени в този живот, те са между нас, постоянно работят с нас заедно. Изобщо нищо в света не се губи. Ние сега сме приемници на миналото и на сегашното.

Сегашната култура зависи от това, какъв ход ще ѝ дадем. Каквото направление ѝ дадем сега, това ще стане. Христос казва: "Ако се съберете двама или трима в мое име и попросите нещо, ще ви се даде." Каквото разумно вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. От разумното зависи дали добро или зло ще завържете.

Казвам: Всички вие трябва да бъдете носители на новото в света, с което хората трябва да се подо-

бръват, за да се премахне оно̀ва ожесточение, което сега съществува. То не може да се премахне насила. Разумно трябва да се постъпва в света! В разумното няма лицемерие, няма лицеприятие. При сегашното разбиране на живота ние почти нямаме кредит от природата.

Три неща трябва да се възприемат в живота: Любов безгранична, разумност, в която няма никаква тъмнина и свобода без ограничения. Тази любов трябва да бъде възприета от всички. Също така и разумността и свободата трябва да се възприемат от всички. Това трябва да бъде в основата на всяка култура, която идва сега в света. Това е новото начало, което трябва да се постави в живота.

Беседа, държана от Учителя на 15 януари 1933 г.,

10 ч.с. София - Изгрев.

ПЪРВОТО МЯСТО

Ще прочета част от 14 глава от Евангелието на Лука, от първи до 12 стих.

Днес ще говоря за първото място. Няма същество в света, което да не желае първото място. Може да кажем, че то е като идеал за всички. В целия органически свят има един стремеж към растене. Желанието да заеме първото място, това е процес в човешкото съзнание. Човек никога не обича да заема последното място. Това е от неразбиране. В света има две почитени места: първото място и последното. Последното място, това е завършен процес, първото място то е процес, който започва. Раждането на човека е първото място; смъртта или заминаването от този свят е последното място. Образува се кръг. Онзи, който не разбира вътрешните закони, ще се уплаши и ще каже: Как ще умре. Смъртта не е страшно нещо. Страшното е когато не знаеш. Да умреш, когато знаеш, е лесно, но да умреш когато не знаеш, то е мъчно. Ако знаеш, че твоите приятели ще те посрещнат добре, ще бъдеш спокоен, но ако знаеш, че там те очакват големи

страдания, мъчения, ти ще се страхуваш. Това е последното място. Първото място изисква способност, сила. Всеки, който иска първото място, той трябва да бъде силен и умен човек. Това трябва да ви бъде като максима. Последното място, което може да се заето е мястото на децата. Въпреки това, понякога бащата вдига детето над себе си и казва: Ти си по-високо от мене, т.е. от първото място. След това бащата слага детето пред краката си, т.е. на последното място и казва: Ти си още малък, не си толкова силен.

Природата е установила един закон. Ние сме го пренебрегнали. Цялата култура е пренебрегнала този закон, който природата е установила. Тя е определила първото и второто място. Всяко едно място има свои качества. Човек, който не може да вземе едновременно първото и последното място, той мъчно може да разбере живота. В съзнанието на човека на първо място е мъжът, на второ място - жената. Жената беше последна. Въпросът сега е, кой е пръв. Мъжът казва: Аз съм на първото място, мене Господ създаде по-напред, после тебе. Като ги изпъди от рая, мъжът излезе първи, а жената подир него. Според престъплението жената трябваше да излезе първо, а не мъжът. И в създаването и в изпъждането мъжът взема първото място. Сега жената е взела първото място по един органически начин, мъжът взема последното място. Ето в какво седи първото място. Жената, като майка, първа излезе на сцената. От хиляди години природата възпитава майката. Бащата го няма в света. Бащата не съществува. Той е гостенин, но майката е навсякъде тясно свързана с цялото поколение. Всички деца познават майка си. Най-първо към майка си се обръщат. Бащата после ще дойде. Едва в бъдещата раса ще се яви бащата. Тъй както сега функционират нещата, майка имаме, баща нямаме. Затуй работата не върви.

Вследствие на това, че майката е мека, децата стават своенравни, мързеливи, непослушни. Когато дойде бащата, той ще внесе един нов елемент. С това въпросът се разрешава. Сега се питам: мъж ли искаш да бъдеш или жена? Ако е по буквата на закона, за предпочитане е мъж да бъдеш, ако е по дух на закона - жена да бъдеш. Жената е най-долното състояние, което едно живо същество може да има. Сега мъжът се впряга с жената. Мъж, значи същество, което мисли - от манас*. Англичаните казват - "a man"**, а българите - "мъж". Българинът казва "човек" - т.е. същество, което мисли. Под мъж българинът разбира нещо силно, което може да се изправи.

Питам: Къде е първото и последното място в природата? Всеки човек си има свое място. Първото място заема човешкият ум, а последното - човешкото сърце. Ако ти дадеш първото място на сърцето, ще сбъркаш. Човек, който се води от своите чувства и настрояния, няма мисъл. Той казва: Да става каквото ще. Но в живота става това, което трябва да стане. Ти се питаш защо работите станаха така. Страданията, които съществуват в сегашния живот, се дължат на това, че ние не мислим. Често мисля върху сегашното възпитание. То няма определен метод. Аз се чудя как ще се възпитат децата. В сегашната система има известни научни стойности, но възпитателни стойности няма, защото няма морал, който може да се приложи в училищата. Например, учителят казва на ученика: Ти няма да пушиш! А той пуши. Учителят казва на ученика: Вино няма да пиеш. А учителят пие вино. Лекарят казва на някой болен: Ти месо няма да ядеш, а той яде месо. Има учители, възпитатели, които говорят едно, а вършат друго. Това е

* манас - ум

** a man /англ./ - мъж, човек

неразбиране на органическите закони, които съществуват в природата. Условиата, при които се е създавало месоядството, и условиата, при които се е създавало вегетарианството или плодоядството в света са диаметрално противоположни. Месната храна, това е най-голямата отрова, която човек може да приеме. Не е въпрос до страданието на животното. Защото ако месната храна беше чиста, нищо, че животното пострадало. Ние не сме за страданията на животните, защото по този начин всички страдаме. Трябва да поставим като норма да не ядем месо не само затова, че те страдат. Донякъде е право, но кой не страда? Нима една жена, когато ражда не страда? Една жена, когато ражда, животът ѝ виси на косъм. Тогава ще кажем: Защо да ражда? Да не ражда. Но раждането, както сега съществува, не е единственият процес на раждане в природата. Този начин на раждане е анормален процес. Аз не искам да се спирам на този въпрос, но как става биологическото развитие на по-висшите същества? Как се размножават по-висшите същества, които са извън човешката раса? Там няма ни помен от начина, по който хората се размножават. В нашето размножаване има много нечистота. Най-лошото, което човек може да си представи, то е около женитбата. Половата дейтелност е най-опасното нещо в органическото царство. Всички престъпления стават в половата област. Тя в живота е тясно свързана със стомашната система. Това са двата полюса на физическото. Стомахът е благородната страна на половата дейтелност. Като ядеш, ти се облагодяваш. Ако не ядеш, ще гладуваш. Сега хората се учат да постят. Не да пости човек, но трябва да се научи да яде правилно. Постът значи, да се откажеш от онази храна, която носи отрова в себе си, и да намериш тази, която носи живот.

Сега не искам да внеса в ума ви противоречие. Тогава как трябва да се живее? Ако вие влезете в едно кафене, където понякога се събират много хора, и всички те пушат, пият кафе, вино - питам ви, какво ги застава тия хора да дишат този лош въздух? Ако някой от тях отвори прозорците, другите недоволстват и не им идва на ум, че с този пушек ги трови. Въздухът трябва да е съвършено чист. Прозорците на стаята, където спите трябва да бъдат през целия ден отворени. Наблюденията на онези, които са се занимавали с хигиена показват, че през известни часове на деня прозорците трябва да бъдат отворени. От десет до два часа дръжте прозорците отворени, а след това ги затворете. Може да направите наблюдение и да оставите през целия ден отворени прозорците или от десет до два часа да са затворени, пък може и целия ден да ги държите затворени. Направете опит и вижте каква ще бъде разликата. Ние често твърдим непроверени неща. Днес учените определят каква е всяка храна. Една храна, която се приема без разположение е отрова за човека. В такъв случай за предпочитане е да гладуваш. Но ако усетиш глад, ако усетиш едно вътрешно разположение за хранене, ще вземеш малко хляб и сол и това ще внесе в тебе повече енергия, ще придобиеш повече здраве, отколкото ако изядеш една печена кокошка. Сега някой може да възрази: Нека да си похапна, пък те да ми разправят, че не било хигиенично. Един свещеник, който нямаше представа от вътрешна хигиена и не знаеше какво мислят лекарите, ми разказа една своя опитност. От 30 години, не е било случай по Коледа да яде свинско и после да не боледува две недели. Казвам му: Слушай, не ти ли влияе свинското месо? Той казва: Докато ям, на стомаха ми е добре, въодушевявам се, мисля, че през годината ще чета повече молитви, но

после стомахата ми се разбърква и две седмици боледувам. След това дълго време не хапвам свинско месо. Но на следващата година пак забравям, като че между мене и свинското месо има вътрешна връзка. Той казва: Като живея между хората те не трябва да мислят, че съм се отказал от месото, защото съм свещеник, и трябва да благославям това месо. Дойдох до заключение, че това месо Бог не го благославя. Аз го благославям, чета молитви, но после по две седмици боледувам. Чета молитви, но те не помагат. Такава е опитността на свещеника за вътрешната хигиена. Разбира се, аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е развито. Не е въпрос кой е на правата страна и кой не е. За мене правата страна има норми, по които определяме кой я следва. Правото не е нещо относително. Доброто не е нещо относително. Има една мярка, с която нещата се мерят. Когато човек се домогне до тази вътрешна мярка, той се отличава с едно ценно качество. Ако ти имаш една идея, която е мярка на всичките ти мисли, то противоречията, които имаш отстъпват и ти придобиваш по-високо самочувствие и вътрешна стабилност. Щом тази мярка съществува в тебе, ти вече имаш правилно отношение към цялата природа, към всички живи същества, веднага се ориентираш, при известни случаи знаеш как да постъпиш. Аз наричам тази мисъл норма, с която се мерят всички други мисли. Тя не е философска мисъл, тя не е мисъл на някой моралист, но с нея изпъква един свещен образ. Все едно, че се намиращ в тъмна нощ, без никаква звезда, изгубил си се, не виждаш нищо. Но изведнъж се явява една хубава, прозрачна светлина. Тя произвежда в тебе цял преврат - ти вече имаш посока, към която се стремиш. Тази светлина се разраства, разраства, тъмнината се стопява и на хоризонта се зазорява. Някой от вас може да каже: Аз

не съм имал такава опитност. Не, все сте имали такава опитност. Може да е нямал тази последна фаза, но всеки се е лутал в тъмнината и знае колко е страшно. Вие не сте изчакали да се развие цялата картина. Има хора, които се занимават с духове. Някой за се моли в тъмнина, защото само в тъмнината духът се вижда, но после забравя какво е видял. Сутринта, като стане, казва: видях нещо, но се изплаших. Един от видните окултисти във Франция Елифас Леви, за да се увери в загробния живот, пожелал да извика не обикновен дух, а някой по-виден. Отишъл той в Лондон, подготвил се по всички правила, направил своя сеанс и извикал този дух, но като го видял, паднал на земята. Не могъл даже да му зададе въпрос. Казва после: Забелязах го, че искаше да ми каже нещо, но изгубих съзнание. Втори път Елифас Леви не се опитал да прави този сеанс.

Защо хората се страхуват от онези, които са си заминали? Да се страхуват от мечка, тигър, лъв или боа е естествено, но защо се страхуват от баща си, от майка си? Кои са причините? Тук има вътрешно неразбиране. Ние мислим, че онези, които са умрели са се изменили, че тяхното отношение към нас вече е друго. Но това е самозаблуждение. Баща ти, който е преминал в по-високо състояние на живота, мисли интензивно за теб и ти желае десет пъти повече добро, отколкото когато е бил на земята. Той докато е бил на земята е мислил само за себе си, а сега като е заминал за другия свят, мисли постоянно за теб. Казвам: Ние сме поставили една презграда между другия и този свят. Казвате: Има ли загробен живот или няма? Сегашната философия на живите е такава. Онзи свят, в който смъртта ни въвежда, е различен от този. В онзи свят можеш да влезеш и без да умираш. А може да влезеш и по експедитивен начин. По този начин влезе

Христос. Смъртта дойде и един от големите праведници насила го закараха на оня свят. Изтикаха Христа чрез смъртта от този свят по всички правила. Враговете му не искаха да живее на земята, защото щял да развали хората с учението си, за което не му е времето сега. Казват му: Ти си дошъл без време. Тъй както мислиш и проповядваш, ще развалиш нашия ред и порядък. А искаш и цар да станеш. - Така му казваха тогава учениите. А сега, след двесте хиляди години неговото учение се поддържа от петстотин милиона души. Защо е така, има причини. Ние разсъждаваме философски. Някой ще каже: това са отвлечени работи. Неразбраните работи са отвлечени. Има интересни неща в нашия живот. Аз не се занимавам с въпроса има ли загробен живот или няма, но питам: Съществува ли някъде в природата място, където да няма живот? Ако цялото пространство е изпълнено с живот, защо като заминеш от земята в другото състояние, казваш че няма живот? Ако може да докажем, че животът съществува само на земята, че в пространството няма живот, то е друго нещо. Аз казвам, че цялата природа е пълна с живот. Вие ще кажете, че това е едно твърдение. И другото, че няма живот, също е твърдение. Питам: кое твърдение е по-силно? Онзи, който казва, че няма живот, той опитал ли е това състояние? Всеки е опитал, че има живот, но нито един не е опитал състояние, в което няма живот. Вие може да предполагате, че няма живот, но то е предположение, което не е обосновано, няма научни данни, то е хипотеза. Казват, че като умре човек всичко се свършва. Аз не разглеждам въпроса, дали животът свършва или не. Не съм заинтересуван да създавам живот, ако някъде го няма. Ако живея тук хиляда години, менс би ми било приятно и ако замина за другия свят, пак би ми било приятно. Вие там ще си уредите живота добре.

Като отидете в другия свят и къща с две стаи ще имате, и кухня ще имате и двор от десет декара ще имате, и градина с шадраванче, и меко легло, и отопление без дим и пушек. Учените не искат да описват оня свят, понеже мнозина ще се кандидатираат за отиване, а кой ще остане да работи на земята?

Вие искате да бъдете самостоятелни в мисълта си. Самостоятелната мисъл се отличава с едно качество: тя дава растеж и разширение на съзнанието. В самостоятелните мисли обезсърчение няма, безверие няма и не може да има. Казвате: Христос умря. Не. Христос държа един изпит, повидимому той умря, но това беше единственият път, по който можеше да се влезе в тайните на една организирана страна в природата. Не може да влезеш там, освен като умреш. Сега да ви приведа един малък разказ. Когато Господ създал света, той повикал всички разумни същества да дойдат на земята да работят и ги попитал, каква форма искат да вземат. Явил се слонът и други по-големи животни. Господ им казал: Ще вземете тази форма, но ще разберете живота само отвън. Нередили се млекопитаещите, рибите и всички те искали разни форми. Господ им казал какво да правят. Дошло най-малкото същество. Казва му Бог: Другите взеха всички форми, за тебе нищо не остана. Но ще ти дам една малка форма, с която да влезеш в човешкия организъм. Ти ще бъдеш невидимо, никой няма да те вижда, но ще въздействаш в голяма степен на човешката мисъл. Сега това малко невидимо същество, заема цяла камара в нас, и си дава мнението за всичко. Когато речем да направим нещо голямо, то казва: Ако ти постъпваш като слона, само външно ще разбереш света, трябва да бъдеш като нас, да заемеш последното място, ако искаш да разбереш живота. Тия, малките същества минават през всички дупчици. За тях няма

мъчнотия. Смъртта не може да ги хване със зъбите си. Като дойде един слон, тя го сдъвква. Какво ли не дъвче тя! Тия малките животинки, като дойдат между зъбите ѝ, тя дъвче, дъвче, но те остават между зъбите ѝ и после излизат навън.

Питам сега, кое е по-хубаво - да бъдеш силен и да бъдеш сдъвкан от смъртта, или да си едно от тези малки същества, да минаваш през зъбите ѝ и да останеш жив? Питам: кое е по-хубаво - да бъдеш министър и след като слезеш от власт да те съдят и да те пратят в затвора, или да си последен слуга и целият дом на господаря ти да те обича? Кое е по-хубаво? Да бъдеш министър и всички вестници да ти приписват най-лоши деяния, или да бъдеш слуга и да казват за тебе: отличен слуга, като него друг не сме имали. От мое гледище, бих избрал да бъда слуга на последното място, не бих избрал първото място на министъра. Може би някои от вас имат друго мнение. Тогава ще имаме две различни опитности: вие ще бъдете в затвора, а аз ще бъда при господаря си. Вие ще имате стражари с ножове, а аз ще имам усмивката и погледа на моята господарка, на сина, на дъщерята. Кой как дойде, ще ме препоръчват като един от най-добрите слуги. Казвам: ние трябва да имаме правилна норма.

Има много амбициозни хора, които казват, че човек трябва да се наложи в света. Невъзможно е да се наложиш на хората по единствената причина, че природата е господарка на своите дела. Бог, Който е създал света, Той е господар. Ако идеш в Англия и поискаш да станеш там министър, как ще се наложиш? Най-малко десет поколения трябва да минат в Англия, за да станеш ви-ден англичанин, да се приспособиш към английските закони. Не е лесна работа да вземеш най-видното място в света. Сега дават за пример Наполеон, че взел най-видното място в света. Но Напо-

леон взе последното място на остров Света Елена. Как ще обясните противоречието на Наполеон? А религиозните го цитират, че казвал на Христос: Ти беше по-умен от мен. Като цар аз не можах да разбера живота. Аз създадох едно царство, което рухна, Ти създаде царство, което не рухна. И Христос като умря. Все едно, че отиде на остров Света Елена, но после напусна острова и възкръсна. Голяма разлика има в разбиранията, начините и методите. Когато сегашните царе искат да внесат ред и порядък, воюват. В света трябва да се воюва за една идея. Но питам: ако братята и сестри-те воюват кой да вземе по-голям дял от наследството на баща си, мислите ли, че тия братя и сестри са умни? Те може да обработват този имот заедно и да си разделят произведеното.

Сега ние разглеждаме един въпрос, който няма разрешение. Той е перпетум мобиле. Съвременните хора, когато уреждат социалните въпроси, уреждат ги толкова, колкото може да се направи перпетум мобиле. Трябва да имаме идеален ред, без насилие, без затвори. Това е възможно, но само при едно условие: всички хора, които ще създават бъдещата култура, трябва да бъдат ясновидци. Тогава щом се зароди една лоша мисъл у някого, те трябва една или две години преди това да му кажат: Последствията на това, което мислиш да направиш, ще бъдат лоши. Не само това. Тогава няма да има престъпления, понеже няма да се позволява на никого да се жени за която иска. Ако ви развия какъв ще бъде бъдещият строй, вие ще се учудите. Нещата са невъзможни при неразбиране. Всяко нещо, което се разбира, може да бъде. Ако отворите астрономията на Фламарион, ще прочетете, че атомите в главичката на една топлийка, която е два милиметра в диаметър представят числото 8 с 21 нули. И той казва, че ако всяка година

изброяваме по един милиард атома, ще ни трябват 250 хиляди години за да ги преброим. Казвате: Вярно ли е това? Така казва Фламарион, той е правил изчисленията. Той ги е броил. Но близо до ума е, че за 250 хиляди години ще бъдат преброени. Фламарион прави и друго изчисление: Ако са вложени 25 стотинки от времето на Христа със сложна лихва до наше време, щяло да се получи такова грамадно число, че и да е направена цялата земя от злато, пак няма да бъде в състояние да се изплати тази сума. За да бъде изплатена, трябвало всяка минута да пада по една златна земя в продължение на 9 хиляди години. Това са неща още по-невъзможни, отколкото онова, което аз ви казвам. Това са математически изчисления. В една топлийка атомите никой не ги е броил, но казват: такива са изчисленията. Това са възможни неща, ние не се съмняваме. Те се казват чудеса на природата.

Ако вземете слънцето, то има 1 милион и 328 хиляди километра в диаметър. Всеки километър на диаметъра съответства на една наша земя, даже е по-голям. Представете си, че живеете на такава една земя като слънцето, какво ще бъде вашето понятие за света? Представете си тази земя, а и колко големи щяха да бъдат планетите в сравнение с нея? Направете сега изчисления, колко големи щяха да бъдат. Тогава животът ви щеше ли да бъде подобен на сегашния на земята? Не. Защото той зависи от обема на едно тяло, от неговия диаметър. Всички хора имат отношение към радиуса на земята. Някой иска да изучава човешкия характер. Най-първо трябва да изчисли каква част представлява неговата височина от земния диаметър. Аз казвам: палецът трябва да бъде по-малък, за да бъде човек по-морален. Ако теглите един диагонал от тази част на ръката с долната част, този диагонал изразява моралната страна на човека.

Колкото този диагонал е по-голям, толкова моралният стабилизатор на човека е по-устойчив. Един стремеж има. Когато природата е създала човешката ръка, тя е имала един разумен план. Казваме, че човек се е развивал по закона на еволюцията, но освен него има и други закони, по които се определя каква е формата на пръстите: временообразни, плоскообразни, или възлестни. Онези хора, на които стомахът работи добре, пръстите им в основата си са добре развити. Когато стомахът е слаб, тогава и пръстите са слаби. Има съответствие. Когато физическият свят има надмощие, това не е лошо, защото между физическия свят, света на чувствата и света на мисълта съществува съответствие. На първо място е човешката глава, след нея гробовете, на трето място е стомахът и после идат ръцете и краката. Ръцете и краката се развиват съобразно съотношението, което е между главата и белите гробове. В бъдеще, когато се възпитава децата, трябва да се започне с възпитанието на главата, а след това възпитанието на гробовете и възпитанието на стомаха. Най-напред ще възпитаеш ума си, нервната енергия. Ще се научиш да мислиш. Но не тъй както факирите мислят. Има и други начини на мислене. В Европа приемат методите на индусите, но те нямат същите резултати за бялата раса по единствената причина, че когато са се създавали тия методи, човечеството се е намирало в период на инволюция. През това време човечеството е слизало към дъното, към най-гъстата материя. Сега ние сме поели пътя на еволюцията и инволюционните методи нямат вече място. Те са несъвместими със сегашното ни развитие. Нашите минали вярвания, нашите минали схващания за Бога не важат. Ние трябва да имаме за Бога ново схващане. При закона на инволюцията постоянно сме се смалявали, от нас са вземали нещо, ние сме

давали, давали. Когато казват, че трябва да даваш, то е законът на инволюцията, трябва да дадеш нещо, за да се освободиш. Сега се качваме нагоре и ние сме започнали да придобиваме, но не материални неща, разбира се.

Човешкият ум трябва да се занимава с най-възвишени, най-хубави мисли, човешкото сърце трябва да се занимава с най-възвишени и благородни чувства, човешките постъпки трябва да са най-добрите. Казваш: това е невъзможно. Не, възможно е. Само при такава мисъл твоят мозък може да се развива нормално, да се развият тези тъкани, по които мислите се предават. Тази работа не е така лесна, както някои си мислят. Сивото вещество е зърнесто, а в бялото се преплитат нишки, които влизат в състава на човешкия мозък. Има специфични нишки за всевъзможни родове енергия, които влизат в състава на новата мисъл. Трябва да внимаваме да не повредим нишките, по които възприемаме Божествената енергия. Например, любовата на Бога не може да дойде по обикновени нерви. Трябва да има специфични нишки, специфични нерви да приемем в нас тази енергия, да опитаме Божествената Любов. Не всеки може да опита Божествената Любов. Ти искаш да обичаш ближния си. Ако у тебе не са развити тези центрове, не можеш да имаш никаква обич. И за архитектура, или за инженерство всякога има специфични нишки. Всеки не може да бъде архитект, инженер. И музикантите имат специфични нишки. И жените имат специфични нишки, които ги правят жени. Но жената може да се превърне в мъж. Има достатъчно такива случаи, много жени са станали мъже и мъже са станали жени. Възможно е превръщане на един вид в друг. Това не е противоречие, то е една от дълбоките тайни в живота.

Ти може да превърнеш една своя мисъл. В тебе се явява една страст, това е една форма, която се е създала още преди три-четири поколения. В четвъртото поколение тази форма трябва да се прояви. Дядо ти или баба ти са създали тази анормална форма. Понеже ти вървиш по тази линия, в тебе сега се явява едно неестествено желание. Тази форма идва по закона на внушението. Вие ще кажете: защо законът е такъв? Този закон има две страни: ако дядо ти е мислил да направи някакво добро преди три поколения, ще бъде естествено за тебе, ти да направиш туй добро. Но ако в дядо ти тогава е имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш по-лошо от него, ти ще изпълниш това деяние. Следователно, като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува между тях. Животът на цялото човечество е живот на индивида и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Следователно, така трябва да се разбира законът на възпитанието. Никой няма право да живее както си иска. Онези, които не разбират, са свободни, но тези, които разбират законите, трябва да мислят правилно. Някой казва: Какво да направя аз? Аз не съм дошъл да направя нещо в света. Аз съм дошъл да видя това, което природата е направила. Аз съм странник, пътешественик, дошъл съм да видя направеното от природата, да вляза в нейните лаборатории, да се разговорим, да ми обясни онова, което не разбирам. Или, казано на религиозен език: да видя какво Бог е направил, да видя законите, по които е работил. Той е мислил не година, не две. Индусите казват, че Господ е мислил единица с 15 нули години преди да направи света, толкова години Той е мислил, каква трябва да бъде сегашната вселена. И когато намисли да ликвидира със света, пак толкова ще мисли - единица с 15 нули.

Как разбирате вие идеята за Бога? Той е толкова силен, че с едно издишване създал целия свят и като поеме въздух ще му трябва едно число с 16 цифри. Значи, Той само веднъж издишва и поема въздух. Кое друго същество може да направи такова вдишване? Един агент, който задържа въздуха 20 минути се счита, че прави чудеса. Ако ти можеш да направиш туй, без да изгубиш съзнание, мислиш че всичко можеш да направиш.

Религиозните хора имат повърхностна представа за онзи свят. Безверниците пак имат повърхостно разбиране за сегашния живот. Те казват: да избием всички, за да се изчисти. Толкова хиляди ярки, агънца, говеда, са избили - това са милиарди. Също, милиони хора се избиват във войните, но и досега светът не се оправил. Това е неразбиране. Сегашните християнски народи живеят с атаквистични идеи. Ако приложим новите идеи на правдата, ще дойде друга култура. Сега в света ще се родят новите жени. Според моите изчисления, това ще бъде след 2100 година. След 2100 година, които от вас дойдат, ще проверят. Аз не искам никой да вярва. Но знам, че няма да ме опровергавате. Толкова съм сигурен в това, че не допускам нито един процент изключение. Казвам: Ще дойдат мъже и жени, които ще въдворят нова култура на земята, култура без войни. За тези мъже и жени се говори в 20 глава на Откровението. Ангелът, който слязъл и вързал дявола с една голяма верига, да не изкушава хората. И тогава, в бъдещата култура ще се позволява да се раждат само две деца, не много както сега, едно момче и едно момиче. След като родят децата, бащата и майката ще бъдат свободни. Майката ще вземе мъжкото дете, бащата - женското. Единият да отиде на единия край на земята, другият - на другия край и ще си пишат любовни писма. На вас

ви се вижда странно, а за мен е странен съвместният начин на живот на мъжа и жената. Но аз виждам причината. Нито мъжа осъждам, нито жената осъждам. При големи несгоди живеем.

Сега всички поддържат, че трябва да вярваме в Бога. Казвам, ние трябва да имаме здрава основа. Нека умните не се спъват един друг. И ако някой иска да излезе по-нагоре, другите да не му слагат спирачка. Един англичанин изразява по следния начин сегашната култура: Той представя живота като един висок връх, който е символ на идеала. Всеки иска да се качи горе, но когато някой поеме, друг го тегли надолу. Всички се теглят, никой никому не позволява да се качи на върха. И ние имаме един идеал за Бога, но не трябва да умуваме като в следния случай. Двама души, седяли на една маса и разрешавали важен социален въпрос как да помогнат, че един селянин да вдигне товара си. В това време друг обикновен гражданин, който не се занимавал със социология, вдигнал товара и му помогнал. Казваш: Да имам пари. Откъде ще дойдат пари? Да имам лозе. Откъде ще дойде това лозе, да има плодородие, да работя. Но не е само да работиш. Може да работиш и да няма плодородие. Има други фактори, не сме ние факторите. Ние хората сме последните фактори. Това трябва да осъзнаем. Колкото по-скоро го осъзнаем, по-добре. Вие казвате: Ние трябва да станем господари на природата, да я преобразим. И мислите, че Господ ще ви остави да преобразите природата. Детето може ли да се качи на гърба на майка си и тя да го остави да ѝ заповядва. Вие виждали ли сте какво нещо е природата? Тя е една майка. Аз не съм виждал по-красива, по-мощна и по-сериозна жена от природата. Да съберете всичките философи, които са живели на земята от осем хиляди години насам, не може да направят даже единия пръст на природата. А те

искат да ѝ станат господари. Тя взема с двата си пръста голям философ, изтегля го от тялото му и го разхожда. Казва му: Синко, ти искаш да ми заповядваш нещо? Какво ще кажеш? Втори път отиде при друг философ, извади го като сом, пече го на пиростия. С тези примери аз искам да направя мисълта си достъпна за вашия ум. Когато сте в съприкосновение с някой философ, вие чувствате известен подтик, но у вас трябва да има нещо на което да разчитате. Вие не вярвате в това, за което нямате понятие. Да има нещо във вас, на което да вярвате - или на вашата глава, или на вашето сърце, или на вашия стомах - едно от трите. Казвате: Аз трябва да вярвам. Представете си Бога е нашата глава, нашият мозък с всичките центрове. Жилището на нашата душа е нашето сърце и нашият стомах. Следователно, той живее в най-долното жилище. По главата ти се познава какво е отношението на Бога към теб. Ако твоята глава не е оформена добре, Бог не може да има правилно отношение към тебе. Ако имаш чело като на папагал, невъзможно е да мислиш. За да разрешиш един философски въпрос трябва да измениш челото си. Има известни безсмъртни форми. Виждали ли сте едно правилно чело? Добрият човек има свои мерки. Аз не искам да дам своята мярка. Като измеря лицето на човека, аз знам каква трябва да бъде дължината, каква трябва да бъде широчината, после какви трябва да бъдат съотношенията на ушите спрямо лицето, или носа спрямо лицето, а също и на устата. За мене в дадения случай важно е челото, важни са ушите, важен е носът, важна е устата, важни са очите. Това са единствените неща, на които можеш да разчиташ. Това е капитал. Ако ти имаш неправилен нос, уши, уста, не очаквай нищо от твоята работа. Ако твое то ухо е деформирано, а носът е правилен и очите са

правилни, ти имаш възможност да поправиш една грешка. Аз мога да ви покажа някои примери. Има хора благородни в постъпките си, но дипломати. Неприятна ти е такава постъпка. Някой казва: Аз съм малко недодялан. И ухото му е такова. Не искам да покажа къде е. Той е недодялан, но има нещо благородно в постъпките му. Понякога има изключения. В благородните постъпки ние виждаме добре оформено ухо, чело, нос и добре оформена уста. Който обича истината, очите му са добре оформени. В това вярвам: в очите, в челото, в носа, в брадата. Или казано другояче, аз вярвам в главата на човека, вярвам в неговите дробове, в неговия стомах, а също така вярвам и в неговите ръце и крака. Като срещна един човек аз разглеждам главата му и от нея вадя заключение за неговите уши, брада и вярвам в тях. Моите отношения към него са нормални и неговите отношения към мен са нормални. Не може да има недоразумение между мене и него, не може да има никакво неразбиране: същият закон важи и за дъщерята и за сина.

Един син и баща не се разбират. Поглеждам ухото и на бащата и на сина. На бащата е правилно, но на сина не е правилно. Търся къде е грешката. Тогава казвам на майката: тази грешка само ти можеш да я изправиш. Как? Ти ще обичаш мъжа си и чрез него това качество ще мине у тебе. Тъй става. Бащата не може да предаде качествата си направо на сина си. Вие се лъжете ако не мислите така. Един учител не може да влияе направо на децата. Един учител, един възпитател, трябва да разбира метода. Учителят трябва най-първо да има благоволенieto на бащата и майката и тогава може да влияе на детето. Той никога не може да повлияе на сина, ако няма благоволенieto на бащата и майката. Той трябва да има отношение с бащата. Сега хората мислят, че на човека лесно може да се

влияе. Но такова влияние е временно. Аз вземам влиянието в широк смисъл. То може да създаде в човека условия за растене. Ако някой ученик няма желание да учи, но учителят успее да внесе в него един нов импулс, това ще събуди у ученика стремеж към знание, и ще се развият неговите умствени дарби и способности. Родителите ще са благодарни и ще кажат: нашият син е доста способен, учи се добре, има и похвалата на учителя и учениците. Така разбирам влиянието. Бих желал такова влияние да има и върху мене. Ако те срещне някой и целият ден си с радостно разположение, това е добро влияние. Ако те срещне друг и целият ден след това се чувстваш неразположен, какво влияние е това?

При сегашните условия се изключва влиянието на страха. Методът на страха е минал. Соломон е казал: "Начало на мъдростта е страхът Господен." Прав е Соломон, но това беше по закона на инволюцията. Сега ще внесем друго правило: "Начало на мъдростта е любовта." Следователно, методът на Соломон е внесъл страха. И Мойсей е казал: Трябва да имате страх от Господа. Христос взема любовта. И ако искате да се повлияете, непременно трябва да имате нещо в себе си, което да обичате. Пазете се само от това: да мислите лошо за хората. Може да ви дойде една лоша мисъл, но каквото мислите за хората, ще се върне към вас. Аз имам една статистика, но не искам да я изнасям, за да не се свържете с отрицателните образи. В света има един обратен закон. Той е закон на благословение. Всяко добро, което извършите, всяка една добра мисъл, след като обиколи целия свят, тя ще се върне към вас със своите придобивки. И всяка една лоша мисъл, след като обиколи целия свят, пак ще се върне при вас. Следователно, мислите, които изпращате в света - добри или лоши, ще се върнат при вас.

Ние оставяме хората от света да работят, както знаят, защото на сегашните хора ние не можем да помогнем по никой начин. Този свят си върви, тъй както е тръгнал. Той трябва да завърши по същия начин. Обаче бъдещето ви зависи от вас. Ще ви обясня мисълта си: Когато се качвате в един параход, вие не знаете какво ще стане с него. Ако той започне да потъва и успеете да се качите в някоя лодка, вие ще се спасите и ще благодарите, че сте излезли на брега. Но втори път като се качите на параход, ще изберете най-здравия, очите ви ще бъдат по-отворени. Ще ви приведа и примера за банкера, който имал маймуна и се похвалил, че неговата маймуна никой не може да я излъже. Хванал се на бас един с него, че ще я излъже. Отишъл при нея, приспал я и обрал всичко. Върнал се в стаята банкерът, но всичко било обрано. Чрез горчивата опитност, природата ще ви застави най-после да стигнете до истинското разбиране. То седи в любовта към Бога, но не към онзи Господ, който са създали религиозните хора, но към онзи, Духът на Когото живее във вас. Има особени дни в годината, когато Духът Божии действа във всяко живо същество. Има дни, когато Божественото Начало действа. Ако си мислим, че ще намерим Господ някъде в Неговия физически облик, който хората му дават, това е неразумно. Бог е онова Начало на живота, което изпълва всичко. Няма място, което Той да не изпълва. Духът е носител на този живот. Бог е навсякъде. Като живеем добре, това е Неговото присъствие. А когато не живеем добре, Той е далече. Ние се заблуждаваме като мислим, че не можем да живеем добре. Всеки човек може да живее добре. От вас зависи щастието. "Двама или трима събрани заедно, ако попросите от Бога в мое име, каквото поискате ще ви бъде." Най-първо, вие трябва да преодолеете себе си. Мислете за вашето тяло, но мислете и за

вашата душа. Проучвайте закона, който съществува в света. Когато се проповядва на една какавида, че ще промени тялото си, какво разбира тя? Но след време я виждат като пъстра пеперуда. Крилата на някои пеперуди имат около 40 цвята. Един английски естествовик казва, че това е работа на ангелите. Само много разумни същества могат да поставят толкова много нюанси на толкова малко място. Тази какавида имала ли е тези нюанси? Вие след като напуснете това тяло, ще се явите в друго тяло, със съвсем друга форма. Глава ще имате. Духът има отлична глава, ръце, крака, даже и стомах. Но някои неща не съществуват, например черва. Червата заемат последно място в една душа, която е заминала за другия свят. Духовният свят се отличава по това, че е крайно хигиенично място, там няма почти никакви излишъци. Там се яде малко и храната се усвоява изцяло, никакъв излишък не остава. Така че, там място за нечистотии няма. И умивалници няма. Чинията, в която е яла една душа, остава така чиста, както преди яденето. Говоря ви на ваш език. Ако не ми вярвате, като отидете на онзи свят, проверете и ми пишете. Аз съм от тези, които проверяват. За мене онзи свят е възвишена област. Аз считам живота за единство. Онзи живот и земният живот са както живота на хората и живота на мравките. Една мравка, за да дойде до човека, трябва да мине през много фази. Този свят за нея е горе. Мравките живеят в един друг свят и нямат органи да разбират нашия, както човек го разбира. Тъй и вие, като влезете в онзи свят, няма да го разберете. Вие като влезете в онзи свят, ще видите, че земята още не е изменена по подобие на него. Диаметърът на земята не е 12 хиляди километра, той е по-голям. Какви физически изменения има още да правите на материята, която функционира у вас. Ние още не сме

направили тия изменения на земята. Земята е малко по-обемиста, отколкото ние я схващаме. Нито един от вас не може да я схване каквато е. Вие нямате ясна представа за нея. Къде е онзи агент, който може да вижда цялата земя, и Америка, и Европа, и Азия, и Африка едновременно? Какво трябва да бъде твоето съзнание, за да виждаш всичко това? Ако можеш да виждаш всички планини на земята, то е онзи свят. Като влезеш в онзи свят, ти ще виждаш друга земя, тази земя ще изчезне и ще остане друга, по-голяма земя.

Ние влизаме в една област, дето нещата потъмняват и аз не искам да остане нещо неясно. Има работи, които не могат да се обяснят, но които в дадения случай могат да ни бъдат полезни. Ние сме в състояние да отдалечим от себе си всяко нещастие, да отдалечим всяка болест, всяка сиромашия. Всичките несъгласия, които съществуват между нас. Ако бихме се възлюбили едни други, ние сме в състояние да продължим своя живот. Може да направите опит. Нека хиляда души да пожелаят на едного да живее по-дълго време и той ще живее. Но ако хиляда души мислят за един човек да си замине, този човек не може да издържи тяхната мисъл. Аз съм правил наблюдения. Някой старец не го искат вкъщи, казват: Този старец няма ли да си замине? След една-две години минавам покрай същото село, казвам: де е старецът? - Замина си за онзи свят. Минавам покрай друго село, гледам един старец хилав, но за него казват: Да живее този дядо. Минавам след две години, вдигнал се старецът. Пожелаят да умре и той умира. Пожелаят да живее и той живее.

Ние със своите мисли удължаваме своя живот. Адам живял 900 години. Сега казваме: Ако трябва да живеем още един живот, къде ще му иде края? По-добре да живеем дълъг живот. Но какво от това, ако

живеем 120 години, а нищо не разбираме. Някой живял 120 години, оженил се три пъти, жена му умряла, децата му умрели, търговец бил, фалирал, написал една книга, не се чете. В живота си човек трябва да върши съществени работи. Ако аз дойда на земята в бъдеще, бих желал да добия такава сила, че да ходя на разходка до месечината. Месечината е богата със злато и скъпоценни камъни - големи богатства има там. И като се върна да донеса всичкото богатство оттам. Как мислите ако донеса 500-600 милиона английски лири, такава разходка има смисъл, нали? Ако придобия знания и стана господар на пространството, като господар ще знам, ще измервам със своите уреди какъв е студът, каква е топлината, какви са електрическите и магнетически процеси, какви промени стават. И после ще се яви амбицията у мене да ида на слънцето. Оттам ще донеса свещения огън с който ще запалвам елементите на земята, ще донеса и жизнения еликсир, за който са работили алхимиците цели векове. Този еликсир може да се вземе само от слънцето. Каквото и да казват другите, аз знам, че този еликсир не се намира на земята. През годината има особени дни и часове, когато слънчевите лъчи падат под известен ъгъл върху земята. Тогава се излива еликсира. Ако можете да го вземете и да го поставите в едно шишенце, ще добиете вечния живот. Вие искате да ви кажа кои са тези дни и часове. И цялата земя да ми дадете, няма да ви кажа. Има какво друго да се учи.

Казвате: Побеля ми главата. Побеляла ти е главата от невежество. Христос казва: Който заема на земята първото място, на другия свят ще вземе последното. На първо място е природата, ти си на последно място, учи се от нея, защото като дойде Господ, Той ще ти каже: Тук знание трябва да имаш. Сега аз искам да ви кажа само възможностите, не искам да ви хваля. Може

да направите по един опит. Не зная колко души ще ме послушат. Ето какво разбирам под послушание. Да ви дам един метод и вие да го приемете без да се съмнявате в мен и без да мислите, че си правя шега с вас, или, че искам да ви поставя на място. Вие и без това сте съвсем на място, боледувате, разочаровате се. Аз не искам от вас обещания. Мога да приема обещание от вас за един ден, за една година. Туй, което е вярно за една година, е вярно и за една седмица. Никога не може да се предаде една истина, ако се съмняваш. Не може да предадеш никаква истина без любов. Ако не обичаш никого, ти нищо не можеш да му предадеш. Същото е ако и аз съм на Вашето място. Ако ти обичаш някого и той те обича, но те излъже, може да направи голяма пакост. И другото е вярно. Ако той те обича и ти го обичаш и ти каже една истина, той непременно ще ти предаде едно качество, едно знание, което по друг начин не можеш да придобиеш. Туй не е нещо, което можеш да придобиеш от книгите. Книгите само ще ти помогнат. Има неща, които непосредствено се получават от слънчевите лъчи.

Казвам: Знание ви трябва. Всеки трябва да знае какво иска да излезе от него. Ако някоя млада сестра казва, че е остаряла вече, и се готви за погребение, това е неразумно. Аз харесвам тук една стара сестра. Горката, обезсърчила се, иде при мене. Приготвила си няколко хиляди за погребение. Казвам: Тя е дошла до правата мисъл. Няма какво да я погребват. Тя сама трябва да се погребее. Свети Илия, кой го погребва? Ако ти вярваш в Бога, няма нужда да те погребват, но ако не вярваш, трябва да те погребат, десет пона да те опеят. Ако вярваш в Бога, нито един поп не трябва, нито погребална каляска ти трябва. За тебе ще дойде една каляска отгоре и ти ще идеш с чест и слава там, отдето си дошъл. Сега не искам да ви доказвам нищо.

Ако река да ви доказвам, ще излезе лъжа. Всички неща, които се доказват, са лъжливи. Нещо, което може да се опита, то е истинско. Може да кажем на човека туй, което сега ще стане. Аз ви казвам: за когото и да е, може да направим един опит. Абсолютно никакво съмнение не трябва да има. Освен това трябва да имате светъл ум и да сте много безстрашни. Човек, който изучава природата, Божественото в света, той трябва да бъде много смел, абсолютно никакъв страх не трябва да има. Ако имате най-малкия страх, вие ще пометнете като жена. Никаква идея не може да се роди в човешки ум, където има страх. Трябва да има любов, за да се задържи човешката мисъл. Трябва да вярваш в истината. Защото ако в другите не вярваш, в себе си трябва да вярваш. Ако не вярваш в себе си, в кого ще вярваш? Трябва да обичаш своето вярване. Така вярваше дядо ти. Той имаше причина. Той имаше нещо обективно. В кого вярваше дядо ти? Трябва да имаш вяра в нещо. Тук имяхме един наш брат, на когото един старец му дал формула за цял против живеница. Като намаже наоколо с този цяр, всичко се отделя и го изкоренява, изважда го без операция, без нож. Като направи няколко опита, той замина за другия свят, но не можа да даде формулата, отиде цярът. Тъкмо мислеше как да го приложи, мислеше как да прави опити, да види как става. Питам този стар човек откъде го е научил. Някоя баба му го е казала, така се предава от поколение на поколение. Някой път изгубим любовта. Любовта, която може да дойде е всесилна. Любовта има едно свойство - тя не отеготява човека, тя не внася ревност, не внася смут. Има нещо, което внася ревност, то не е любов. Ревността не върви с любовта. Любовта всякога носи живот, носи светлина, носи свобода в себе си и пълно освобождение и безсмъртие. Казвам: Тази е любовта, с която трябва да се свържете.

Най-първо, когато ти обичаш някого, то се познава по това, че отдалече още като го видиш ти е приятно. Аз наричам туй начало на любовта. Не като се срещнете, но само като го зърнеш, тебе ти е приятно. Душата на човека не е в тялото. В тялото на човека живее едно същество, което е красиво, разумно. Питам ви: Виждали ли сте човешката душа? Аз съм я виждал. Не съм виждал по-красиво нещо от човешката душа на земята. То е един ангел, който е затворен в колиба, в затвор.

Казвам: Вярвайте в онова, което е вложено във вас. Не се заблуждавайте с външни неща. Вярвайте в това, което е дълбоко във вас. Има нещо, което не харесвате, то е друг въпрос. Има друго нещо, на което разчитате. Но и от него има нещо още по-хубаво. След човешката душа идат ангелите, след ангелите идат други същества, по-висши. Като видиш човешката душа, виждаш един ангел. От човешката душа ще добиеш представа какво нещо е благородство. А като видиш един ангел, ще си съставиш понятие, какво нещо е интелигентност, разумност. Като видиш Бога, ще видиш какво нещо е величието, силата. Ще кажете: Щастлив съм, че живея в свят, където съществува един Бог. Щастлив съм, че живея в такъв свят, където има разумни същества. Щастлив съм, че живея в свят, където има такива благородни души.

Беседа, държана от Учителя на 5 февруари 1933 г.,
10 ч.с., София - Изгрев

И ПРОВОДИ ГИ

"И проводи ги да проповядват
Царството Божие."*

Няма по-приятна работа от тази да проповядваш Царството Божие. Царството Божие не е благо на един човек, нито на едно семейство, нито на един народ, нито на цялото човечество. Царството Божие е едно положение за всички будни души, в които съзнанието е пробудено в четири отношения. Под съзнание в четири отношения разбирам това, което разрешава всички въпроси. Ще го обясня в научен смисъл: Квадрат, който не може да стане кръг, не може да бъде равен на кръга; или кръг, който не може да стане квадрат - не може да бъде равен на квадрата. Сега искат да изчислят квадратурата на кръга. Теоретически много мъчно се разрешава този въпрос - той е неразрешим, но практически лесно се разрешава. Ако искате, някога мога да ви покажа как става това. При това знание, което имате, може да го разберете, защото аз не говоря на

* Евангелие от Лука 9:2

прости хора. Понеже не сте прости, аз говоря с вас, като с хора, които имат знания. Вие сте от по-висок произход и имате дълга и много интересна история на земята. Всички сте от една знатна фамилия. Че някои от вас са закъснели, то е друг въпрос. Това е относително нещо, както един пътник може да закъса в пътя. Това нищо не значи, това е временно отношение. Същинското отношение си остава.

Сега ще изясня мисълта си със следния пример. Един английски лорд тръгнал с дъщеря си и с един от слугите си за Австралия, но по пътя корабът им претърпял коработворение и те едва успяли да се спасят на един остров. Лордът не знаел как да се справи с това положение, но слугата носил в джоба си няколко житни зрънца и знаел как да обработва земята. Той посял житото, като същевременно учил господаря си и неговата дъщеря как да го обработват. Така благодарение на слугата, те могли да прекарат на острова цели десет години. Значи, той бил господар, а господарят и господарката му - слуги. Един ден минал покрай острова един параход и ги взел. Като се върнали в Англия, лордът бил отново лорд, а слугата - слуга. Така че, според случая някой път слугата става господар, а някой път лордът става слуга. Това са временни отношения. При дадени отношения ти можеш да бъдеш господар, а при други отношения, можеш да бъдеш слуга. Ти не мисли, че да бъдеш господар е нещо съществено, нито че да си слуга е нещо съществено. Това са временни отношения. В разумния живот съществуват едни положителни отношения, те са съществените отношения в Битието. За да имаш положителни отношения, с когото и да е, или ти трябва да му бъдеш брат, или той трябва да ти бъде брат.

Сега говорим за Царството Божие, но всички вие имате желание да запазите сегашното си положение.

Не бива да останете със сегашните си разбирания за живота, за природата, за Вселената, защото нямате още зрели разбирания. Ако четете европейската литература, ще видите колко разнообразни разбирания има там. Не че възгледите и мислите на писателите са криви. Но според мене, всички те са относително прави. Ако някой ми каже, че на земята се случват дни, когато слънцето не грее, това е вярно. Ако друг ми каже, че на земята слънцето постоянно грее, никога не залязва, и това е вярно. Ако един ми каже, че на земята има дни, когато всичко замръзва, това е вярно, но и когато друг ми каже, че има дни на земята, когато всичко се стопля и това е вярно. Кой за каквото ми говори, вярно е, но относително вярно, при дадени условия. Относително всичко е вярно, но това не е установен, абсолютен ред. Един става богат, когато друг осиромашава. Един осиромашава, когато положението на мнозина се подобрява. Трябва един богаташ да осиромашее, за да се подобри положението на други. Ако държавата вземе няколко милиона килограма жито от един богаташ, мислите ли че той ще осиромашее? Ако това жито се раздаде на бедните, тяхното положение ще се подобри. Мислите ли, че положението на бедните ще бъде по-добро, ако житото седи в хамбарите на богатите? И можете ли да кажете след това, че има ред? Ред има и в това - живите хора да живеят. Кое е по-хубаво: живите хора да живеят на земята или житото да седи в мъртвите хамбари? Дошло е време живото жито да влезе в живи хамбари, а не да седи в мъртви хамбари. Цялото престъпление на земята седи в това, че живото жито седи в мъртви хамбари. Следователно, онзи, който дойде да научи хората, живото жито да седи в живи хамбари, той ще бъде един умен човек - благодетел на човечеството. Не че той ще оправи света. Не мислете, че е възможно

един човек да оправи света. Това не може да бъде. Защото, ако това можеше да стане, какво ни пренятства, сега да дойдат онези, които могат да оправят света? Но това не е възможно. В историята на човечеството няма нито един пример досега, да се е явил един човек, който да е успял да оправи света. Поне в анализите на човешката история, от най-далечното минало и досега, нямаме такъв пример. Не само на земята, но и на другите светове. Но сега няма да говоря за другите светове, а само за земята. Другото е отвлечена философия и не ѝ е мястото тук.

Един учен плъх започнал да обяснява на другите плъхове, как хората се хранят, как живеят, как си градят къщи, но те му казали: "Не ни говори за неща, които не ни ползват. Посъветвай ни как да изградим нашите дупки - то е по-важно за нас. Не ни говори за хората, за техните капани, за техните котки и кучета, ние знаем това." Когато ние говорим за природата, без да я разбираме, ние приличаме на плъховете, но когато разбираме природата, ние приличаме на разумните хора. Защото всички живи същества в някои случаи са много умни, имат добри прояви, но в други случаи са много глупави. Например, вие може да научите една котка на различни фокуси, можете да я научите и на два крака да стои, да носи табла с кафе, но пуснеш ли ѝ една мишка и таблата ще хвъркне и всичко ще хвъркне. Тя не е надделяла своя инстинкт за мишката. Мишката за нея е много по-важна, отколкото кафето на таблата. Казвам: Когато вие пропускате една истина и се занимавате с мишките, вие приличате на тази котка. Когато носите една табла, т.е. вашето щастие, и на пътя ви излезе една мишка, вие като тази котка, искате да хвърлите истинското си щастие, за да хванете фалшивото, т.е. мишката. Според вас, щастливият случай е мишката, която излиза на пътя ви и

захвърляте таблата, за да я уловите. Но какво ще ви донесе една мишка? Ако една мишка може да ви донесе някакво щастие, тогава всички котки би трябвало да бъдат щастливи? Питам: Има ли една котка щастлива? Какво означава това? - Че с уловените мишки нищо не се получава. Мишките така бързо се размножават, че в други страни, като Англия, Германия, Франция, хората са се замислили, какво да правят с тях.

“Проводени били да проповядват Царството Божие.” Сега хората искат да проповядват някому, да му кажат една истина. След създането на света Бог изпратил един ангел на земята между хората да види какво правят и да им проповядва малко. Той говорил на този, на онзи, но всички му казвали: Виж, колко хубаво е слънцето! Колко дървета, цветя и треви са израсли все благодарение на слънцето! Той ги учил, че Господ направил това, направил онова, но те все за слънцето му говорили, като че не чували, какво той им проповядва. Като се върнал при Господа, ангелът казал: Господи, всички ми говорят все за слънцето, за този голям аристократ. Каквото и да им кажа, те все към слънцето поглеждат и за него говорят. Защо направи това слънце? Как мислите, какво било лицето на Господа при този въпрос на ангела? Този ангел трябвало да се радва на слънцето, защото ако то не изгриваше, той не можеше да проповядва. Благодарение на неговата светлина, той имаше случай да проповядва на хората. Ако не беше слънцето, тези хора нямаше да съществуват на земята. А ангелът, със своето неразбиране, нарече слънцето голям аристократ. Сега и нашите разбирания са такива. Ние казваме: Защо Господ създаде слънцето? - За да живеем. Ами защо не изгрива от запад? Питам: Ако слънцето изгриваше от запад, какво щеше да допринесе с това? - От другаде не можеше ли? - От където искате може да изгрива, но

какво от това? Тази философия на хората можем да я изясним със следния пример.

Едно време Настрадаин Ходжа си направил една пещ с отвор на изток. Явява се един и му казва: Не си я направил хубаво. - Как трябва да я направя? - Отворът трябваше да бъде на юг. - Добре, той прави отвора ѝ на юг. Явява се друг, и му казва: Добър хляб си изпекъл, но няма вкус. Трябваше да направиш отвора на пещта на запад. Прави отвора ѝ на запад. Идва трети и му казва: Хлябът ти е вкусен, но остава суров, трябваше да направиш отвора на пещта на север. И това направил Настрадаин Ходжа. Най-после той се замисля, какво да направи, как да задоволи всички мнения, и решава да направи една кола с четири колелета, на която да сложи пещта, че кой накъдето му каже, на тази страна да я обърне. Та и вие, направете си пещта на четири колелета: с кой каквото ви каже, да го задоволите. Някой ви казва: Ти трябва да имаш установени убеждения. Не, аз не обичам установените неща, но обичам установените убеждения на Настрадаин Ходжовите колелета, защото когато времето се развали тази пещ може да се постави и под сайванта, иначе трябва да ѝ се прави цял покрив.

Та казвам: Царството Божие е най-великото, с което човек може и трябва да се занимава. За науката и за живота, който ние сега търсим, има условия само при Царството Божие. Питам: Защо ти е богатство при един неуреден живот? Защо ми е богатство, ако аз съм един хилав човек? Ако за това богатство могат да ме пребият, защо ми е? Ако животът ми е неуреден, защо ми е това знание? Знанието е пособие за нашето развитие, но ако при един неуреден живот не мога да го ползвам, защо ми е това знание? И ако при сегашните условия на живота, знанието, което ни се предава, ни носи повече страдания, отколкото работа, защо ни е?

Мнозина, като свършат образованието си, като придобият някакво знание, мислят че са се изменили, че имат по-голямо достойнство, а това знание, ако не може да им премахне страданията и мъчнотите, защо им е това знание? Това е едно заблуждение. Ако претеглите един човек, завършил университет и един неук ч, каква разлика ще намерите между тях? Ти като си станал учен не си се изменил, останал си пак същия човек. Има някаква промяна, но тази промяна е както когато материята кристализира. Всяка материя, която пропуска слънчевите лъчи е полезна, понеже е кристализирана. А онази материя, която е тъмна и не може да пропуска слънчевата светлина, сама по себе си тя не е толкова ценна. Кое е онова, което дава ценност на диаманта? - Неговата кристализация и неговата твърдост. Нито учените, нито обикновените хора знаят защо се е явил диамантът. Той е единствената мярка. Ако ти в ума си нямаш понятие за диаманта, за неговото вътрешно значение, ти не си го разбрал. Диамантът не е мъртво тяло, както мнозина мислят. Той е живо тяло - представлява една кристализирана разумност, с четири отношения в света. Диамантът е толкова чувствителен, че ако се носи от престъпник, който е убивал хора, той изгубва блясъка си. Дори, ако този човек е много голям престъпник, диамантът ще избухне и ще си замине. Той не иска да бъде в притежание на един престъпник. Има един случай в Африка, когато един диамант избухнал от самосебе си, сам се запалил и изгорял. Ако ние имаме този идеализъм на диаманта, какви трябва да бъдат нашите мисли? - Те трябва да бъдат като него, кристални и твърди. Това е вече мисъл! Ти можеш да носиш в себе си диаманта като емблема. Ти трябва като него да бъдеш твърд и чист по характер. Във време на мъчнотии и страдания, ти трябва да бъдеш твърд като

гуаманта. Ако искаш да бъдеш чист, трябва да бъдеш чист пак като гуаманта. Ако си чист като гуаманта и отправиш своята мисъл към небето, то веднага ще те послуша. Каквото пожелаеш, ще ти бъде. Ако нямаш качества на гуаманта, каквото кажеш няма да стане. Вие поглеждате гуаманта и казвате за него, че е възлен, който се е кристализирал. - Не, това е външната страна на гуаманта. Ако ти съдиш за човека по неговите дрехи, ти много ще се излъжеш. Той може всеки ден да мени костюмите и цветовете, но това не е човекът. Това е неговият вкус, това е неговият временен израз. По какво се отличава човекът? Сега ще ви кажа. Преди да е съществувал човекът на земята, тя е била неустроена и пуста, но след като се появил човекът, земята се преустроила, явили се: планини, долини, и морета. Всичко това станало след като е дошъл човешкият дух на земята. Земята дължи красотата си на човешкия дух. Какво ще кажете за това? - Ще кажете, че Бог е направил това. Да, едно от най-великите дела на Бога, това е човекът на земята. Следователно, външният облик на земята е израз на човешкия дух. Какво нещо е земята? - За онзи, който разбира, тя е израз на човешкия дух. За онзи, който не разбира, ще има много тълкувания. Тези тълкувания ще бъдат такива, каквито онзи ангел е дал за слънцето: че е един аристократ, който изгрява и залязва и всички хора говорят все за него. Не трябва ли да се говори за слънцето? Ако всичко онова, което ние търсим в нашите мисли и нашите постъпки, всичко това зависи от слънчевата светлина, не трябва ли да се говори за слънцето? Аз считам, че светлината на слънцето присъства всеки момент в нашето битие и ни управлява. И никога никому слънцето не е казало, че трябва да му се кланя и да го обожават. Ако понякога ти се кланяш на слънцето, то не е виновно, то е твое

разбиране. Кога то е изпратило някой проповедник, да проповядва, че трябва да му се кланят. Къде са тези правила? Слънцето има две големи светила. Кои са те? - Двете очи на човека са двете светила на слънцето. Едното око представя месечината, а другото око представя слънцето. Двете очи на човека по интензивност не са еднакви. Едното око е всякога по-силно - то вижда по-добре. Много пъти вие мислите, че виждате еднакво и с двете си очи. Не, едното око вижда по-надалече, а другото по-наблизо, но и двете се уравновесяват и изглеждат, че виждат еднакво. Ако Господ не беше създал слънцето и месечината, досега човек щеше да бъде сляп. Първо Бог създаде слънцето, направи един опит и тогава човек имаше само едно око. После Той създаде луната. Затова човешките очи обичат слънцето и луната, понеже те са техни образи. Това е така, казано на мистичен език. Има някои, които обожават слънцето. Питам: трябва ли да обожават човек окото си? Ти трябва да се радваш, че имаш очи да виждаш това, което природата, което Бог е създал. Ако на някой религиозен човек не споменеш нещо за Бога, той се обижда. Ако се обърнеш към някой барон, без да споменеш титлата му, той също се обижда. Добре, но по същия начин, когато произнасяме името Божие, ние трябва да чувстваме вътрешна любов. Мнозина произнасят името Божие като нещо най-обикновено. Когато ще произнесеш Божието име, ти трябва да се спреш в себе си, да си помислиш малко. То е свещено име. Трябва ли да седиш високомерно и с пренебрежение към това Същество, Кое е създало всичко в света, Кое първо те е обикнало и е приложило любовта си в целия свят? Ако има такъв човек, аз бих казал, че той е в положението на животно. И животните, обаче, имат страх от човека. Няма по-силно око в света, от окото на човека. Ако ти гледаш

право в очите тигър, или вълк, или змия, тя ще изпита страх и ще отстъпи. Отдалечиш ли се малко от нея, тя вече няма да се страхува. Африканските негри са правили такива опити. Ако негрът срещне лъв, той знае, че е изложен на явна смърт, затова започва да го гледа право в очите, без да му трепне окото, после му тропне с крак и лъвът отстъпва. Ако се обърне, лъвът веднага ще скочи отгоре му. Каква смелост се изисква от човека, да излезе срещу лъв! Негрът знае, че като се приближи към лъва и го загледа втренчено, лъвът ще отстъпи. Той не може да издържи погледа на човека.

Сега вие се питате: Какво ли иска да ни каже Учителят с това? Ще ви кажа. Представете си, че имате една мъчнотия. Тя е лъвът, който иде насреща ти. Ти ще го погледнеш право в очите. Той ще отстъпи. Ако се обърнеш и започнеш да бягаш, той с един скок само ще те повали на земята. Няма случай, някой да е бягал от мъчнотия, и да не е бил повален от нея. Няма случай, човек да е погледнал мъчнотията право в очите, без страх, и тя да не е остъпила. Казвате: Колко време трябва да се гледа в очите? - Безразлично е колко часа. Може час, два, три и ако този лъв издържи един час на твоя поглед, това е много. Повече от един час той не може да издържи.

Сега, аз ви навеждам към основните закони в света - да ги познавате и да ги изучавате. Ние сме пратени за една велика работа в природата. Тепърва трябва да изучаваме, за какво сме родени. Питали реките за какво са родени. Те отговорили: Да течем и да поливаме градините. Питали вятъра, за какво е роден и той казал: Роден съм да проветрявам жилищата на хората. - Ами прахът, който носиш? - Той е нещо съвсем случайно. Той е като неканен гост. Попитали растенията, защо са създадени. Те казали: Да даваме

плод и да храним хората. Попитали най-после и човека, защо е създаден. Той казал: Аз не зная, тепърва трябва да изучавам това нещо. И досега те все го учат. И досега цели трактати се пишат, защо е създаден светът, защо е създаден човекът. Това богословите всеки ден изучават. Ако и на вас сега зададат въпрос защо е създаден човекът, какво ще отговорите? - Човекът е създаден да люби - нищо повече! Това е отговорът на този въпрос. Ако ти любиш, всичко можеш да направиш. Ако не любиш, нищо не можеш да направиш. Това аз разбирам под думата любов! Сега не ми говорете за онази каша на любовта, която прави хората нещастни. Говорете за онази любов, която всичко върши, която всичко прави. Не говорете за онази любов, в която се раждат престъпления, страдания, несретите в живота! Говорете за онази любов, която ражда безсмъртието, свободата, която ражда светлите мисли, светлите чувства и мощната сила на човешкия дух! Това аз разбирам - човек е роден да люби, нищо повече! И Писанието казва, че ближни са, които любят. И вас ви е пратил Господ да проповядвате Царството Божие, да проявите своята любов и всички да се подчините на Божията любов. Всички духове отстъпват пред нея. Христос е казал на своите ученици: Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, но радвайте се, че носите любовта в света, радвайте се, че носите името на любовта. Радвайте се, че имената ви са написани на небето. Тъй че, вие можете да се радвате, че имате името на любовта. А сега какво правят писателите? Те разискват: Има ли любов в света или не? Има ли любов, или това е една илюзия на младите? Младите умират от илюзиите на любовта, и старите умират от илюзиите на любовта. Старият умира, понеже мисли, че няма кой да го обича. Младият умира, понеже мисли, че няма кого да обича. Младият човек, който

може да обича всеки, без разлика, той не умира. И старият, който вярва, че мнозина го обичат и той не умира. Казват сега: Младите трябва да вярват, че могат да обичат; старите трябва да вярват, че могат да бъдат обичани. Това е най-важното. Между тези два полюса е веруето. Според мене, вярата седи в следното: Ти не можеш да вярваш в един човек, който не те обича! Не е достатъчно да се каже на един човек, че трябва да има вяра. Всякога можете да имате вяра в човек, който ви обича! Онзи, който не ме обича, каква вяра мога да имам в него? Каква вяра мога да имам в един вълк, в един лъв, в един тигър, или в една кобра? - Вяра мога да имам в един разумен човек, или в един добър човек, в един светия, в един гений, в един ангел, който отива да служи, който има слънце, което изгрява. Досега слънцето още не е излъгало света с изгряването си. То изгрява точно навреме и залязва точно навреме. Как да не му вярваме при това положение? Казвате: Защо да му вярваме? - Защото никога не лъже.

Сега като се говори за новото учение, ние не трябва да мислим, че то ще ни спаси, но важно е, че не трябва да възстановяваме старото учение в себе си, а да възстановим онова Божествено положение на нещата, което е поставено вътре в нас. У вас се борят две състояния. Едното състояние е на временното ограничение, а другото състояние е на свободата. Вие искате някога да се проявите като човек, но казвате: Не му е времето сега. Ще ви приведа примера от древността за един служител на Бога. Този жрец докато служил в църквата, видял, че една вдовица както се молила, паднала. Той свалил одеждите си и отишъл да ѝ помогне. Като напускал службата казал си: Богомолците могат малко да почакаат. Аз не разбирам нещата по буква. Под бедната, болна вдовица аз не разбирам една болна жена, но разбирам онази велика

добродетел, която е във вашата душа. Когато тази добродетел падне, вие трябва да напуснете своята служба и да отидете да ѝ помогнете, да я повдигнете. Като изпълните тази работа, ще се върнете пак да служите на Бога. Сегашните жреци и десет вдовици да паднат, те няма да напуснат службата си. Те ще кажат: Службата си не напускаме, има кой да се грижи за нея, има благотворителност.

Казвам, във всяка душа съществува едно Божествено съзнание, според което вие знаете в кой момент да слезете от амвона си. Вие трябва да знаете кога да слезете от своята кола, или кога да излезете вън от църквата, или кога да напуснете яденето си, за да изпълните едно велико дело. И след като се върнете, да продължите работата си, като че нищо не е било. И след това, като изпълните службата си, ще усетите, че и молитвата ви е приета. Ако не постъпите така, можете да се молите колкото искате, но нито молитвата ви, нито службата ви ще бъдат приети. От хиляди години са изпратени до Бога толкова прошения и знаете ли какво е намислил Господ да направи с тях? Той е намислил да направи от тях една нова земя и да постави хората да живеят между тези свои желания, изказани в прошенията. Аз искам да свържа отвлечените неща с временните. Казвате: Да прекараме временния живот, както и да е, че няма повече какво да мислим. Не е така. Само глупавият човек прекарва един временен живот, а разумният човек, прекарва един живот на щастие. Всеки един момент носи щастие в неговия живот. Всеки момент от живота носи любов и ако ти долавяш този момент, ще бъдеш щастлив човек. В този момент се крие твоята сила. Ако ти не доловиш този момент, твоят живот ще се обезсили.

Казвам: силата ни зависи от това, доколко нашето съзнание може да влезе във връзка с всички души,

които живеят по лицето на земята. Не е достатъчно да имате ясна представа за това, но да можете отдалече да се разговаряте, да влезете във връзка с тях, да работите заедно. На земята вие общувате с майка си, с баща си и с още около стотина души роднини и мислите, че сте голям човек. Даже някой виден човек, едва ли има около стотина души познати. И при това неговите познанства са бегли. Да се познавате с хората, означава съзнанието ви да е всякога будно за тях, да ги държите постоянно в ума си. Какво ще бъде положението ви, ако държите в ума си хиляда души? Вие се мислите за щастливи. Ако някой човек може да държи в ума си цялото човечество и да е щастлив, ето това е човекът! Ако ние изпълним Великия Божий закон, ние ще можем да изменим лицето на земята. Сега ние седим и чакаме като онази проста млада мома, която чака цял ден накичена да дойде някой млад момък да я направи щастлива. Аз не познавам по-глупав човек от тази проста мома. Бог, Който ни е създал и Който ни люби, не може да ни направи щастливи, че ще дойде някой млад момък или някой млада мома, да ни направи щастливи. Аз вярвам, че младият момък по-скоро ще ви направи нещастни, отколкото щастливи. Хората на земята се заблуждават че са щастливи.

Сега ето каква е моята идея. Представете си, че аз седя в един салон като този, но много задушен, задушавам се, лошо ми става, ще припадна. При това, този салон е свързан с още десет такива салона, също така задушни. Мислите ли, че ако мина във втория, или в третия салон ще ми стане по-леко? - Не, по-тежко ще ми стане. За да облекча положението си, аз трябва да изляза вън от тези салони, на чист въздух. Колкото по-скоро изляза от тия салони и затворя вратата зад себе си, толкова по-добре за мене. Та от всичките наши възрения, били те религиозни или

научни, ние трябва да излезем навън. Всички тия теории са много хубави, но ние трябва да излезем вън от тях, да се проветрим за малко и пак да влезем. Аз не казвам, че не трябва да влезем в този салон, но за дадения случай трябва да излезем от него, да спасим живота си. Иначе, ще бъдем изложени на явна смърт. Един англичанин ми разказа следния случай за индусите от Европейска Индия. При едно въстание, англичаните ги затворили в едно тясно здание с малко прозорче. Всички те тичали към това прозорче да дишат въздух, но повечето от тях се задушили. Такова е състоянието и с нашите възгледи. Въздух трябва, широки възгледи трябва, истина трябва, да се разтворят широко прозорците, светъл ум трябва, благородно сърце трябва и силна воля трябва. При съвременните разбирания хората само умират.

“И прати ги да проповядват Царството Божие.” Най-великото нещо, което човек може да постигне е съзнанието в четири отношения. Царството Божие, това е външната страна на човека. Има ли Царството Божие, има човек; няма ли Царството Божие, няма и човек. Има ли Царството Божие, има свобода, има любов, има мъдрост, има истина. Няма ли Царството Божие, няма тия неща - това е робство. Няма ли Царството Божие, това е страдание, то е ад, това са всички нещастия и т.н. Казвате: Защо ни е Царството Божие? - То е онзи свещен трепет! За мене човекът не е в това, което той вярва. Човекът може да бъде вярващ, може да бъде и невярващ. За мене е важно онзи човек, който може широко да отвори прозорците, да влиза в тях светлина. Това е Царството Божие. За мене този човек е от Царството Божие. За мене човек, който ходи да помага на бедните, страдащите, е човек, който отваря широко прозорците, а дали вярва или не, това е друг въпрос. Този човек има едно верую,

но от скромност не го изказва. Той казва: Аз имам едно верую, но не вярвам в бъдещия живот. И прав е човекът. Какво се разбира под думите бъдещ живот? Под думите бъдещ живот се разбира утрешния ден. Бъдещият живот е всякога един щастлив живот, а настоящият живот е онзи, който има условия да стане щастлив. Живот, в който има нещастия, той е минал живот. Сега всички вие живеете в миналото, затова сте нещастни. Къде е щастливият живот? Никакво щастие няма в живот, при който се съмнявате дали има друг живот или не. Питате какво ще стане с вас като умрете. - Червци ще ви ядат. Казвам: Всичко може да стане с мене, но не вярвам, че ще ме ядат червеи. Първо, аз не съм нещо материално. След като ме изядат червеите и аз ще ги изям. Какво ще стане тогава? Като ме изядат всички червеи, аз ще ги хвана, ще стана техен господар, ще ги организирам, ще си направя едно тяло, с което ще се явявам между хората и като старите алхимици ще се преродя в един млад момък. Ако не бяха ме яли червеите, аз не бих се преродил. Тогави за мене е щастие да ме ядат червеи. Аз ще ги преорганизирам и ще се подмладя. Те ще се съберат на едно място, ще направят едно тяло, и аз ще им стана господар! Тъй тълкувам тези неща. Аз за себе си ги зная как седят, но за вас няма защо, няма и как да доказвам. Казвате: Страшно учение е това. Да, страшно е, ако не знаеш, но ако знаеш, няма по-красиво учение от това. Страшно нещо е когато дървата горят отдолу под котел, но красиво е когато знаеш, че в котела се вари нещо, което можеш да ядеш. Страданията, които имаме, това е горенето, което става отдолу. Не какво гори отдолу, но какво ще излезе от това, което се вари в котела, то е важно и затова си заслужават страданията. Другояче казано: Ако страданията отдолу ги няма, няма да дойде и варенето

отгоре. Значи, ако страданията ги няма, няма да дойде красивото, хубавото в живота. Така аз тълкувам и си казвам: Разбирай, не бъди толкова прост човек, разбирай, че така сеги въпросът. Тъй трябва да мислиш, а дали е така, то е друг въпрос.

И тъй, Царството Божие е най-великото нещо, което човек може да постави в душата си, за да се освободи от ограниченията на живота. Всички противоречия могат да се махнат в името на любовта. Ако искате да добиете ново понятие за любовта, не трябва да мислите по старому. Вие казвате: Имах едно време един приятел, който ме обичаше, но сега ме е забравил. Господ ме обичаше едно време, но сега и Той ме е забравил. Престанете да мислите така. Ако всички са ви забравили, тогава всичко е свършено с вас. Господ не ви е забравил, но вие сте забравили Господа. Кажете в себе си така: Господи, аз няма да Те забравям, ще Те обичам, както Ти си ме обичал досега. Това значи кавалерство. Ако имате един приятел, който ви е обичал през целия си живот, който е жертвал всичко за вас, който никога не ви е лъгал, не трябва ли и вие да покажете към него любовта си? Ако той ви е вадил десет пъти от реката и ако един ден падне в реката, не трябва ли и вие да го извадите, или ще кажете - нека дойде някой друг да го извади. Не, влезте във водата и го извадете навън. Вие казвате: Аз не мога да направя това! Не, и вие може да обичате. Не казвайте, че е невъзможно да се обича човек. Най-лесното нещо е да обичате, да любите. Ако знаете да любите, разбира се, но ако не знаете, то е друг въпрос. Според мене, не зная дали човек трябва да се извинява с това, че не знае да обича. Ако животните знаят да обичат, колко повече човек трябва да обича и да разбира любовта.

Казвам тогава: Ако земята е създадена за човека, човек е създаден за Бога. Източните мистици казват,

че хората внасят нов елемент в света. Човек представлява едно същество на най-големите противоречия в света. Всички, и най-възвишените души понякога не могат да разберат как е възможно Бог да обича хората, тия същества на най-големите противоречия. Те не знаят защо Бог се занимава с това противоречиво същество, каквото е човекът. И ние даже мислим като тях. Някой казва: Господ може да обича когото и да е, но такъв голям грешник като мене е невъзможно да обича. Възможно ли е с мене да се занимава Господ? Тази е обща идея, тя е и на напращаните същества. Като ви гледат, те казват: С какво ли може този човек да привлече вниманието на Бога? Има един пример за един ангел, който гледал, че едно същество често ангажирало вниманието на Бога. Това същество било някъде на земята. Той си мислел кой знае какво светло, колко красиво трябва да е това същество, което обръща вниманието на Бога! Един ден той казал: Господи, моля ти се, прати ме на земята да видя, кое е онова същество, към което тъй често отправяш погледа и вниманието си! Господ го изпратил на земята и какво да види? Едно сбутано същество - човек, на което никой не би обърнал внимание, седи пред едно капище и се моли на Бога. Ангелът се чудил, чудил и нищо не разбрал. Върнал се той на небето със своето неразбиране. Има нещо в човека, което е отделно от неговата душа. И апостол Павел казва: Сега виждам мрачно, но после ще виждам ясно. Като се намерите в положението на този ангел, ще кажете: Има нещо в човека, заради което Бог го обича! - Ще ви кажа, защо Господ обича тази душа. Душата, към която Бог често отправял погледа си, била езичник и носила греховете на всички езичници. Той винаги се молил на Бога: Господи, дай ми сила да понеса тези противоречия в живота, да понеса греховете на своите

братя! В неговото лице Бог видял една душа, която носи противоречията на всички души в живота. Външно той не е красив, но Господ вижда душата му, вижда всичко, което той носи. Върху страданията на тази душа почива щастието на всички негови събратя на земята. Всичко това е скрито от погледа на другите, но Бог вижда това и затова често отправя погледа си към нея. Тя отправя погледа си нагоре и затова Бог ѝ помага.

Казвам: Бъдете и вие такива герои! Но трябва и да се пазите. Ще ви приведа един пример от американския живот. Един ден прочутият генерал Вашингтон минавал покрай един капрал, по нашему взводен, който давал команда на около 15 войници да дигнат една греда на раменете си. Тази греда била толкова тежка, че те едва я носили. Вашингтон запитал взводния: Ти защо не помогнеш на войниците си? - Ти не знаеш ли, че аз съм капрал? Как мога да помагам на войниците? Тогава генерал Вашингтон се навел, сложил рамото си под гредата и заедно с войниците я пренесли на определеното място. След това той подал картичката си на капрала. Капралът прочел: Генерал Вашингтон! Казвам: Ако генералът може да си сложи рамото под гредата, също така може да постъпи и взводният. Сега и вие със знанието на взводния не искате да си сложите рамото под гредата заедно с войниците, за да не се урони престижът ви. Гредата, това са мъчнотиите. Вие трябва да сложите рамото си под тази греда, както генералът го сложил. Ти подложи рамото си и продължавай пак да командваш.

Сега, това е ново учение. Всички трябва да вземете участие в онова, което Бог гради. И Бог си е сложил рамото. Казано е в Писанието: Възложете товара си на Господа! Товарът, който имаме, понякога Господ го носи. Ние имаме понятие за Господа, че Той не се

интересува за нас. - Не, жалкото е, че ние сме онзи взводен, онзи капрал, който не иска да помага на своите войници - не иска да сложи рамото си под гредата. Значи, срамота е аз да си сложа рамото под тази греда. Такъв е вътрешният смисъл. Често вие вземате такова положение в света, безразлично дали сте господари или слуги, мъже или жени, деца, но светът си върви. Светът се изменя по строго определени закони. Един ден, като се върнете на земята, ще намерите света такъв, какъвто не сте очаквали. Като дойдете един ден на земята, ще се чудите, че няма да я познаете. Вие ще се чудите на онзи големи промени, които са станали. Това ще бъде най-малко след 2100 години. Знаете ли какво ще има тогава на земята? - Аз ще ви кажа с думите на апостол Павел: "Око не е видяло и ухо не е чуло, това което има да се случи с онези, които любят Господа!" Сега вие можете да питате: Възможно ли е това? - Да, след 2100 години, това е възможно да стане. Вие казвате: Сега, сега! - Засега българската тарахана и българската попара.

Един брат ми разказа, че тази година Дунав замръзнал. Питам: Между русенци и гюргевици имаше ли възможност за среща? - Не, не се позволяваше среща, за да не се изнася валутата навън. Та сега и нашите граници навсякъде са затворени. Жените затворили границите си, мъжете затворили границите си, децата затворили границите си и всеки пази своята валута.

"И проводи ги да проповядват Царството Божие." Най-хубавото е да отворите своите граници и да почнете да проповядвате новото учение.

Беседа, държана от Учителя на 12 февруари 1933 г.,
10 ч.с. София - Изгрев.

А ДРУГОТО ПАДНА

“ А другото падна
на добрата земя.” *

В природата съществува един план, който хората сега проучват. Този план е разнообразен. Когато рибите го изучаваха, те се научиха да плават; когато птиците го изучаваха, те се научиха да хвърчат; когато млекопитаещите го изучаваха, те се научиха да ходят; когато хората го изучаваха, те се научиха да мислят; когато ангелите го изучаваха, те се научиха да светят. Задачата на човека е да мисли. Когато той се научи правилно да мисли, мъчнотиите в живота му ще изчезнат. Мъчнотиите, това са разхвърляни камъни, които очакват някой изкусен зидар да ги тури на мястото им. Понеже хората не знаят къде да ги сложат, става стълкновение - те се препъват в тях и казват: защо това е тук, защо онова е тук.

Всички хора искат да бъдат силни. Силата съществува в природата. Защо искаме да бъдем силни? - Щом природата е силна, защо ние да не използваме силата ѝ, а искаме ние да бъдем силни? Ние искаме да

* Евангелието на Лука 8:8.

бъдем богати. Природата е богата. Защо ние да не използваме нейното богатство? Щом искаме ние сами да бъдем богати и силни, това показва, че нямаме доверие в природата. В плана на природата е да ни направи силни. И тя си има свой план. Обаче, паралелно с нейните мисли и ние внасяме един нов строй по нашему, от който произтичат всички сегашни противоречия. Защото силният човек, въпреки голямата си сила, може да направи пакост някому. Богатият, ученият човек могат да направят пакости. Невежият човек не може да направи пакост. Това не значи, че хората не трябва да учат. Всяко учение е на мястото си, когато е разбрано.

Добрата почва, това са условията. Ако всяко растение няма добра почва, то не може да расте и да се развива. Ние казваме: добрите условия. Добрата почва в човека, това е човешкият ум. В старо време умът са го кръстосвали с разни имена: със слънцето на живота, с душата на човека, но както и да го кръстят, то е все едно и също нещо. Дали са го кръстили слънцето на човека, или душата, или духа, за посветения човек умът означава онази Божествена основа, върху която той може да се развива. Най-благоприятната основа е Духът, а след нея иде душата. Щом отхвърлиш тях, ще дойде другата основа - човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля, а най-после ще дойде и тялото на човека. Ако не приемеш авторитета на тялото си, ти трябва да го напуснеш и да излезеш вън от него. Какво нещо е да се живее без тяло? - И без тяло може да се живее. Някои питат: възможно ли е човек да живее без тяло? - Възможно е. Както човек може да живее без пари. Като богат може да живее, а може да живее и като сиромас. Той може да живее като учен, а може да живее и като прост, невежа: той може да живее като силен, а може да живее и като слаб. Богатството не изключва живота, нито сиромашията

изключва живота. Даже и доброто и злото, нито включват, нито изключват живота. Защото доброто и злото в живота, това са условията, това са сили, които работят в него. Но, нито злото може да ограничава живота, нито доброто може да го направи да стане по-добър. Животът е независим и от доброто и от злото. Той не може да стане по-лош отколкото е сега. Който иска да знае причината, трябва да знае, че това се дължи на обстоятелството, че животът изтича от Бога. Тъй щото, това което изтича от най-съвършеното Същество, какво друго съвършено качество можем да му дадем? Казваме: Животът трябва да бъде добър. С други думи казано: Животът трябва да бъде такъв, какъвто излиза от Бога. Не спъвай живота! Например, ти казваш, че искаш да живееш добре. Какво се разбира от това? Ти искаш да живееш като богат човек. - Богатството е спънка за тебе. Ти искаш да живееш като учен човек. - И това е една спънка за тебе. Не че не трябва да учиш, но ти искаш да придобиеш толкова знание, като в някой склад, да се отличаваши от другите хора, да бъде това знание само за тебе. - Ти ще спънеш живота си. Понеже Вселената не е създадена само за тебе, нито хората са създадени само за тебе - да бъдеш само ти щастлив. Ти може да си мислиш, че е само за тебе това, но то е друг въпрос.

Преди години в София имаше една жена на име Султана, която постоянно се водеше с друга една другарка. Къде остана тя, не зная? Може да е отишла на дълъг път, а може и на къс. Тя носеше в ръцете си всякога един голям букет от живи цветя и казваше, че на ръцете си носела всички хора. Това е нейна философия, от която само тя си разбира нещо. Тя казваше на хората: Тук на ръката си ви нося всички. Ако моята ръка не е, от вас нищо няма да остане. - Твърди тя нещо без

аргументи. Един добър човек, като я мислил за много набожна, дал на нея и на другарката ѝ прием в къщата си, но после не могъл да се освободи от тях. Той се чудеше какъв хитър начин да намери, за да се освободи от тях. Султана му казвала: ти знаеш ли, че аз нося твоята къща на ръката си? Ако ме изпъдиш, нищо няма да остане от тебе. Той се чудеше, какво да прави с нея!

Питам: Къде се крие грешката? - Грешката се крие в една вътрешна аномалност. Когато вие счупите едно шише, всяка част от него, която по-рано е била безопасна, става вече опасна. Хората, които не мислят добре, аз ги считам за счупени шишета, части от едно цяло, което се е разрушило като една комета. Да му мисли върху когото падне тази част! Едно такова голямо парче падна в Сибир, че удари един от най-големите мотори, счупи се, произведе цяла сума-тоха - растения, хора, всичко каквото имаше нао-коло помете. Казвам: Съвременните хора искат да образуват една държава. Не зная дали хората могат да обазуват една държава, каквато те искат. Най-голямото заблуждение е в това дето хората мислят, че като образуват една държава, те ще живеят добре. Откакто хората са дошли на земята, все държави образуват, но досега те не са могли да образуват една идеална държава, каквато са искали. Всяка държава ще воюва с друга. Всеки човек се стреми да устрои живота си, че да бъде щастлив. Не зная дали досега историята е дала образци за щастлив семеен живот? Впрочем, хората са започнали да живеят щастливо, но не са издържливи. Най-щастливи бяха първите хора, които имаха идеални условия в рая. огато Бог създаде първия човек, ой му направи една държава, пълна с най-хубави дървета и плодове. Държавата беше райската градина. Господ прекара всички животни пред този човек да им даде имена, като му каза: Всичко това давам на тебе!

Този човек, на когото Бог даде всичко, направи го господар, той направи една погрешка, за която го изпъдиха вън от рая, вън от неговата държава. Детронираха и него и жена му и като ги изпъдиха, поставиха им пред райската врата един ангел да пази, да не се върнат назад.

Питам: Какво липсваше на тези хора? Някои ще кажат, че сгрешили. Не е въпросът там, че са сгрешили. Това е един незавършен процес. Защо имаше нужда да грешат? Можете да кажете, че този въпрос трябва и може да се разреши. И ти, който грешиш, пак не можеш да го разрешиш. Той има няколко подбудителни причини. Когато човек иска да стане богат, кои са подбудителните причини? Злото не е в богатството, но в това, когато човек иска да забогатее повече, отколкото трябва. Кои са подбудителните причини за това? - Когато в душата на човека се явява желание да стане по-силен, отколкото трябва, да заповядва на целия свят, кои са подбудителните причини за това? Какво ще придобие той, ако има сила да заповядва на целия свят? Защото, ако човек иска да стане всесилен, той е в противоречие с Първата Причина, която е създала света. Мислите ли, че той няма да се намери в противоречие? - Ще се намери. Той ще си намери такъв противник, който цял живот ще го мачка и той сам ще се чуди за това. Хората искат да създадат идеална държава, но не вървят по правия път. Че природата е идеална държава. По-идеална държава от природата няма! По-идеални закони от тия на природата, няма! Ние умните хора в света мислим, че в природата всичко е глупаво. Ние мислим, че растенията, дърветата, рибите, птиците, животните - всички са глупави, а ние сме най-интелигентните същества в света и като нас други няма. Какво става с нас, с умните хора? По някакъв особен начин се

стопяваме, изчезваме, отиваме някъде, без да знаем, къде и защо?

Сега често ние на земята сме в едно положение, често атакуваме и сме атакувани. Аз не искам да го кръщавам със старото име, че някакъв дявол ни изкушава. Ние сами се изкушаваме, никакъв дявол не ни изкушава. Сега вие казвате: Кажу ни нещо, с което да изправим нашия живот. - Там е грешката. Престанете да мислите, че трябва да изправите живота си. Животът ви е изправен - нищо повече! Така мислете. Вярвайте, че сте богати. Вярвайте, че сте здрави. И като кашляте, пак вярвайте, че сте здрави. И като страдате, пак вярвайте, че не страдате. Вярвайте в това, мислете, че то е детинска работа. Ако аз спя, в това време едно малко дете дойде около мене, върже краката ми с едно въже и ми каже, че аз нямам сила да се освободя, трябва ли да вярвам в това? Ще се опитам малко, ще взема един нож и оттук кръц, оттам кръц, ще го скъсам. Това дете трябва ли да ми казва, че аз завися от него? Какво трябва да правя с това дете? Някои майки обичат да употребяват известни заплахи към децата си, за да ги слушат. Някоя майка казва на детето си: Слушай, майка, да не отиваш на реката да се кънеш, че ако се удавиш, убивам те. Как ще го убие, когато то се е удавило? Какво иска да каже майката с тези думи? Често аз се мъча да преведа този език на майката. То е един от най-трудните езици, който не се превежда лесно. Трябва да се осмисли този език. С това майките искат да наплашат децата си, да не ходят на реката да се къпят, да не би да се удавят. Или майката иска да му каже: Ако отидеш на реката да се кънеш, тогава и аз ще се съюзя с водата, че и двамата заедно ще те мачкаме. Водата ще те умори, но и аз няма да ти помогна. Такава идея има майката в своето изречение и заплашване. Все пак, майката има една

идея, има някаква идея, която не може да се тълкува буквално. Ако се тълкува буквално, то няма никакъв смисъл. Ако се изтълкува вътрешно, това показва, че майката има някаква скрита идея, която детето я разбира. То не мисли, че ако се удави, майка му ще го бие. Не, тя ще го оплаква. Освен, че няма да го бие, но ще плаче за него.

“Добрата почва”. Добрата почва е онова, което трябва да даде плод. Трябва да се изучават добрите условия в живота. Откъде трябва да започне човека? - Ще кажете, че от науката. Науката в едно отношение е един метод; религията е друг метод; общественият живот е трети метод; семейният живот също е метод. Всичко каквото човек върши на земята, това са все условия, при които човешкият дух трябва да се развива. При развитието на човека трябва да се включва неговата мисъл. Той трябва да се освободи от ненужния страх. Например, ти се страхуваш, че можеш да умреш гладен. На какво основание можеш да умреш гладен, че да имаш такъв страх? питам: Възможно ли е един добър син да умре гладен при баща си, който е богат? Ако бащата е цар, или княз или богат човек изобщо, как е възможно неговият син да умре гладен? Ако той умре гладен, причината за това е съвсем друга.

При сегашните условия на живота, науката ни е потребна дотолкова, доколкото да хвърли известна светлина. Откъде трябва да започнем и къде трябва да свършим? Най-първо човек трябва да започне с тялото си. Ето какво аз разбирам под думата “крака”: Под крака аз разбирам човешките добродетели. Следователно, ти не можеш да бъдеш добър човек, ако твоите крака не са добре развити. Второто положение: Ти трябва да започнеш с правдата. Ти не можеш да бъдеш справедлив човек, ако ръцете ти не са развити. Аз не считам добре развити ръце тия на

пехливанина. Това е пластично развитие. Справедлива ръка е тази, която може да работи. Ако едно изкуство, се поддава на една ръка, то е защото тя е справедлива - няма нещо, което да ѝ се противопостави. Ако твоята ръка е добре организирана, ти можеш да срещнеш и най-големия си неприятел и най-голямата мечка, но веднага ще ѝ кажеш: Чакай, какво искаш? Какво заповядваш? - Какво може да иска мечката? - Най-първо тя ще иска месцето ти, а после тя става вегетарианка. Но ти ще ѝ кажеш: Почакай, аз ще ти дам един хубав обяд и ще ѝ дадеш малко брашно. Ако вълк те срещне, можеш да му дадеш един хубав обяд като на един човек. Ще му заколиш едно агне. Защо да не нагостиш този вълк, а трябва да го хукаш, да го гониш? Действително, от толкова години ние гоним вълците из гората, но какво сме постигнали? Ние можем да изгоним вълците из горите, физическите вълци, но те ще вземат човешки форми и ще влязат между хората. Казва се в Писанието "Вълци облечени в овчи дрехи." Какво ще правиш с този вълк, който е облечен в овча форма? При това той е свършил два, три, до четири факултета, той разбира от обществен и морален живот, разбира от всички науки. Какво ще правите с този вълк, кажете ми? Аз нямам пред вид само това, но говоря за онзи принцип, който е застъпен във вас. Понякога те се явяват като резултат в нашия ум и нашите чувства. Например, явява се едно голямо противоречие. Разправяше ми една млада мома за себе си: До 21-годишната си възраст, аз бях много добре разположена, никога не влизаше в сърцето ми лошо чувство. Но един ден ми дойде едно лошо чувство и аз исках да набия добре другарката си - да я ударя както трябва. Даже имах желание да я убия. Чудя се откъде дойде в мене тази лоша мисъл и това лошо чувство? - Има си причините и затова. Казвам: Ако тази лоша

мисъл намереше добра почва у нея, тя би се поддала, но понеже съзнанието ѝ бе будно, тя си каза: Не, няма да направя това нещо! Ами как ще се извините, ако в душата ви се загнезди една такава лоша мисъл и не можете да се освободите от нея? Намерите се пред една голяма несполука и вие веднага се опълчвате срещу Бога, като че ли Господ ви е крив. Отваряте война и казвате: Аз няма да вярвам повече в Бога! После казвате: няма да вярвам вече в хората. Значи, отивате в две крайности. Невъзможно е всички хора да бъдат лоши, а само аз да бъда добър. Това е невъзможно! Съществува едно отношение в света, а то е следното: на 25 лоши хора, отговарят 25 добри. В природата съществува този закон. добрите и лошите са като двойки. Значи, съществуват две по 25, които могат да отидат на едната 25 и на другата страна по 25. Някога могат да се прехвърлят едните към другите. Тези числа, които могат да се прехвърлят от едната на другата страна, вие не разчитайте на тях! Ако искате да угодите на всички хора, вие заставате на фалшива почва. Ако имате сто познати в едно общество, може да разчитате на 25 от тях. Най-много можете да разчитате на 50 от тях, а на останалите 50, освен че не можете да разчитате, но те ще завлекат нещо от вас. После, през годината вие не можете да разчитате на всички дни, да бъдат щастливи за вас. Най-много 75-80 дни има, на които може да разчитате и да ги използвате. Това е то числото щастливи дни през годината. Всичкото време през годината не е създадено само за вас. Някои хора се блъскат по цяла година и то 10-15 часа през деня, за да спечелят нещо. На 10 часа работа, колко часа от тях са щастливи? - Ако на стоте са щастливи 25, значи на десетте часа, щастливи са два часа и половина. Вие трябва да разсъждавате и да намерите през годината

онзи щастлив ден за вас, когато вашето съзнание е в унисон със съзнанието на всички разумни хора, които ви обичат и мислят доброто. Този ден е най-щастливият ден във вашия живот. Аз не разбирам погощение една сляпа случайност. Щастие то на човека се дължи на разумни закони. Ако между сто души има 20, които ви жият доброто, те са капиталисти хора и вие сте осигуран. Значи, на десет души, двама трябва да ви желаят доброто. Вие казвате: Кои са тези двама души? - Единият от тях е природата. Другите, това са разумните същества, които творят, а на трето място е сам Бог, Който е създал всичко. Щом и Той е на ваша страна, вие сте напълно осигурен. Той е всякога на ваша страна, ако вие изпълнявате законите Му. Ако не изпълнявате законите Му, вие не можете да разчитате на Него. Ако Той не е на ваша страна, от единия до другия край ще се явят хора да ви отказват и вие ще фалирате. Дали това е човек, ангел, божество или друг някой, всеки ще претърпи фалит. Нямаме в историята случай, когато някой да се е опълчил против Общия закон, който действа в живота, и да е завършил добре. Не е само да мислиш, че си религиозен човек и да вярваш в Бога. Това нищо не значи. Човек не само трябва да вярва, но вярата му да се отнася до онази Велика Разумност, която работи в света. Човек трябва да вярва в резултатите на тази разумност. Каквото тя е изработила, ти няма какво да размишляваш по-нататък. Цялата Вселена пътува в пространството и накъде пътува, това учените не са определили. Тя пътува с известна скорост през слънчевата система. Аз трябва да вярвам, ако пък не вярвам, ще измисля, че земята може да се разсине. Да станат с нея някакви катаклизми и т.н.

Ние още не сме определили причината на земетресенията. Земетресението, това е една обновителна сила. Когато природата иска да обнови земята, става едно земетресение.

Често земетресения стават и в нашия живот. Яви се, например, една подутина. Някой път е необходима операция, за да се махне това нагнояване или тази подутина. Понякога такива процеси стават и в стомаха на човека; понякога те стават и в гърдите или в мозъка на човека. Само по себе си това не е зло. Това са нечистотии, които не са излезли по определените за тях канали, природата отваря нови канали, през които те да излязат. Всяко подуване, което става у нас, трябва да ни напомни, че ние не вървим в правия път. Когато дойде нещастие, ние трябва да знаем, че е станало някакво нарушение у нас или от някои наши роднини или приятели и то или преди едно или две, три, десет или повече поколения. За природата това е безразлично. Тя вижда отклонение и му въздава. Ти можеш да се питаш, какво искат от тебе. - Искат нещо. Ако имаш някаква печалба, на тебе се пада, но ако имаш някаква загуба, пак на тебе се пада, пак ще отговаряш за нея. Ти ще отговаряш и за печалбата и за загубата. Никой в природата не може да се освободи от задълженията си към доброто и към злото и не можеш да се освободиш от последствията. Добрите последствия остават за твоя полза, но и лошите последствия, остават пак за твоя полза. Сега като говоря за лошите последствия, не мисли, че те са лоши. Те действат възпитателно върху човека. Например, една болест може да се продължи дълго време, да изхарчиш по нея 40-50 хиляди лева, но от тази болест ти можеш да придобиеш известна светлина в съзнанието си, която да струва повече от изхарчените пари. Кое е по-хубаво: Да забогатееш без светлина или

да осиромашееш със светлина? - Аз бих презпочел да пътувам в тъмна нощ, но със светлина, отколкото да пътувам в тъмна нощ, да съм богат, но да нямам светлина.

Сега, аз не искам да казвам, че вие не знаете това. Вие знаете много неща, но трябва да знаете, къде да пласирате вашия капитал. Знанието, което имате за Бога, къде ще го вложите за в бъдеще? Той е ваш капитал, който трябва да вложите някъде. Вие можете да кажете, че вярвате в Христа, в Бога, но знаете ли каква трябва да бъде вашата вяра? Христос, който ходеше от село в село да проповядва на времето си, имаше големи противоречия. Той не минаваше за почтен човек пред тогавашните евреи. Винаги подир него вървяха учени, които спореха и Му казваха: Ти не си толкова учен. Мойсей даде това-онова, а ти какво направи? Нашият народ съществува благодарение на Мойсея. Христос им казваше: Мойсей направи това заради мене - за мене той говореше. Те Го наричаха самозваник. Питам: Кой беше на правата страна - еврейските равини или Христос? Това не е за упрек, но въпросът е да видим, колко е изтърпял Христос. Когато се говори за един принцип, той не може да бъде нито български, нито английски, нито еврейски - той е принцип на природата. Той не може да принадлежи на никакъв народ. Ние можем да имаме известни български методи, но то е друг въпрос вече. Да кажем, например, че християнството като метод е едно нещо, но християнството като учение, като принцип, то е Божествено учение и не може да бъде нито българско, нито гръцко, нито английско, нито френско, то не принадлежи никому. Например, вие можете да казвате - нашата православна църква, или нашата евангелска църква, или нашата католическа църква или можете да имате каквито искате понятия, то е ваша работа,

но като дойдем до онзи принцип на любовта, тя не принадлежи на никаква църква, на никакъв народ. Ние се самозаблуждаваме като казваме, че имаме прави разбирания. Сега ще ви приведа един пример за едно криво разбиране.

Познавах един от най-добрите баптистки проповедници, който иначе беше прост човек, но природно много умен. Той се наричаше Спас Райчев. Сега той е в оня свят, тъй щото имам право да говоря за него. При този Спас Райчев отива един млад човек и му казва: Какво бихте желали повече - вие да си купувате хубаво брашно и сами да си правите хляб или да си купувате хляб от фурната? Ако искате да си правите сами хляб, аз ще ви доставя хубаво, чисто брашно. Колко струва един чувал? - Един чувал струва 20 лева. - Добре, ще ти дам 20 лева и ми донеси един чувал да го опитам. След това този момък отива при един наш познат окултист и му казва: Аз мога да ви доставя чисто брашно, ако искате да си правите сами хляб. Ето сега ида от проповедника Спас Райчев, който ми заплати един чувал, иска да му донеса в къщи да си правят хляб. Щом е така, донеси и на мен пет чувала. Той му дава сто лева предплата. Момъкът взема тия сто лева, прибавя ги към двайсетте и с тях се оженва. Проповедникът чака брашното - няма го. Момъкът с тия пари си купил друго брашно. Проповедникът отива при другия господин и се оказва, че от него взел сто лева. Казва си: Как тъй да ме излъже! Другият казва: Аз ще дам едно заявление в съда, ще искам да го осъдя, да го затворят, че да знае как се лъже! Той като излъга нас, ще излъже и други хора. Аз ги заварвам тъкмо когато правят заявлението. Те седят в писалището и се разговарят. Казвам: Какво мислите да правите? - Ще го дадем под съд. - Друг начин не намерихте ли? Те ми казват: Ако ти беше на нашето място, какво би направил с този

човек? Той да беше казал, че няма пари, за да се ожени, ние и без брашно щяхме да му дадем една сума. А тъй да ни лъже, че щял да ни донесе брашно. Да беше ни казал поне истината! Ето, иска да се жени и ще ни лъже с брашно. - Добре, той ви е излъгал. Вие ще го дадете под съд и ще го накарате да се кълне. Той ще се закълне, защото вие нямате от него черно на бяло. Вие ще го принудите да даде клетва, но и при това положение той ще отказва, че е взел от вас пари. А пък вие знаете Писанието, че е казано: Да не се кълнете нито в небето, нито в земята. - Ами 20-те ми лева? Тогава аз бръкнах в джоба си и изваждам 20 лева, които давам на проповедника, като му казвам: Ако момъкът дойде и върне 20-те лева, ти ще върнеш моите назад, но ако не ти ги върне, ще знаеш, че аз уреждам неговата сметка. Аз плащам предварително за него, за да не се кълне. Иначе, не само че няма да го осъдят, но вие ще трябва да платите разноските по делото - като глоба ще бъде то. След това се връщам към нашия приятел и му казвам: Ти искаш ли да ти дам сто лева? - Аз не искам. Сега ще го дадете ли под съд? - Няма да го дадем. Питам тогава, какво е вашето верую? Те веднага се събуждат. Питам ги: Какви праведни хора сте вие?

В християнския свят стават такива работи нежелателни и това пречи на хората да разрешат правилно въпросите си. Проповедникът е бил чрезмерно доверчив. Той трябваше да каже на младия човек: Донеси първо брашното и тогава ще си получиш парите. Така трябваше да постъпи и нашият брат. Може той да поиска първо парите. Ти ще му кажеш: Аз искам да видя първо чувалите с брашното, че после ще ти платя. Аз вярвам в реалното. Като дойде брашното, което е реалното за мене, в дадения случай, тогава и ти ще имаш парите - реалното за тебе.

Сега ние се намираме в една нова фаза на живота. Миналите поколения са страдали и ние страдаме. Миналите поколения са имали противоречия и ние имаме противоречия. Ние се намираме в една обща фаза на противоречия. Обаче природата си върви по един много хубав начин, по един хубав път. Много работи трябва да се поправят. Тогава ще се дойде до новата фаза на живот. Има един велик, общ закон, който регулира нещата. Ако ние чакаме целият строй да се поправи и тогава да станем добри, то е изгубена работа. Ако първите християни чакаха всички да станат добри, да се възстанови Царството Божие на земята и тогава и те да заживеят по Христовото учение, те нищо нямаше да направят. Те живяха в един свят недобре устроен. Ако вие бяхте във времето на апостолите, във времето на римската империя, когато нямаше тази светлина, нищо нямаше да направите. Днес вие живеете при много по-добри условия и при по-голяма светлина, отколкото старите християни.

Сега не е въпрос да осъждаме човечеството. Ние не съдим нещата. Ние искаме само да обясним, защо нещата стават така, а не другояче. Този въпрос за мене е ясен. Ако домакинята преде вълната тънко, тя ще има тънък плат, ако я преде дебело, тя ще има дебел плат. Дебелината на плата зависи от дебелината на нишките; ако нишките са тънки и платът ще бъде тънък; ако нишките са дебели и платът ще бъде дебел. Ако нишките са устойчиви и не се късат, тогава и платът ще съответства на тия нишки. Следователно, резултатите на нашия живот зависят изключително от изработването на нишките на нашата мисъл. Например, ти не можеш да имаш един сполучлив живот, ако твоите ръце и крака не са добре организирани. След това трябва да бъде добре организирана стомашната система, после дихателната и като се дойде

най-после до божествената глава, и тя трябва да бъде добре организирана. Ако ти имаш очи, уши, уста, нос като на едно млекопитаещо, ти човек не можеш да бъдеш. Ти ще бъдеш животно. Човешките очи, уши, нос, уста коренно се различават от животинските. По това се отличава човекът от животните. Тъй че, ако се погледне външната страна на човека, неговото устройство коренно се отличава от това на животното. Ако разгледате и най-лошото човешко ухо, в сравнение с това на животното, пред него то е идеално. И най-хубавото животинско ухо не може да се сравни с най-лошото ухо на човека. И каквото и да се говори за човека, най-лошият човек не може да се сравни с животното, с едно лошо животно. И в най-лошия човек все пак ще дойде едно вътрешно състояние на разкаяние. Той си казва: Това нещо няма да го правя повече. Когато у животното това състояние не идва. Ако един вълк изяде едно цяло стадо овце, в него ни най-малко няма да се яви съжаление. Той счита, че това е в реда на нещата. В това отношение човек има повече условия да се поправи, отколкото животното. Един човек все пак може да се постави на възпитателни методи. Особено, ако се изменят ушите на един човек, с това може да се измени и неговото естество. Има известни думи, които ако човек постоянно повтаря в себе си, той може да си повлияе. Сила е човешката реч. направете следния прост опит: Ако вие сте слаби, помолете няколко ваши приятели или познати или някой лекар, на които можете да платите нещо, често да ви повтарят, че стомашната ви система е здрава, че нервната ви система е здрава, че дихателната ви система е здрава и ще видите, че в продължение на 20-30 дена, вие ще бъдете почти здрави, а може да станете и съвършено здрави. Ако пък се намерят 20-30 души да ви говорят в този ободрителен

смисъл. Вие ще можете по-скоро да се подобрите. Има статистика от учени хора, която показва, какви сили има човешката реч. Майките, например, имат тази сила. Ако в някой дом умират децата, това се дължи на страха у майката. Страхът е единствената причина, дето децата умират. В тези майки страхът е по-силен, отколкото любовта им към децата. Щом страхът е по-силен, майката казва: Това дете може да умре. И понеже страхът е по-силен, чрез него майката внася в организма на детето едно разслабване. Аз съм виждал майки, които като се разболеят децата им, казват: Няма да умра този син. И наистина, те живеят. Някоя майка казва: Ако Бог иска детето ми да живее, ще живее. - Бог иска, разбира се. Писанието казва: Бог никога не благоволява в смъртта на хората. Не, съвременните хора страдаме от своето невежество, от големите противоречия, които съществуват в нас. Понякога хората умират, защото искат да умрат, защото желанието на другите хора е те да умрат. В това отношение никога не давайте пари на заем, ако искате да живеете дълго време. Ако пък искате да давате, да бъдете благодетелен, давайте пари на заем, но други да не знаят, че сте давали, защото ако давате пари на заем на няколко души и ако те не могат да ги върнат, ще кажат: Дано умре този човек, че и ние да се освободим от него. Следователно, вие ще искате да служите на Бога, но по този начин ще си създадете зло. Направете доброто без да ви знае някой! Ако искате да продължите живота си, дайте пари на заем, но никой да не знае. А като контраст, ако искате да живеете дълго и друго можете да направите: Вземайте пари на заем, че всеки на който имате да давате пари да каже: Дано не умре този човек, че да върне парите! Знаят хората тази философия, в подсъзнанието им е скрито това знание. Те нарочно не си плащат дълго-

вете, за да могат кредиторите им да искат да живеят повече, за да си изплатят дълга. Тази теория е общо достойние на хората от сегашния свят. Като знаят това, хората казват: Ние не трябва да плащаме, за да живеем. Обаче, законът трябва да бъде поставен другояче. Нас трябва да ни радва една чешма, която тече постоянно: тя внася в нас живот. И като я видим, ние трябва да кажем: Господ здраве да дава на тази чешма - да тече постоянно, за да имаме и ние да пием. Ние съвременните хора не трябва да приличаме на щерни, които лесно пресъхват. Те са пълни с жабуняк. Ние трябва да бъдем вярващи хора. Под думата вярващи, аз разбирам хората да бъдат като чешми, а не като щерни. щерната не може да има този достъп за хората, както изворът. И затова по негативен начин казваме на хората - не бивайте щерни, от които да се черпи вода!

Другото положение е, че добрият живот не може да се наложи. Ти отиваш при един извор и започваш да помпаш. Добрият живот трябва да тече. Казваш: Аз трябва да бъда добър. Това е една помпа. Доброто е една привилегия за човека, която продължава живота му. Ти не трябва да правиш зло по единствената причина, че злото ще съкрати живота ти. Всяка лоша мисъл, каквато и да е тя, съкращава живота. Всяко лошо желание, от чисто психологическо гледище, също така съкращава живота. Защо не трябва да правиш зло? - Понеже животът ти ще се съкрати. Та ще знаеш тази философия: Доброто продължава живота, а същевременно му дава условия да се развива и проявява. Доброто не е само като една майка, която може да те роди и после да ти каже: сега вече за себе си мисли! - След като те роди доброто, то ти дава условия да се продължи твоят живот. Следователно, като вървим по правия път на доброто, ние ще имаме

условия да се развиваме и да растем. Доброто е съществувало в света като един резултат, като една мощна сила, преди още ние да се явим. Някой казва: Какво нещо е доброто? - Аз определям: Доброто е сила, която продължава живота и му дава условия правилно да се развива. Не че доброто създава живота, но то е едно условие. Всеки от вас така трябва да схваща доброто. Вие не можете да имате един дълъг, щастлив живот, ако не вложите доброто като основа на този живот. Въпросът не е хората да знаят, че аз съм добър, но аз да водя един добър живот и аз само да зная това. Някой път направите едно малко добро или една малка услуга на едно същество в гората или на едно дърво, или на едно растение и през целия ден се усещате доволен, радвате се и се връщате у дома разположен. Нещо отвътре ви радва. При това никой не знае, какво сте направили. Това добро продължава живота ви. И казано е: Бог се наслаждава на доброто на хората, като продължава живота им. Щом животът им се продължава, те ще възприемат от благата повече, от това, което Бог им дава.

Някой казва: Защо ни е религията? - Мнозина мислят, че религията има значение само за бъдещия им живот. Не, ние живеем, за да продължим живота си, а не да страдаме. Страданието не е продължение на живота. Дългият живот има отношение към доброто, към онова вечно благо, което ние търсим. Следователно, доброто трябва да ни доведе до онова начало, което се проповядва всякога: До Любовта! Щом влезем в областта на любовта, ние ще влезем в тъй наречената област на безсмъртието, в което човек става всесилен. И при това неговият ум добива една нова способност - да се справя с мъчнотиите в живота. Той не се спира пред мъчнотиите. Умът тогава не може да бъде слаб. Казват, че някои хора от любов

Всичко забравяли. - Не, любовта забравя всички противоречия в живота, но никога не забравя доброто, никога не забравя разумните работи. Ние още не сме от много паметливите. Ние не помним даже и от една година какво е станало. Например, какво е било миналата година по това време, ние не помним. Някои хора може да помнят, но някои не помнят. Ако бихме имали една бистра памет, ние бихме се избавили от много неприятности, но много неща не помним. Дойде един, излъже ви; дойде втори, трети, четвърти, всички ви лъжат и вие не помните. След като сте били много пъти лъгани, тогава запомняте да обръщате повече внимание. Не, следете и проучвайте очите, ушите, носа и устата на човека, та ако този човек ви излъже, като дойде втори път някой със също такива очи, уши, уста, нос, да знаете, че и той ще ви излъже. Като ви каже, че ще ви донесе брашно, вие му кажете: Донеси брашното първо, тогава и аз ще ти дам парите. Очите, ушите, носът, устата, те са свидетелство, което Бог е дал на човека. На това свидетелство всичко е писано: и доброто и злото. И като дойде някой при мене да иска нещо, аз зная, какво ще иска и защо го иска. Преди години при мене дойде един господин и започна да ми разправя: За тебе аз съм слушал високи работи. - Казвам му: Да, много работи си слушал, но и аз имам още да уча. - Слушай, казва той, понеже ти всичко виждаш, искам да ми кажеш нещо. Искам да купя един билет от лотарията, та желая да ми кажеш номера на печелившите билети. Ако си купя такъв билет, ще спечеля сто или двеста хиляди лева и тогава обещавам на Братството да дам една четвърт от спечелените пари. Казвам му: Ти ще спечелиш толкова пари и от тях ще дадеш една четвърт на Братството, а утре ще прогласиш света, че си дал от джоба си толкова пари. Не, благодения аз не искам! Ти женен ли си? - Не

съм женен, но мисля да се ожения. Ами тая, която мислиш да вземеш, богата и добра ли ще бъде? - Е, богатичка искам да бъде! - Тогава никакъв билет не ти казвам. Това е търговия. Ти ще се ожениш за богата мома, но не е по любов, а за парите ѝ. Казвам: Ти си дошъл на суха капия за вода. И аз съм от тези, бедните момци, и на мене ми трябва пари. И сега, според мене, и съвременните християни правят същата погрешка. като станат християни, те мислят, че всичко ще им тръгне на добре, напред.

Имаше във Варна един бакалин, евангелист. Откак станал евангелист, той постепенно изгубвал всичко и изгубил всичко до петаче. Той се казваше Яка. Бакалицата му беше на Балък-пазар. Той ми казваше: Аз знам защо трябва да изгубя всички тия пари. Господ не ги иска, понеже всички бяха спечелени все чрез лъжа. Аз лъжех турците от Делиормана. Ще взема пет кила кафе, ще ги направя на десет, но отсега нататък съм решил да работя честно. Всичко придобито чрез неправда, ще си замине. В този закон няма изключение. Ти си един бакалин и всяка мисъл, която даваш на хората, трябва да бъде много чиста. Ако си бакалин и продаваш захар, ще продаваш най-хубавата захар, най-хубавото кафе, без никакви примеси. И при това не трябва да бъдеш така прям, груб, но където трябва да говориш истината, да я говориш с разположение. Истината никога не обижда. Някой казва, че истината била горчива. Аз не зная това. Доколкото съм опитвал истината, по-сладко нещо от нея не съм срещал. Последък език от този на истината, аз не съм срещал. Той е най-хубавият език! Толкова години вече откак го уча и все още не съм го научил. Доста е само да близнеш от истината и небето се отваря пред теб. А сега всички хора казват, че истината била горчива. Не е вярно това! Има една изопачена истина, за която се

казва, че е горчива, но това не е истина, това са опитности. Верните работи не са всякога истинни работи. Едно извършено престъпление може да бъде верно, но да не е истина. Умре човек, това е верно, но то не може да бъде истина. Според мене, истината носи живот. Когато ти се повдигаш, почваш да мислиш и влезеш в съгласие с природата, подобряваш се. Жертваш се за човечеството, без да умираш, това е истина. Това не само, че е вярно, но е истина. Това, което носи благо за всички хора, то е истина; това, което не носи благо за всички хора, то може да е вярно, може да е само факт, но то не е истина. Истината е еднакво приложима за всички хора. Там където истината е между хората, там няма никакъв спор. Когато ти кажеш истината, всякакъв спор трябва да престане. Ама ти от кое верую си? - Ако ти кажа истината, трябва да знаеш, че има само едно верую в света. докато истината не е дошла, може да няма едно верую, но щом истината дойде, само едно верую има в света. Когато истината дойде, ще има само една свобода, в която ти така ще постъпиш, че аз напълно ще се солидаризирам с твоята постъпка. Каквото ти направиш, каквото аз направя, няма да има никакво възражение. Тогава и ти ще съдействаш и аз ще съдействам.

Христос казва: Доброто семе, то е разумното слово, което е паднало на добра почва. Почвата, в дадения случай, това сме ние. Нашият ум е една почва; нашето сърце е друга почва; нашият дух е трета почва; душата е четвърта почва. Всичко това представлява разумното Слово Божие, което трябва да расте у нас, за да израсне този новият човек, роден от Бога. Онези, които не разбират тази философия, те я намират за много трудна. Има няколко степени, през които човек трябва да мине. Първата степен е, той да

се обърне към Бога. После той трябва да се разкае за прегрешенията си. Втората степен. След това, той трябва да се спаси - трета степен. После той се ражда - четвърта степен. Новораждане - четвърта степен. И най-после той трябва да работи за Бога. Това е йерархически ред, който трябва да се мине. Някой казва за някого: Той се е покаял. Чакай, ти само си се покаял, а след това трябва да се спасиш, да се родиш! После трябва да се новородиш и след като се посветиш, най-после ти трябва да работиш за Бога! Докато не дойдеш до последната степен, ти още си в незавършените процеси. Ти често само се лъжеш, мислиш, че като си се обърнал към Бога, всичко виждаш. Не, ти само си се обърнал към светлината, но ти трябва и да работиш за тази небесна светлина!

Най-първо трябва да се изучава човешкия мозък и главата. За тази цел трябва да се създаде една школа, да се покаже по какъв начин да се изучава главата. Както се изучават мускулите на тялото, така трябва да се изучава и симпатичната нервна система. Никога не допускай две противоположни мисли в ума си, две противоположни чувства в сърцето си. Никога не допускай в ума си никаква отрицателна мисъл спрямо Бога или спрямо някой добър човек. Никога не допускай в ума си една отрицателна мисъл спрямо брата или спрямо сестра си, или спрямо кого и да е. Има неща, които са невъзможни. Невъзможно е, например, комарът да изпие океана, или костената жаба да отиде до слънцето. Има неща невъзможни. Някой казва: Ама, той може да ме излъже. Лъжата е възможна само при известни условия. Само умият човек може да лъже и само силният човек може да лъже. И слабият може да лъже, но истински лъже силният и умният човек. Някой казва: Аз мога да направя това нещо. Докато си го казал и пристъпиш към изпълнението, условията

вече се изменят. тогава ти минаваш за лъжец. Нали знаеш как стават обещанията в света? Всички неща започват все добре. Ядене има, пиене има, наздравица има и в края на краищата не се извършват така, както са започнати. Съвременните хора мислят, че без лъжа не може. Те мислят, че за да излъже човек, той непременно трябва да бъде умен. Да, вярно е, че само силният и умният могат да излъжат. Глупакът не може да казва лъжи. Един от султаните на източните народи, вика дервиш и му казва да каже една лъжа. Дервишът му казал: Аз вече престанах да говоря лъжи, но ще се помъча да кажа една лъжа. За тази цел, обаче, ми трябва такъми, които трябва да купя от града. Колко ти трябва за такъмите? - 200 лири. Султанът му дава 200 лири и праща с него един от слугите си да ходи из града, да купят нужните такъми. Ходят целия ден, но не намират нужните такъми. Вечерта се връщат при султана и дервишът казва: Господин, ефенди, тази е последната! - Браво! Най-после султанът вика тозионзи, иска да му кажат такава лъжа, която и сам той да я признае. Ако не я признае, тогава няма да я плати. Изреждат се един след друг да казват лъжи, докато най-после дохожда един и носи на султана един косъм от брадата на баща си и казва: С този косъм баща ми построил един мост, по който московците минаха Дунава. - Възможно е, казва султанът. Друг един носи едно яйце и казва: Майка ми тури това яйце под квачката и от него се измъти една камила. Възможно е, казва султанът. Най-после идва друг, който с още двама души носи един голям кюп. Той казва: Едно време баща ти отвори война на московците и с този кюп взе назаем пари от баща ми, които ти сега трябва да ми върнеш. - Това не може да бъде! - казва султанът.

Та когато ние приемем, че нещо е лъжа, това значи, че намираме тези неща за несъвместими. Съвре-

менните хора почти не се занимават с лъжи, като този турски султан. Вие съвременният хора само се надлъгвате и като погледнете във всички абсолютни работи, достатъчно е само малко да ги разчоплите, все ще намерите една малка лъжа, само че ние не ги признаваме. Щом дойде до кюпа, тогава вече ги признаваме за лъжи. До едно време все казваме, че е възможно, но щом дойдем до кюпа, казваме, че не е възможно. Ние искаме да говорим истината, но сме заинтересувани от нея. Та в сегашното поколение, това което интересува хората, то е техния личен живот. И действително, личният живот е най-ценният. Някой ще каже, че народът е важен. Народът е като условие за индивидите. Каквото тяло и да имате, най-важното в дадения случай е животът.

Земетресенията са една обновителна сила в природата. Някой път е наложително да се направи операция, да се махне някакво нагнояване или подутина. Такива процеси стават в стомаха, в гърдите или мозъка - това са нечистотии, които не са излезли по определените за тях канали, природата отваря нови канали, през които те да могат да излязат. Всяко подуване напомня, че не вървите в правия път, станало е някакво нарушение у вас или у ваши близки, независимо дали сега е станало или преди повече поколения. За природата това е безразлично, тя вижда отклонението и му въздава. Вие ще си отговаряте и за печалбите и за загубите. Никой в природата не може да се освободи от задълженията си към доброто и към злото и не може да се освободи от последствията. Добрите последствия остават за твоя полза, но и лошите последствия, остават пак за твоя полза. Една болест може да се продължи дълго време, да изхарчите много пари, но от тази болест може да придобиете известна светлина в съзнанието си, която да струва повече от изхарчените пари.

Направете следния опит: Ако вие сте слаби, болнави, помолете няколко ваши приятели, или лекар, на който може да платите нещо, често да ви повтарят, че стомашната ви система е здрава, че нервната ви система е здрава, че изобщо сте здрав и в продължение на 20-30 дни вие ще бъдете здрави и по-силни. Ако пък се намерят още някои да ви кажат ободрителни думи, свършено ще се подобрите. Човешката реч е много силна. Майките, особено, имат голяма сила. Ако в някой дом умират децата, това се дължи на страхът у майката. Страхът по-силен ли е от любовта, децата умират.

Понякога хората умират, защото искат да умрат, защото желанието на другите хора е те да умрат.

Никога не давайте пари на заем, ако искате да живеете дълго. Ако искате да продължите живота си, дайте пари на заем, но никой да не знае.

Доброто е една привилегия за човека, която продължава живота му. Злото съкращава живота. Доброто продължава живота, а същевременно му дава условия да се развива и проявява.

Очите, ушите, носът, устата - те са свидетелство, което Бог е дал на човека. На това свидетелство всичко е писано: и доброто и злото. Никога не допускайте две противоположни мисли в ума си, две противоположни чувства в сърцето си.

На тялото, което имате, да сте благодарни, каквото и да е то. Животът е важен. Не пренебрегвайте това тяло, което имате, то е вашето бъдещо развитие. Вие не трябва да пренебрегвате това тяло, което имате. То е вашето бъдещо развитие. То зависи от него. Понякога ние казваме: Да се самопожертваме. - Това е съвсем друг живот. - Да се пожертваме, това значи да се подобрят условията за нашия бъдещ живот. Ако аз се жертвам, без да подобря своето положение,

това не е жертва. И Христос, който се пожертва за човечеството, с това Той повдигна себе си, повдигна и другите. Не е жертва това, да повдигна другите, а себе си да не повдигна, нито обратното е жертва - да повдигна себе си, а да не повдигна другите. Всякога жертвата подразбира вашето духовно повдигане и по ум, и по сърце, и по душа. Тези, които са направили някаква жертва, а не са се повдигнали, това още не е жертва. Следователно, истинската жертва е като един лост, с който се повдигате нагоре. Когато направите една жертва, временно ви се струва, като че ще изгубите, но това е само временно така. Когато земеделецът посее житото на полето, той мисли, че губи нещо, но след това житото дава плод: едно - 30, друго - 60, а трето - 100. Всяка жертва, която ние можем да направим, тя принася плод.

Като ставате сутрин, пазете следното правило: никога не внасяйте в ума си мисълта, че светът е лош, какво ще стане с вас и т.н. Вестниците пишат, че война ще има, че болести има. Всичко това е забавление. Това са само посетители от невидимия свят. Като казвате, че има инфлуенца, грип или друга някаква болест, това не е нищо друго, освен микроби, които влизат в човека и намират почва за размножаване, които после поизграят малко, потанцуват си и като се усетят нахранени и задоволени, излизат навън от вас, заминават си. Те атакуват стомаха, белите дробове или главата и тогава, за да се освободи човек от тази болест, трябва да има абсолютно чиста кръв. Не яжте храна, която може да остави известни утайки в тялото ви и да образува известна добра почва за разните болести. Не само това, но ако кръвта на човека е нечиста, неизбежно ще се образуват неестествени химически реакции, защото тялото търпи само естествените реакции, които служат за неговото

съграждане. Значи, само при неестествена храна, била тя в мисли, чувства и постъпки, може да има такива неестествени реакции в организма на човека. Нали сте забелязали, какво правят хората и с какво се занимават когато се съберат на едно място? - Те говорят само за недостатъците си. Разправяше един мой познат следната опитност. Една вечер бяхме се събрали десет души на гости на едно място. Седяхме и се разговаряхме, но по едно време стана един от нас и си отиде. Веднага след него се каза нещо лошо за него, че бил такъв и такъв, че му липсвало това-онова качество. След това вторият си отиде. Също така и за него се каза същото. После си отиде третият - пак същата история. Така си отидоха осемте гости и останах само аз и хазаина. За всички се каза нещо лошо за характера им. като си тръгнах да си отивам, мислех да попитам хазаина на дома: На мене какво ми липсва, но ме досрамя. И досега още не зная какво ми липсва. Казвам му: Ако искаш аз мога да ти кажа какво се е казало за тебе. - За тебе са казали, че си малко нахален, че си останал последен и до толкова късно в дома им.

Религиозните хора са изложени на една опасност - да останат много еднообразни, защото за религията те имат смътно понятие. - За да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш милостив, да имаш вяра, надежда, любов към Бога, съвестен трябва да бъдеш, справедлив, да имаш самообладание. сега хората нямат никак милосърдие, светът да изгори, те не дават пет пари, а при това ходят на църква и минават за религиозни. Това не е религия! Ученият пък има способности, той е разсъдлив, има сравнителна, отлична памет, музикален е и разбира нещата вътрешно. Той разбира величините на времето, тяхната тежест, има съответни занимания и т.н. Някой минава за учен човек. Ни най-малко, той не е учен. Не всички хора, които мина-

ват за учени, са учени. Нима всички деца, които лесно запомнят някои стихотворения, са учени? - Не, те са паметливи деца само - нищо повече! Учен човек аз наричам този, който черпи от природата, а не само знае това, което са казали хората. Че учиш от някоя книга и това не е лошо, но да черпиш направо от книгата на природата, това аз наричам учен човек. И после да правиш сравнения - нима това е ученост? И единият изследва и другият изследва. Пък и животът може да се изследва и изучава. Аз изучавам живота от едно гледище, друг го изучава от друго гледище и после ще се съберем да намерим допирните точки на истинските разбирания.

“Доброто семе паднало на добра почва.” За да се създадат хубавите, добрите условия, това напълно зависи от вас. Не, че ние сме абсолютни, но три фактора има в света, които винаги трябва да имаме пред вид. Първият фактор е природата, в която ние живеем; Вторият фактор сме ние самите и третият фактор са окръжаващите хора. В центъра на тия възможности седи Първата Причина или Първото Същество, Кое-то е създало всичко в света. Сега, както и да мислим, Това Същество изпълня цялата вечност, но ние не знаем каква форма има то. Това Същество почти няма никаква форма, понеже изпълва цялата вечност, няма място където да не е то. Това Същество се нагажда с живота на всички същества, разбира живота и на най-малките и на най-големите същества, знае как живеят, какво мислят. Той регулира всичко и го хармонизира. Това е Бог и ако искате да вярвате в Него, това е Той. Не казвайте, че Бог не съществува! Питам: Как можете да го отречете? Той изпълва цялото пространство. Вашият живот, както и животът на всички народи се дължи само на Него. Бог не е нито българин, нито от някоя друга нация, нито пък някаква религия може да

го определи. За Него не са необходими никакви религии. Ние за Бога сме познати до толкова, до колкото изпълняваме Неговия закон. Понеже Бог е Същество на абсолютната свобода и разумност, вие имате с Него толкова допирни точки, до колкото се интересувате от Него, от тази разумност, от тази свобода, от Неговата Любов, която служи като общ подтик на цялото човечество. При това положение всякога ще имате Неговото съдействие. И тогава достатъчно е да изпратите в света само една добра мисъл, за да ви повдигне. Повдигането на хората понякога зависи от мислите, които Бог изпраща към тях. Когато някой човек е съвсем загазил и е непоправим в себе си, тогава Бог му изпраща една мисъл, която го повдига. Тогава с този човек може да стане същото, каквото стана с апостол Павел, който гонеше християните, но Бог го срещна, свали го от коня и тогава той рече: Кой си ти, Господи? - Аз съм Този, Който беше в Христа, не отивай да го гониш! Ти трябва да вземеш друг път в живота си. И Павел се подчини. Оттам насетне Павел стана познат на всички. Ако той вървеше в правия път, никой нямаше да го знае. Така стана знаменит. Той казва: Аз умрях, а в мене сега живее Христос. У мене умря онова злобното и заживя Христос. И сега всичко считам за измет, освен да позная Христа, да позная Божествената Любов, която издига хората от сегашното им положение.

Мисълта, която искам да ви оставя и върху която трябва да работите е - да не се безпокоите за живота си, който имате. Всеки от вас, трябва да се радва в това положение, в което се намира. Един от видните американски професори един ден ми казваше: Аз никога и с никого не бих заменил своя живот, с когото и да е, даже и с царския син не бих го заменил. Значи, какъвто е вашият живот, каквито сте вие, все има нещо

красиво в живота ви. Ако сте богаташ, с това ни най-малко няма да бъдете по-красиви, отколкото сте сега. В сиромашията си, вие сте много добре. Това положение, което сега имате, е най-хубавото. То не е нещастие, то е една привилегия. Вие го считате нещастие, но знайте, че това ваше нещастие е една точка, от която може да тръгнете напред. Ако гледате така на въпроса, животът ви щеше да бъде съвсем друг. Вие сте неблагодарни от живота си. Знаете ли колко струва вашият живот? - 25 милиона английски лири; ушите - 5 милиона; носът - милиона; устата - 5 милиона. Колко станаха всичко? Аз оценявам човешките очи на 10 милиона английски лири. Бедни ли сте тогава? За тялото ви не говоря. А пък тялото ви струва повече от един милиард английски лири стерлинги. Такова грамадно богатство има човек! Знаете ли тия части от вашето тяло, с които днес вие се отнасяте толкова небрежно, колко отдалеч са дошли? Светлината трябва да пътува 25 милиона години, за да дойде тази материя до вас, да образува една малка бурма в организма ви. За да създаде вашето тяло природата е работила с години - тя е била толкова внимателна към вас, най-щателно е събирала материал за съграждането на тялото ви, докато ви изпрати на земята и след всичко това, вие не сте благодарни, не цените това, което имате даром дадено. Като знаете всичко това радвайте се в този живот и веселете се. Вие се затворите като охлюв в черупката си, недоволен сте и казвате: Да имам една заплата от 5-6 хиляди лева! - Ако е въпрос за пари, аз да ви дам не пет, но десет хиляди лева, толкова давам всеки месец, ще бъдете ли тогава доволни? Ако искате нека направим следния договор: Аз ще давам по десет хиляди лева на всеки от вас на месец, който е готов всякога да бъде доволен от положението си, да не мине през ума му

една отрицателна мисъл и през сърцето му едно отрицателно чувство и който дойде в дома му, да е готов всякога да го приеме с усмивка, с разположение, да го угости - никого да не върне назад. Ако се намери някой такъв, аз съм готов да издържа на обещанието си. Ако пък той не издържи, ще ми върне назад парите. Аз ви казвам каква е природата. Тя е много щедра, но излъжете ли я веднъж, тя не обича лъжата, веднага се затваря за вас.

Та ние съвременните хора трябва да бъдем честни и справедливи, ние сме хора на недоволството. Хората се различават едни от други. Ако разгледате главата на един православен, тя се отличава от главата на един евангелист. По строеж тя напълно се различава. И така можете да познаете хората, кой какъв е. Не само религиозните хора се различават едни от други, но и хората от разните партии пак се различават по строежа на главата си. Вие по главата може да познаете дали един човек е радикал или демократ, или социалист, или комунист. Така, че хората не се раждат произволно. Един човек е такъв или онакъв, според това за какъв е роден. Ти не можеш да поддържаш известно учение, ако не си идейно такъв. Не е демократ или радикал или какъвто и да е друг онзи, който по 25 пъти наред променя веруето си, но онзи, който идейно преследва известни идеали и е готов да понесе страдания, гонения, хули - от идея, той е готов на всякакви жертви. Не е идеен онзи, който чака като сврака да чуе, че кокошката е снесла яйце, за да дойде да го вземе и да се намести на нейното място. Не, аз разбирам идеен човек онзи, който по убеждение е такъв.

Казвам: Това е семето на добрата почва. В едно трябва да вярвате: вярвайте, че вие сте пратени на земята с известна мисия и вашата мисия е много важна. Вие казвате: Аз не съм като другите хора. -

Радвай се, че не си като другите хора. - Аз не съм богат. - Радвай се, че не си богат. - Аз не съм учен човек. - Радвай се, че не си учен. Ако не си учен, ти може да станеш учен. Ако не си богат, можеш да станеш богат, но знай, че и като учен можеш да изгубиш учението си; и като богат ти можеш да изгубиш богатството си. Аз мога да ви приведа цяла статистика от такива примери. В Америка сега има богаташи, които са били големи милионери и милиардери, но сега всичко са изгубили и сега ходят да се забавляват на улиците със сгради обуца и гащи и се смеят на положението на всеки, но те нямаат пет пари в джоба си. Нали беснниците писаха за един от най-големите милиардери в Америка - Линденберг, слиза един ден от автомобила си и го задигат, открадват го. След това пишат писмо на жена му: Ще изпратиш 60 хиляди долара, иначе няма да освободим мъжът ти. Ако и ти си един такъв богат милиардер, ще те вържат и цял месец ще седиш в неизвестност - няма да знаеш какво ще стане с тебе, ще ти трепери сърцето, какво ти струва това богатство? Ако пък си сиромас, няма да има кой да те води с автомобил.

Мисълта, която искам да остане у вас е следната: Вложете доброто в душата си, вложете разумното слово в душата си и вярвайте, че има една наука, която иде сега в света, да спаси хората. Спасението на хората няма да стане, както досега се е казвало - да се образуват училища, да има добро управление. Не е само да повярваш, но как трябва да повярва човек? Не е достатъчно да си каже човек да бъде добър, но да бъде добър. Аз съм правил ред опити, но знаете ли какво нещо е да бъдеш добър? - Ама бъди търпелив! Вие учили ли сте търпението? Един ден ме поставиха на изпит по търпение. Дойде при мен един господин, няма да кажа името му, понеже е жив още и той ми каза:

Господин Дънов, искам да поговоря с вас само пет минути. - Имам бърза работа, нямам време! - Моля ви, само пет минути! - Ще си държиш думата тогава! - Да, само пет минути! Той започна да ми говори и ми говори цели три часа. И аз изпитах търпението си. Той като започна, държа ми цяла една проповед. Като започна от единия край на Библията и свърши до другия. Говори, говори и като дойде до Откровението, свърши. И тогава аз му казах: Хайде сега да излезем на чист въздух малко, да се поразходим, да подишаме малко чист въздух. След това си казах: Втори път не се наемам да слушам такава проповед от три часа. И не е лесна работа! Аз можех да го пресека и да му кажа: Стига вече, аз знам колко знаеш, обаче, аз го изслушах преспокойно, като че ли нищо не знам от това, което ми говори. През времето, когато ми говори, аз разглеждах главата му, дали е тясна или широка, къса или продълговата. Разглеждах ушите му, очите му и всички гримаси, които правеше с очите, като ту ги затваряше, ту отваряше. От стискането на очите, на ръцете и от всички движения познах доколко той говори истината. Не само този проповедник ми държа проповед, но и един евангелски бояджия ми държа друга една проповед. Този проповедник намери добра почва за своето слово и затова ме държа толкова време, но след това пак се разговаряхме и свободно си поприказвахме. Ако не бях го изслушал, трябваше да му кажа някоя обидна дума - че е натрапчив, че грънка, но аз го слушах и от време на време го коригирах и по този начин получих една проповед от три часа, но аз издържах, проявих търпение, за да мога да ви дам този пример в беседата. Иначе какво щях да ви говоря? Та някой път ще дойде някой човек да ви държи три часа проповед - желание има човекът. Така може да дойде върху вас и една болест, която може да ви държи не

само три часа, но и три дена, три седмици. Ще търпиш, какво друго ще правиш? Човек все трябва да изтърпява.

Добрата почва е човешкият ум. Не разваляйте добрата почва. Това значи: не се съмнявайте във вашия ум, не се съмнявайте във вашето сърце, не се съмнявайте във вашата душа, не се съмнявайте във вашия дух. И най-после, не се съмнявайте в Бога! Това е смисълът на живота. Да престанете да се съмнявате!

И след това казвам: Вярвайте в духа си, вярвайте в душата си, вярвайте в ума си, вярвайте в сърцето си, вярвайте във всички добри хора в света. И най-после, вярвайте и в Бога! Този е истинският път за прогрес.

Беседа, държана от Учителя на 19 февруари 1933 г.,
10 ч.с., София - Изгрев

ДОБРО И ЧОВЕЩИНА

Ще прочета 17 глава от Евангелието на Лука.

От десетината прокажени, които Христос излекува, само един се върна да благодари, да въздаде слава на Бога, и той беше самарянин.

Има една тъмна страна в природата. Защо и за какво тя съществува, учените от миналото, наречени агенти, пък и посветените в сегашни времена не са дали задоволително обяснение. Много обяснения и теории има, но това са предположения, това са забавления. Никой не знае точно каква е истината. Може нещо да е факт, но да не е истина. Истината в едно отношение, не е истина в друго отношение. Истината при всички отношения трябва да бъде вярна. Като факт истината не остава никакво противоречие. Тя е пълно разрешение на всички спорове в света. Когато някой говори за истината, но не може да намери разрешение за живота, този човек не е в областта на истината. Този човек е в областта на известни факти, на известни закони, на ред и порядък, на милосърдие, на кротост, на въздържание, но не и в

областта на истината. Това да се знае. Някои казват. Кажу ми истината, аз лош човек ли съм? Вярно е, че си лош, но не е истина, че си лош. Като факт е, но като истина не е. Ти се самозаблуждаваш, че си лош, защото ти не създаде злото. Ти си слуга на злото. Ако беше го създал, то е друг въпрос.

Тези разсъждения са занимавали умовете на просветените хора в миналото, занимават и нашите умове. Някои искат да ни занимават с интересни неща. Има много неща, които трябва да ни занимават, които са интересни, но интересното е една четвърт от истината. Една четвърт от вярното, не от истината. Вярно е това, което помиришваш, вярно е това, което вкусваш, вярно е това, което виждаш, но в правия смисъл никога не можеш да вкусиш нещата, не можеш да имаш сладък обяд докато не си го усетил, докато не си го вкусил, докато не си го помиришвал, докато не си го видял. Може да философстваш колкото искаш, но това са четири фактора. В ума ти трябва да седи мисъл, желание да ядеш, да определиш какво и кога да ядеш. Казва някой: Кажу ми, защо си гладен? Аз бих желал да срещна гладни хора. Аз бих дал един обяд на всички хора в света. Не само един обяд, но всеки ден бих ги гощавал, ако хората биха били гладни за истината, ако хората биха били готови да се жертват всички за истината, ако хората биха били готови да станат слуги на истината. Да носят нейните идеали.

Говоря за разумния човек и за свободата му. Говоря за разумността. Разумността определя границите на човешката свобода. Там, където няма разумност, няма и граници на свободата. Много души ще се намесят в твоята свобода и ще те ограничат. Ние, съвременните хора мислим, че сме свободни. Не сме свободни. Нито в своите възгледи, нито в научните възгледи, нито в моралните възгледи, нито в своите социални възгледи,

никъде не сме свободни. Има само едно място, където сме свободни - само когато спим, само в спането ние сме свободни. Като заспим, забравяме всички грижи и неволи. В спането няма значение българин ли си, англичанин ли си, но събудиш ли се и веднага ограниченията идват. За да има все пак някакво разрешение на въпроса за свободата, разумните хора трябва да вземат участие в разрешаването му, а не само да участват като публика.

Светът представлява едно общество. В духовния свят като се дава един концерт, ти никога не можеш да присъстваш на този концерт ако не си първокласен цигулар. Там всички са първокласни цигулари. Там има и публика, която разбира. Тук публиката слуша, нищо не разбира, ръкопляска на това-онова, но не разбира. Само няколко души истински ще разберат това, което се свири. Не е лошо, така е на земята. В какво седи лошото на земния живот? От хиляди години са ни втъпявали в умовете едни лъжливи идеи, които не са верни, в които няма никаква истина. Лъжа е всичко. Някои казват: Да си поживеем на земята. Чудна работа, ти не може да живееш, ако истината не е в тебе. Ти страдаш през целия си живот, като роб въртиш воденицата, а господарят ти вземе брашното, яде ти и хляба. Какъв живот е този? Чудни са тия хора, когато мислят за живота и казват: Това ще направим, онова ще направим. Ти ще въртиш воденицата, после ще кажеш: Правя това за бъдещите поколения. Хубаво, но ако бъдещите поколения дойдат и в тях не е истината, не са носители на новите идеи, ще бъде същото. Ще прилича на нашите български поборници, опълченците. Много от тях по-късно се кръстиха и казваха: Да бяхме със сегашното разбиране никога не бихме ходили да се борим за България. Ние се бихме, а други си уредиха работите. Ние мислехме, че

като освободим България ще уредим нашия живот, а досега като харамии страдахме, пък и сега страдаме. Не само опълченците, аз виждам и религиозни опълченци и те са разочаровани в идеала. Аз виждам опълченци идеалисти. Колкото опълченци има, все са обезсърчени. Казват: тази работа не върви, дано младото поколение живее другояче. Какво разбираме под младото поколение? Младото поколение, това са хората на новите идеали, които не са откъснати листа, да ги вее вятърът навсякъде, но всеки седи на своето място, не може да го поклатиш. Младо поколение е само онова, което нищо не може да го поклати. То е като скъпоценния камък, където и да го търкаляш, като го измиеш, пак да се пречупват слънчевите лъчи в него. Скъпоценните камъни не изгубват своите качества при каквото и да е условия. Лошо ли е това? Ти може да търкаляш златото навсякъде, но като го извадиш и го измиеш то запазва своите качества. Човек трябва да знае, че има нещо в себе си, което не може да се опетни.

И така, сега искат да ни убедят да станем религиозни. Искат да ни убедят да станем учени хора. Искат да ни убедят да станем силни хора, да станем националисти, да станем членове на някоя партия.. Първо човек трябва да знае защо се е родил. Всеки трябва да знае, че човек се ражда в света, за да познае истината. Или казано на ваш език, или на мой език: Да стане човек свободен. Кой човек е свободен? Който не е в стълкновение с никого, и е в мир с всички, в единство с всички хора. Не да се скарва и те да му се скарват, но да има разбирателство.

Трябва да се намери известна форма на отношения между всички хора. В света има известна форма, в която Истината може да се прояви. Ти не можеш да намериш истината преждевременно, докато не

намериш нейната форма, в която тя може да се прояви. Например: Ти не може да запалиш една лоена свещ да я сложиш във водата и да искаш тя да гори, но ако сложиш една електрическа крушка и във водата може да свети. Това значи да си намерил начин, по който светлината може да свети.

Тези условия, при които нашата мисъл гасне, нашите идеи гаснат, показват, че нашето знание не е такова, каквото трябва да бъде. Ако най-слабите условия на живота, ако най-малките прояви на живота може да загасят нашите идеали, това показва, че ние не си служим с електрически крушки, но с лоена свещ. Тогава трябва да изоставим лоените свещи. Казвате: Нашите деди едно време си служиха с лоени свещи. Възможно е, но не е правило, че с лоена свещ за нас е по-добре, а и колко китове са пострадали за нашите свещи. Китове знаят, колко скъпо струват тия свещи. Не е ли хубаво ние да ги освободим вече, а на нас да ни свети електричеството? Електричеството казва: Оставете тия ваши братя на свобода, ние ще ви дадем осветление, без лой. Някой казва: Може ли без лой? И без светило може и без лой може. Някой ще доказва, че без фитил не може да гори; и без лой може и без фитил може. Светлината е само тази, която без фитил и без лой може да гори. Там, където има лой, там, където има фитил, това не е светлина. Мене ме е страх от фитила. Турците казват: запали ми фитила. Когато някой ти запали фитила, ти трябва да бягаш далеч и при това тази дума е съвсем изопачена. Казват: фитилджия, а при това свещта без фитил не може. Значи, свещта е фитилджия. Когато разбойниците влязат в една къща, носят фитил и знаят защо. Влязат вътре, запалят свещта и като излязат, загасят. Идват в тъмно, обират в светлина и пак заминават в тъмно. В добрите хора има обратния процес. Идват в

светлина, влизат в тъмно и излизат пак в светлината. Едните идват в тъмнината, обират каквото има в светлината и пак отиват в тъмнината. Те правят престъпление. Другите идват в светлината, влизат в тъмнината и излизат в светлината. Доброто се прави само в тъмнина. Злото се прави само в светлина. Какво ще кажете? Моята логика е такава. Това е етика, опасна етика. Казват: Този човек трябва да се обеси. на бял ден, да го виждат хората. Питам, при такова разбиране, ние какви понятия може да имаме за онзи основен закон, за разумния закон, който работи в света? При такова разбиране кога ще дойде Царството Божие?

Според мене Царството Божие няма да дойде с изглаждане. Съществува един разумен порядък, аз го наричам порядък на просветените, порядък на светите. Този порядък е на необикновените хора. Подобри от тях няма. Този свят каквото и да го правите, вие от него нищо не можете да извадите. От сегашния порядък на нещата нищо не можете да извадите. Какъвто и закон да прокарате, кой ще го изпълни, кажете? Аз виждам човечеството колко е щастливо. Една статистика дава следното: В Лондон, един град с 8 милиона жители, има 250 щастливи семейства, други 3 хиляди са средно щастливи, а на останалите Господ да им е на помощ. Това е статистиката и то за английския народ. В България колко щастливи семейства има? Лондон е по-голям от България. Тук около 150 семейства може да има. След като десет лекари са лекували един човек и не са могли да му помогнат, работите се влошават. Имат ли право да го лекуват още толкова, след като положението е влошено? Защото ние не искаме заблуждения, а искаме един резултат. За да бъде обществото щастливо, за да бъде и цялото поколение здраво, преди всичко майката

и бащата трябва да се здрави. От малкото към голямото ще вървим, понеже законът в природата е такъв.

Здравето на човека зависи от здравите малки частици, които са влезли в съединение с мозъка. Умът на човека зависи от интелигентността на мозъчните клетки. Ние мислим, че мозъкът е нещо механично. Не, в човешкия мозък се правят ред изчисления. Когато се поема храната, има известен род клетки, които като специалисти химици започват своята реакция, смилат храната, отделят соковете, поставят необходимите хранителни вещества където трябва, а другите, непотребните изпращат навън. Има известни клетки, които пречистват кръвта и после същата храна се изпраща в мозъка, реформира се, изваждат се най-необходимите сили за живот и се изпращат по цялата нервна система. Някои наричат тези сили духове, души, духчета и т.н. Това е нещо неразбрано.

Какво разбираме под думата дух? То е разумното в човека. Какво разбираме под думата душа? Това е съзнанието на човека. Това, което се координира с разумната мисъл, то е душата на човека. Ако всички постъпки на човека имат един общ външен резултат, ние наричаме този човек умен. Ако всичко, което човек направи е положително, благородно, и няма никакво противоречие в неговите постъпки, този човек е умен. Умният човек може да се познае чрез физиогномията, хиромантията, астрологията и другите окултни науки.

Има един кръг, около който се движат планетите. Астролозите изваждат този кръг и го поставят в зодиака. Това е вярно, но истинските астролози, поставят около човешкото лице един кръг и по лицето могат по-лесно да гадаят. Следователно, физиогномията е наука, която разкрива този кръг. Има

съотношение между небесните тела и човешкия живот. Според окултната наука, материята, от която човек е направен не е взета само от земята. Материята, от която първоначално е направен тъй нареченият космически човек е взета от цялата Вселена, от всички слънца и планети е взета по една малка част и е сглобена в сегашното тяло. Следователно, според това, каква част от дадена планета сме взели, нейната материя е свързана с нас и има влияние върху нас. Каквато и колкото материя сме взели от планетите, такова е и въздействието, което те ще окажат върху нас във физическо и психическо отношение. Какво влияние приемаме чрез Юпитер? Когато Юпитер влияе на хората, прави ги късметлии. После прави ги лениви, мързеливи, прави ги надуты, кара ги да мислят за себе си, че са някакви божества, че са рождени да управляват света, да водят хората. Това е юпитеровият тип. Търсиш ли дали юпитеровият тип разбира от музика, от изкуство, едва ли ще намериш това в него. Дойдеш ли до управлението, там той е пръв капелмайстор, може да дирижира най-големите оркестри, смел е.

Ще ви приведа един пример: Това е станало преди 30 години. Един български учител отива в Америка. Той много малко разбирал от аритметика, от математика, но знаел английски. Назначават го учител в една прогимназия. Чудел се какво да прави, нищо не разбира от аритметика. Понеже бил изобретателен, изкарва един ученик, дава му една задача и го пита как ги е учил първият учител. Когато задачата била решена, той пита другите ученици, правилно ли е написана задачата, а сам наблюдава и държи едно тефтерче, като че коригира. След една година той вече можел да преподава аритметика. Казвам сега, в живота по някога ние приличаме на този учен българин. Много

работи има, които ние не знаем. Например, някой казва: Не зная какво ми стана, какво ме сполетя, уроки* ме хванаха. Казвам: Уроките са в твоя нос. Той казва: Треска ме хвана, не мога да дишам, не мога да ям, уроки имам. Казвам пак: уроките са в твоя нос. Че как тъй? - Твоят нос е широк два сантиметра и половина. Уроките са в това, че носът ти е широк 2 см, а трябва да е най-малко три сантиметра. Един нос 2 см широк долу показва, че дихателната система е слабо развита. Казвам, хващат те уроки, понеже не поемаш достатъчно въздух, който ти е необходим. Вследствие на това малко количество въздух, имаш това несчастие. Започни да дишаш повече. Ти ядеш повече, а дишаш по-малко. Ще ядеш по-малко, а ще дишаш повече. После малко слушаш, в ухото ти има кал. Тук има един наш доктор, при когото хората ходят и той с въсъчен фитил им изважда калта от ушите. Освен това ти не се взираш в нещата, ходиш и не обръщаш внимание на света. Ти си видял нещо, но какво точно представлява не знаеш. Не само къщата трябва да видиш. На тази къща най-важно е да видиш вратата. След това на второ място са прозорците, ще видиш какви са прозорците, големи или малки. Като видиш вратата и прозорците, ще разбереш какви са хората, които живеят в този дом. След това ще преброиш външните части и по това също може да разбереш какви са хората.

Всеки човек е такъв, какъвто е. Като вземеш черепа на вълка, ще видиш вълците от колко хиляди години са вълци, понеже къщата, която са им направили е така направена, вълча къща е. Вълкът иде в тъмнина, влиза в светлина, излиза пак в тъмнина. Той избира най-тъмната нощ когато иска да атакува стадото.

* уроки /нар./ - болест, причинена от лоши мисли и др.

Не избира лунна или звездна нощ, но избира тъмна нощ. След като вземе жертвата, той я изяжда. Вълкът е голям аристократ, много голям чорбаджия. Той не е лаком като кучето, той ще занесе овцата някъде на скрито, но на светло ще я яде. Той обича на светло да яде. Понякога той ще намери цяло стадо, ще ги издави и ще ги остави някъде. Още не може да се определи психическото състояние, в което вълкът дави овцете. Да издави една, десет, разбирам, но защо дави сто? Каква е психологията? Онези, които се занимават с това и досега не знаят каква е неговата психология. Това е едно неестествено, ненормално състояние. Същото го има и в богатия, той не се задоволява с един милион, два милиона, 3, 4, 5, 10, 15, 20, 100, 200, 500, 1 милиард. Защо са му толкова пари? Един американски милиардер казва за себе си: Най-щастливият ден за мене беше, когато бях малко момче, слугувах и спечелих 3 лева. Това ми причини такава радост, че и досега се радвам, като си го спомня. Милионите, които се трупат сега и тежат в касите не ме радват.

Щастието на човека не зависи от богатството. Сега не искам да оставя в ума ви една крива идея. Аз описвам малко преувеличено юпитеровия тип. Той не е истинският. Мога да ви кажа какво нещо е Юпитер. Истинският тип на Юпитер слуша нормално, яде нормално, мирише нормално и гледа нормално. Това са благородните хора. Сегашните астролози описват, че юпитеровият тип е космат. Космите показват, че той е в едно животинско състояние. Когато има много косми по тялото, това означава, че енергиите преобладават, но той има нормален ум, нормално сърце. Космите трябва да намалееят, да станат малки. Нали се казва, че Исав бил космат, а Яков бил гладък. Кой от двамата прогресира в света? Аз не искам да защитавам някоя страна, но казвам, че само обработената земя е

гладка. Кожата подразбира обработена земя, която дава плод. Косматите не са обработени. Косматите хора са бурени. Има заложи в човешкото лице, но когато е гладко. На някои хора челата са обрасли с косми, не че те са лоши, но те се намират в животинско състояние. В тях възвишени и благородни мисли не функционират, но те след време, чрез много усилия може да се развият. За 10 години челото може да се подобри най-малко с 1 сантиметър. За 10 години носът може да се продължи с 1 милиметър или с половин сантиметър най-много. За 10 години ухото може да се продължи поне с 1 милиметър. Горната част на ухото си човек трябва да измени. Ако успее да го измени, той е човек с голяма сила.

Христос изцери десетте прокажени. Десетте изцерени прокажени, това са човешките добродетели. Той ги изцери и ги прати на работа, но сега само една добродетел вътре в човека работи, а деветте ходят, ядат, пият. Как ще се оправи тогава светът, я ми кажете? Имате едно благотворително дружество, съберат се 200-300 хиляди лева, и 20-30 души отиват при бедните да им ги раздават - сто хиляди ще раздадат, а другите ще оставят за богатите. Тогава правя следния анализ. Къде отиват всички онези дарения? Царевната, житото, богатата, всичко това, къде отива, в хамбара на бедния или на богатия? И богатите са добри хора, всеки ден казват: Ние затова сме дошли, да си поживеем на земята. Христос дали е бил като онзи богатия, на когото житниците са имали много жито? Богатият си казва: Няма какво да се грижа, ще ям и ще пия. Но Христос казва друго: Тази вечер ще изискат душата му. Това богатство на кого ще го остави? Питам: Кое е по-важно в света: Да имаш десет души приятели, които да те обичат или да нямаш приятели, а хамбарите ти да са пълни? Няма

по-хубаво нещо от любовта в света. Аз застъпвам идеята: Не са виновни касите, че държат парите, но са виновни тези, които държат касите затворени. Човешкото сърце, това е каса, където са складирани всички Божествени дарове, които трябва да излязат извън касите и да се използват за благо на човечеството. Тези богатства, обаче, не са в сегашните сърца на хората. Днес сърцето е покварено и великите добродетели, тези блага, които Бог е вложил в нас, не отиват там където трябва. Вие казвате: Какъв е начинът да се отворят сърцата? В света съществува една уредена правова държава. Аз отричам организирането в света. Питам: По какъв закон се организира човешкият дух? По какъв закон се организира човешкото тяло? Кой организира човешкия мозък? Кой ни учи да мислим? Казвате: Да организираме света. Кой може да организира човешкия мозък? - Културата - лекарите. Не, и без лекар може. Не че съм против лекарите, но животните, кой ги лекува? Лекарят е едно разумно същество вътре в тебе. Ти имаш лекарството вътре в себе си. Когато едно животно се разболее, то само се лекува. Кучето, ако има голяма рана, счупен крак, ще пости 7, 8, 9 дни и костта му ще оздравее. Тогава започва малко по малко да яде, да се възстановява. Чрез постене по-лесно раната заздравява, отколкото ако се яде. Питам: Откъде знае кучето това? Нас ни учат как да се лекуваме, но ние пак не знаем. Според мен, страданията, болестите в света, са икономии в природата. Когато тя иска да направи икономия, изпраща болести. Когато иска да постави ред и порядък, тя изпраща болести. Ние искаме да се освободим. Ние сме хора, които изразходваме огромни сили и не знаем, откъде идат те. Вие не знаете колко хиляди поколения са работили, за да се създадат известни блага. Природата е вложила

капитал в доброто, а този капитал ние за 10-15 години го изразходваме, изтощим си нервната система и казваме: Аз съм нервен човек. - Ти си разточителен човек. Ти харчиш без сметка, но все трябва да гадеш сметка, къде са отишли тези сили. Ти не може да кажеш: ще правя каквото си искам. Не. Трима души, разумни братя ще ти държат сметка. Съществува в света едно царство на абсолютен ред и порядък. В това царство бедни хора няма, и богати няма, и учени няма, но и прости няма. Лоши няма, но и добри няма. Аз се радвам, когато няма лоши и добри хора, защото щом има добри хора, трябва да има и лоши. Царство, в което няма нито лоши, нито добри хора, какво царство е? Добрите хора са на земята. Любящите хора, мъдрите хора са в онзи свят. Там има само любящи същества, мъдри същества и истински същества. Съществува един велик живот, съществува една велика светлина, съществува една велика свобода, благодарение на това царство, което действа в света, и то е, което сега работи в света. Тази голяма криза, която съществува, е проектирана отгоре. Този свят те го организират, ние трябва да се радваме. Сега ние трябва да кажем: Мене не ме интересува един партизанин в какво вярва, дали е набожен или не, но ме интересува, какво говорят главата, лицето, тялото му. Нека се съблече гол и аз ще му кажа добър ли е или лош. Постъпва ли разумно или не. Понеже ние се намираме в един обратен процес, ние се плашим. Сегашната наука не идва да оправя човечеството, а да търси престъпниците. Аз не съм за наука, която търси престъпници, аз съм за онази наука, която търси добродетели. Добродетелите ме интересуват. Интересува ме онази наука, която разкрива човешките дарби, ракрива човешките добродетели и таланти и дава условия да се развиват. Съвременното поколение, за да се излекува, трябва да

му се дадат всички условия, при които то може да развие най-възвишени способности и сили. В младото поколение, например, може да развием милосърдие. Милосърдието е една отлична черта. Развие ли се тази добродетел, челото ще се повдигне нагоре, където е центърът на милосърдието. Милосърдният човек е разумен, той има красива линия на челото. Сега, ако поускам да ви изследвам, да ви опишам, вие може да се страхувате, да се обезсърчите. Като се роди едно дете казват, че не е оформено. То е оформено. На това дете само да се дадат условия, ще стане гений. Детето се ражда и от майката носи в зачатък всички условия. Дайте условия на малкото дете, на неговия мозък, на неговото сърце, дайте подходящи условия и това дете ще стане гениално, ще стане светия, но ако вие го спънете, това дете ще прилича на избухлива бомба.

Във Варненски окръг един баща-свещеник пратил сина си в училище, искал да го прави поп, но той избягал от училището и отишъл да си играе на една воденица, да си прави колело. Баща му като разбрал това взел да го налага със своята патерица и да му нарежда: Ти ще ходиш да правиш разни воденички, играчки. Колкото пъти и да го бил, той все същото правил. Като пораснал този син станал механик. Обичал да прави воденици. Въпреки желанието на бащата, синът не станал поп, а станал воденичар и без да е учил математика, разбирал от строеж на воденици колкото един инженер, който е свършил специално образование. Един инженер изчислявал водата, изчислявал как да направи колелото, и най-после казал: тази работа не е за мене. Но като извикали този механик, сина на попа, той за половин час, без да прави изчисление, свършил тази работа. Роден е човекът специалист, не му е нужно образование.

Не е въпросът само да не идеш да учиш, но ти не трябва да създаваш в себе си мисли, че си невежа, че си прост, че нямаш условия да развиеш дарбите си. Учени хора са тия, които използват и най-малките условия за своето развитие.

Ако вярата в Бога не може да развие във вас милосърдието, ако вярата в Бога не може да развие вашето съзнание за справедливост, ако вярата в Бога не може да ви утвърди в онази идея, която поддържате, ако вярата в Бога не може да внесе смелост, решителност, постоянство, каква е тази вяра? Ако вие се плашите като заека на всяка стъпка и не знаете, кое е право и кое не, каква е вашата вяра? Дори ако разглеждате партиите в света, ще видите, че и те се отличават с развиване на специфични качества и способности.

Има американци, които са посветили живота си на някакъв идеал, на религия, на учение. Има статистика за това, но и без нея, като видите някой човек последователна известно течение, може веднага да кажете: Този човек е православен, този човек е методист и т.н. Всички си приличате помежду си.

Ако ние вярваме в Бога, какво трябва да ни допринесе това? - Че Бог е едно от най-разумните същества. Който е създал света и всичко е дал от Себе си. Ние, много умните хора седим и спорим, съществували Той или не. Приписваме Му това, онова. За всички неприятности, нещастия, страдания и смърт казваме, че Той е причината за това. Той седи отгоре и гледа тези "умни" деца, че своите престъпления приписват Нему. Това не е никаква философия. Човек, който опорочава Истината, създава в себе си анархия. Ако Бог е Любов в света, Любовта зло не прави. Ако съществува някакво зло, трябва да потърсим причината извън любовта. Всеки човек може да ви направи пакост само тогава, когато не ви обича. Има моменти когато

казвате: Той обича някого и го убива. Не, не съществува такъв закон. Ти може да обичаш, но в момента, в който убиваш - мразиш. Всички убийства в света стават в безлюбие. Престъпленията стават също в момент на безлюбие. Много престъпници има, които в момент на любов правят добро. Любовта в света е, която прави добро. В това отношение много примери има. Тогава, какъв трябва да бъде съвременният човек на истината?

Ще ви приведа един пример. Това е случка из американския живот. Преди 50 години в един затънтен край на Америка, в една от религиозните общини изпращали проповедници. Там имало един господин, който извеждал вън от селото всеки нов проповедник и го набивал. Така се изредили много проповедници. Поседявали една-две години и напускали селото. След известно време намерил се един по-здрав проповедник, който казал: Аз доброволно ще отида на това място. Качил се той на коня, но побойникът го чакал. Новодошлият проповедник му казал: Добър ден. Слязъл от коня, наложил го с едно дърво както трябва, положил го на земята и отишъл в църквата. По средата на проповедта един от членовете на религиозната община станал и казал: Все трябваше да се намери някой да го набие. Проповедникът отговорил: Аз дойдох да му дам урок, да му покажа, че не всички проповедници могат да се бият. Ти ако не може да набиеш дявола, какъв си? Някой казва, че е юнак. Аз наричам юнак този, който като набие хубаво дявола, после да му изнесе една проповед. Казвате: Дяволът бие ли се? Много се бие. Който знае, как да бие. Който не знае как да го бие, той е бит от него. Това е символично казано. Сега дяволът ходи в света с бомбе, по един модерен начин върви. Връзката му не е бяла, но той е модно облечен, конте е. Облечен е по всички правила на парижката мода, с

черни ръкавици, с шапка. Когато поздравява сваля си шапката, но сега вече хората ходят гологлави. Светът без да знае е открил тази истина, че под тия кюляфи* кой знае какво се крие и затова реформаторите казват: без шапка - гологлави. Дори и дяволът казва: И без шапка може вече. Ако една шапка ще създаде скандал, защо ти е? Ако ще донесе любов, добре дошла, но ако тя ще направи скандал, ако предизвика кражба, ако една шапка лиши някого от храна, защо ти е?

Има неща, които при сегашните наши разбирания, никога не могат да се изправят. Противоречия ще съществуват в света, неравенство - също. Трябва да се внесе една нова идея. Ние казваме, че всички хора са братя. Тази идея не е проникнала в света. Казваме, че всички хора са християни, но и тази идея не е проникнала навред. Тази идея клони към братство. Трябва да се работи за истинските идеи, за братството. Тази идея е, която трябва да поддържаме. Две неща да се подемат: Човештина и братство. Не идеята за Бога. Да се проповядва, че има Господ, че има слънце, е безпредметно. Те съществуват, ние няма какво да проповядваме за слънцето, а за влиянието на светлината, влиянието на топлината, които ежеминутно се виждат. Знаем какво влияние оказват върху нас. Това трябва да се изучава, а не какво е естеството на слънцето. Дали е населено, дали има жители или не. Какво е състоянието на слънцето е важно да се знае, но аз се интересувам от най-важната страна: топлината и светлината. Светлината е първокласна необходимост за живота. Ако съвременните хора биха изучили този велик закон, те трябваше да избират ниви, огряни цял ден от слънцето и да ги посяват с пшеница. Пшеницата трябва да се жъне в специфично

* кюляф /тур./ - вид шита или плетена островърха шапка

за нея време. Не трябва да се чака съвършено да узрее, че да презрее. Онези, които искат да обработват нивите, трябва да ги обработват навреме и да имат най-доброто разположение. Когато орат една нива и когато я жънат, да не се казва лоша дума, веселие и песен да има. Тогава тия житни зрънца ще дадат най-хубавата енергия. И това жито да го сложим в хамбари, но не да го продаваме, а от него да оставим за посев догодина, да раздадем на бедните, да смелим и за нас. И когато направим една позача от него, веднага ще оздравеем. Има хляб, който цери. Казвате, това е заблуждение. Това може да се постави на опит.

Има и нещо друго, съвременните хора не си поставят прозорците където трябва. Най-малко три прозореца трябва да има в жилището, един към изток, един към юг, един към запад. Тези прозорци трябва да бъдат най-малко метър и половина и всеки прозорец трябва да бъде на ръста на бащата и майката - 1.70 метра. Ако бащата е 1.70 метра висок, аз ще сложа неговия прозорец на изток. Ако бащата е 1.65 метра висок - ще го сложа на запад. Тогава на майката прозореца ще го сложа на юг. Два прозореца най-малко да има и то големи, широки, високи, да влиза повече светлина. Какви трябва да бъдат прозорците на децата? Когато влезете в един дом, ще видите прозореца на бащата, прозореца на майката и тези на децата. Сега вие нямате прозорци за майката, за бащата, за децата. Майката хилава, бащата хилав и се интересуват само от пари. Гледам онези, които имат пари и те не са направили нищо. Аз не съм срещал нито една къща в София, която да е направена по този начин. При това, по новия начин къщите не трябва да бъдат квадратни. Всички ъгли трябва да се изменят да станат криви. Всички ъгли трябва да бъдат заоблени, за да има мека атмосфера. Кривите линии ще въздей-

стват благотворно на стопаните и те ще имат разположение. Добрата страна на нашия салон е, че линиите са успоредни, но доста остри са. Бялата светлина малко допринася и така донякъде има балансиране на противоречието. Прозорците отвън издържат. Там, където минава светлината, ние сме спазили всички външни правила. Вътре, обаче, радиусът е дисхармоничен и светлината, която влиза, не влияе много добре.

Закон е: Ако светлината, която влиза в твоите очи не можеш да я поляризираш, да схванеш нейната цена, да възприемеш нещо от нея, да я разбереш, тя няма да ти принесе полза. Тя е сила, от която зависи твоето здраве, твоята интелигентност, смелостта ти, всичко зависи от светлината. Зависи как я възприемаш и как ще се поляризира в мозъка. Ако възприемеш светлината с предната част на главата, с челото, ти ще станеш умен. Ако я възприемеш с горната част, ти ще станеш духовен човек. Ако приемеш светлината си със задната част на главата, ти ще станеш семеен човек, обществен човек. Ако я възприемеш от страни на главата, откъм ушите, ще станеш смелчага. Марсианец ще бъдеш, готов да се биеш. Ако приемеш светлината с целия мозък, достатъчно светлина ще имаш, за да регулираш всички чувства и способности.

Нужно е човек да бъде смел. Не е лошо и по някой път да бие. Вчера имах един пример. Един баща държи лекция на своята дъщеря, той ѝ показва бастуна. Виждаш ли този бастун? То е закон. С този закон човек ще станеш. Право да мислиш. Само житото няма да тупаш. Когато не е тупано, ще падне нещо, но ако житото е бито, нищо няма да падне. Казвам му: Тя е твоя дъщеря, ти си я родил, защо я биеш? Трябваше по-рано, преди да се роди да я съветваш. Ти я роди. Как намери грешката сега? - Не слуша, казва. - Рекох: Тя те

обича. - Стана вегетарианка. Вкъщи не иска да яде месо. Каквото яде баща ѝ и тя трябва да яде. - Казвам, то е право, не е лошо, но вкъщи имате боб, имате леща, имате домати, грах, пиперки, сол, хляб. - Имаме от тия работи. - Няма нищо, че не иска да яде месо. Ако тя яде месо, за тебе ще е по-зле. Тогава тя ще ти създаде по-голяма беля. Няма да бъде толкова износно за тебе. А това, че ходи на църква, че се моли, не се тревожи. - Нека да се кръсти, каквото ще да прави, но да си гледа работата. А там в църквата само да седи, това не разбирам. Взела Библията да четё. Библията е за владици и попове. - Казвам: Слушай, дъщеря ти те обича и ти я обичаш. Тръгнал си да я търсиш, а тя те обича. Той ме гледа. Реших да му кажа тайно само на него, и той казва на дъщеря си: Излез навън. Казах му, че тази работа ще премине, ще свърши. Аз виждам, че той е един честен българин, свестен, практичен, темпераментен, с развито тщеславие. Прекалено мисли какво ще кажат хората за него. Той има намерение да ожени дъщеря си за богат селянин, а тя иска да се ожени за беден. Пита я: Мислиш ли нещо сериозно? Аз виждам, че дъщерята прилича на майка си. Майката умряла, оставила я сираче. Бащата има спор с дъщерята, защото тя държи страната на майка си и двамата са един против друг. А той е доста умен и строг, и често вдига бастуна, с него поучава дъщеря си.

Бог към нас не е такъв, като този баща. Никога Бог не показва своя бастун с думите: Така и така направи, иначе ще играе този бастун по тебе. Може да те бие някой в името на Господа, но като те срещне Господ, ще те потупа и ще ти каже: В тебе има добро, започни да го правиш, направи един-два опита и ще видиш резултатите, защото в света при силния седи силния, при учения друг учен, противоречие има. Та ние по този начин се отдалечаваме от същественото,

което може да внесе известна хармония в нашите души. Това противоречие, което имаме сега в света, как може да се оправи? Противоречието може да се поправи само по един разумен начин. Защото може да изучаваш противоречието като спиш, когато спокойно спиш вечерно време. Когато преди да заспиш се успокоиш и си пожелаеш да спиш спокойно, ти ще регулираш съня си.

Също трябва да регулираш начина на храненето си. Колко пъти трябва да ядеш? Никога не трябва да преяждаш. Носът ти не трябва да бъде запушен, ухото ти не трябва да бъде заглъхнало, очите ти не трябва да са мъжделиви. Не трябва да страдаш от никакъв дефект на очите. Дефектът всякога показва, че има известен анахронизъм, нещо нередно и дисхармонично в човека. Тогава светлината не се приема както трябва. Има начини за лекуване на очите ти. Ако обичаш очите си, никога няма да страдаш от очи. Ако обичаш носа си, никога няма да страдаш от нос. Ако обичаш устата си, никога няма да страдаш от уста. Ако обичаш ушите си, никога няма да страдаш от уши. Това, което не обичаш, от него може да страдаш. Защо страдаш от стомах? Защото не обичаш стомаха си. Не мудавай повече работа, отколкото може да свърши, не постъпвай с него, като с един ратай, който след като свърши работата си, не го оставяш на почивка. Казваш: Господар си. Тогава ще се намериш в положението на римския патриций от следната случка, Епиктет, древногръцкия философ бил негов роб, но понасял това много спокойно. Един ден господарят му го бил, но понеже философът спокойно понесъл боя, той силно натиснал крака му. Епиктет много спокойно му казал: Господарю, тъй както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи няма да ти бъде полезен. Но господарят продължил да натиска крака му, докато го

счупил. - Аз нали ти казах, че ще го счупиш? За неговото голямо спокойствие и търпение, господарят му върнал свободата, дал му средства и той се върнал в Гърция. Там Епиктет прекарал последните си години.

Човек трябва да подобри своята съдба. Не мислете, че съдбата, която сега имате, е Божия. Тя е ваша съдба. Когато вие създадете известни дългове, онези, които имат да вземат от вас, където и да сте, те ще ви преследват. Казвате: Това не трябва да бъде. Бог не ви е създал тази съдба. Вие създавате съдбата си. Ако искате да я подобрите, гледайте да се спогодите с тази съдба. Най-после ако имате известен недъг, открийте на какво се дължи, коя е причината за този недъг. Този страх или сте го наследили или сега се е развил. Ако сте го наследили, това означава, че известен център в мозъка действа повече. Той се намира в задната част на главата, малко над ушите. Енергията от този център може да я прекарате в горната част на главата, да създадете любов към Бога. Тази енергия може да я прехвърлите и към предната част на главата си, да развиете милосърдието. Ще се освободите, ще накарате страха да работи за другите, а вие ще сте свободни. Така както е сега, ще ходите, ще се безпокоите, ще мислите, че къщата ви ще се събори, че параходите ви ще потънат, че земетресение ще има.

Страхът може да се яви и когато ученикът излезе пред учителите си. Като замълчи от страх, скъсват го. На бойното поле като падне първата граната страхливият войник хуква да бяга. В живота ние се плашим, и много болести се явяват от страх. Вечерно време сънувате нещо страшно. Не е толкова лош страхът. Страхът е благословение за умния човек, а за глупавия е страдание. Страхът носи най-голямото благословение, понеже той е най-голямото пости-

жение на животинското царство. На основата на този страх главата в задната част е широка, там е развита една от нашите хубави способности - съвестта. Страхът е почва, върху която човешката справедливост, човешката способност за съзнаване на право и криво е поставена. Понякога, да си базстрашен, значи да бъдеш безсъвестен. Страхливият човек може да бъде и съвестен и справедлив. Искан се човек да бъде внимателен, да знае, че в света има известни спънки, с които разумно трябва да се справи.

Ние, съвременното общество искаме да се излекуваме, да бъдем здрави и силни. Искане всички мъчнотии да се махнат. Сиромашия, болести, страдания да няма. Какво ще правим тогава? Какъв ще бъде нашият идеал? Хората, като станат религиозни, започват да делят, кой е прав и кой е крив, кой е в църквата и кой не е. Две жени като дойдат, или две момичета като дойдат, коя е по-красива, коя е по-снажна? В живота красотата е една лечебна сила. Красивите хора трябва да лекуват болните хора. Красотата лекува. Ако вие не вярвате, може да проверите. Ако при един болен човек, който е изгубил смисъла на живота, дойде една красива жена, той веднага ще оздравее. Само като го пипне с ръка, ще оздравее. Красотата има магическа сила. Болният казва: Отивам на оня свят, но той като я погледне ще каже: Струва си да се живее. Грозотата в нас носи тъмнота. Ние не виждаме нищо. Тъмно е. Не ни се живее, защото няма никакъв прозорец, нито звезда, нито слънце, което да изгрява и казваме: Не искам да живея. Красотата в този смисъл е изгревът на слънцето. Но от красотата трябва да дойде светлината, топлината и любовта. Любецът, разумният, този, който разсъждава, той е единственият, който ходи да благодари на Господа, че е оздравял. Всички други добродетели, които имате,

тях ги няма никъде. Те се забавляват. Ще ги повикате, ще им пишете препоръчано писмо. Най-любезно писмо ще пишете на вашите девет добродетели да се върнат в дома си и ще започнете да работите с тях. Вие ще намерите, кои са тия девет добродетели. Хората са писали за седемте смъртни греха. Знаят кои са те. А кои са седемте добродетели, които съответстват на седемте смъртни греха, не знаят. Значи, по-големи специалисти са в отрицателната страна на живота.

Абсолютно не ме интересуват слабостите на хората. За мене това не е наука. Ето коя е истинската наука: Като срещна един човек, да го позная, да видя има ли нещо скрито, Божествено, хубаво, заровено в него. Това ме радва мене. Като видя, че има хубави черти, казвам: Този човек има нещо хубаво, очаква го нещо хубаво. Той покрай това хубаво ще доразвие още други хубави работи. Ще го обикнете за това, което сте открили в него и ще го благословите. Вземете и най-свирепото животно - ако съзнанието ви е будно, ако го обичате, в дадения случай то, докато вие проектирате любовта си, не може да ви нападне, защото усеща вашето разположение. Ще дойде при краката ви дори. В момента, когато изгубите хубавата мисъл за него и помислите, че е лошо, веднага ще се нахвърли отгоре ви. Всички звероукротители знаят това. Докато звероукротителят гледа в очите една от най-отровните змии, тя е спокойна, но в един момент само ако се разсее, тя ще го клъвне и той ще умре. В момента, в който престане да действа законът на Любовта, злото идва. Змията може да ви ухапе. Ако мисълта е проникната от закона на любовта, нищо не може да ви ухапе, но когато съзнанието не е будно и вие се увлечете, тогава грехът може да ви нападне. Има нещо разумно в света, което чака и в момента когато ви намери, когато нямате любов, то ще ви клъвне.

Казах в днешната беседа и към вас се обръщам: Къде са деветте, които изцерих? Аз като ви гледам всички, намирам във вас много хубави работи, на които не сте обърнали внимание досега. Не ме интересува научно кои са били причините, които са ви накарали да не обръщате внимание на себе си. Вие сте такива капиталисти, толкова богати хора сте, а седите така меланхолични. Интересува ме вашето нехайство. На какво основание сте недоволни и мрачни? Когато пишат, хората казват: Няма нищо. Аз съм един прост човек, не съм някой даровит. Не мога да пиша. Не съм и от силните. После, и сърцето ми не е чак толкова благородно. Аз го гледам и казвам: Ти се лъжеш, не е така. Най-първо, всеки един от вас може да живее до 120 години. Ако някой от вас е беден, сиромас, аз се чудя как е дошла тази сиромашия. При това голямо богатство, което имате, да сте сиромаси!

Идва ми на ум една смешна приказка. Един царски син се оженил за дъщерята на един циганин. Донесли ѝ хляб, но тя оставила хляба, взела брашно и го поставила в различни стаи. После отишла да "проси" от всяка стая, и от това изпросено брашно си омесила пита. Гледала само гладна да не остане. Казвам: Тия хора ходят да просят от стаите си брашно. Сега може би, във вас ще остане една мисъл, дали това, което говоря е вярно, дали е факт. Вярно е, и е факт, но още не е истина. Ако повярвате, ще стане истина и във вас ще дойде просветление.

Знаете ли един друг разказ? Отишло едно бедно дете да проси при един богаташ, милиардер, който имал изгубено дете. От 10-12 години това дете живеело от просия. Бащата го познал, но то не познало своя баща и казало: Големи са моите нещастия, които прекарвам, беден съм, нямам нищо. Потупал го бащата по гърба и му казал: Ти не си беден. - Не, беден съм. - Не,

не си беден. Ела с мене. Та и вие сте от тия изгубените деца. Ако искате елате с мене, аз ще ви заведа при Него. Страданията, които имате са фиктивни. Чака ви Баща ви. Трябва да се върнете. Вие сте изгубени. Единият се върна и другите девет трябва да се върнат с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с душата и с духа си. С всичко човек трябва да се върне към Източника на живота.

Велики работи има в света. Отсега има какво да работим. Някои мислят, какво ли ще правят като идат в оня свят. Ние, докато не оправим този свят, в оня свят няма да идем. Този свят като оправим, ще оставим някого в оправения свят и тогава ще идем. Някои от вас казват: Аз втори път на земята не идвам. Всеки човек, който има да дава някъде, не отива там. В някой град, където няма да дава, там отива, но ако има на десет места да дава, не отива. Щом някой казва, че не иска да идва на земята, ние разбираме защо. Вторият път ще каже: Ще дойда. Защо не. Ще дойдем на земята не да плащаме, но ще дойдем да живеем един живот, какъвто трябва да бъде. Сто и двадесет години ще живеем под смоковницата отдолу да няма кой да ни безпокои. Сега както е, то е друг въпрос. Ти си на 15 години, хайде в света. Когато дойдем при бащата на нашата разумност, при онази вътрешна сила, когато човек съзнае своето първенство като човек, той ще престане да е беден и недоволен.

Основната мисъл, която трябва да остане във вас, е да намерите вашите ближни. То е първата задача. Ближният, това е противоположното на вашия живот. Когато намерите противоположното в себе си, в центъра на тези две противоположности ще намерите великия закон на Божественото, на вечното, то е безсмъртието. Човек, който не може да намери своя ближен, не може да намери вечния живот. Като

намерите противоположното на себе си, ще бъдете доволен от живота, тогава ще дойде Божественото и вие ще бъдете в съгласие с природата. Човек трябва да бъде в съгласие с природата, в съгласие с Бога. Човек трябва да бъде в съгласие и със себе си. Три неща, три фактора са от значение: Да сте в съгласие с онова, което чувате, в съгласие с онова, което мислите, в съгласие с онова, което чувствате, в съгласие с онова, което виждате.

Външните противоречия, които съществуват, от ново гледище това са задачи. Сегашните спорове, сегашният обществен строй, различието, което съществува в сегашните хора, това са все задачи, дадени на умните хора да ги разрешават. Ще дойдат хора, които ще разрешат тези задачи. Няма да мине много време, след стотина години, този въпрос горе-долу ще се реши. Това са задачи, това не е произвол в света. Сега са се явили способните хора, които разрешават сиромашията. И тя е задача. Богатството в света е задача, падението в света е задача. Пороците са задача. Това са нереализирани добродетели. Насилието, което съществува в света, грубостта, която съществува, това са задачи. Ако човек е груб, коя е причината за неговата грубост? Той е работил повече, отколкото трябва, затова огрубяват ръцете. Той е работил 12-16 часа. Това е непоносим труд. Престъпление е човек да работи 10-12 часа. Трябва да работи физическа работа най-много 1-2-3 часа. Другите часове трябва да работи за съществени неща, да благодари за всичко, което е постигнал, а пък той постоянно мисли за своята прехрана, как няма да огрубее. Като се върне вкъщи след непосилен труд, той не е способен за нищо да мисли, няма време за молитва. За благодарност и молитва няма време, а цял ден да се навежда с мотиката има време. Време няма да диша

дълбоко. Казва: Кой ще диша въздуха? Друга работа има. Най-първо трябва да се учим да слушаме добре, да се храним добре, да приемаме въздуха добре, да гледаме добре. След това трябва да мислим, да се роди в нас братско съчувствие да помагаме на хората, да се образува една вътрешна връзка между богати и сиромаси. Този живот ние можем да го уредим, той няма да се уреди сам. Как? Като даде богатият богатството си. Не се изисква нашето богатство, изисква се нашето сърце, изисква се да впрегнем нашият ум на работа, да впрегнем нашите добродетели на работа. Сърце се изисква. Ако ние не можем да принесем нашето сърце на олтара на цялото човечество, тогава за какво живеем? Писанието казва: "Пожертвайте вашето тяло в жертва чиста, свята и благоугодна Богу." Ако житното зърно не се посее в земята, то плод няма да даде. Следователно, по същия начин, ако човешкото сърце не стане жертва, нищо не може да се роди. Преди да разбере страданията, човешкото сърце може да стане жертва. Не самоунищожение. Човек, който жертва, той може да победи. Истинската победа в света става чрез жертвата. Там където има жертва, има победа, където няма жертва, няма победа. Сега ние искаме да победим без жертва. Невъзможно е. Ние виждаме, че една вода като придойде, много хора измират.* Ако всичките 5 милиона биха умрели съзнателно, ако биха принесли сърцата си в жертва, ако доброволно биха умрели, нямаше да ги заставят насилно да умрат. Едва сега се пробуждат тези, които станаха жертва. За какво са умрели, те не знаят. Сега тези 25 милиона жертви се явяват като проповедници на новото учение. За в бъдеще ако измрат още 50 милиона души, ще имаме 75 милиона проповедници. Със

* Учителят прави аналогия с Първата световна война. /бел. стеногр./

75 милиона проповедници светът ще се оправи. Казвам сега: Вярвайте. Не, че ние ще оправим света, но да вземем участие в поправянето на света. Светът ще се оправи, това е въпрос само на дни, не е на години даже. На часове е, но не и на часове. Близо е денят Господен. Казано е преди 2000 години: А сега е при вратата, хлопна, един час остава. Пак е доста време и тогава казвам: Поддържайте у вас онова чувство на мъжество. Някой път вие имате желание да бъдете самостоятелни. Поддържайте самостоятелността, поддържайте свободата на жертвата, бъдете готови за жертва. Хората на новото учение трябва да имат това самопожертване, то не е умирање. Човек, който се жертва, той вече живее в душите, в сърцата на хората. Има вечен живот и това е истинският живот. Христос казва: "Ако житното зърно не падне и не умре, то остава само. Ако падне и умре, то принася много плод."

Тия десет души прокажени, трябва да се върнат в света и да започнат работа. Във времето на Христа само един се върна, а в нашите времена и останалите девет трябва да се върнат. Щом се върнат деветте, работата ще започне, както трябва.

Беседа, държана от Учителя на 26 февруари 1933 г.,
10 ч.с., София - Изгрев.

МИР НА ТОЗИ ДОМ

Ще прочета част от 10-та глава от Евангелието на Лука, от 1-ви до 10-ти стих.

“Мир на този дом.” В света може да се говори за много неща, които са играчки, забавления, но са потребни. Има съществени има и несъществени неща. Когато дойдем до самия живот, трябва да се спрем върху съществените неща за живота. Съществено е да имаш живот, да бъдеш здрав. Съществено е да имаш отличен ум; съществено е да имаш отлично сърце, добро сърце; съществено е да имаш благородна душа; съществено е да имаш силен дух. Сега някои могат да кажат, че трябва да се вярва, а други, че не трябва да се вярва. Не е въпросът за вярването. Който има знание той не се нуждае от вяра. Аз, който виждам нещата, няма нужда да ме убеждаваш, да вярвам в слънцето. Аз не вярвам в слънцето, но аз знам, че то съществува - виждам го. Защо трябва да доказват учените, отколко години съществува слънцето и колко още ще съществува? И учените хора не знаят това и аз не го знам. И те и аз можем да предполагаме. Всеки може да пред-

полага, а може да минава и за авторитет. Може ли да каже един учен човек колко милиона години може още слънцето да грее? - То не е свеш. Най-първо то не е претеглено, не се знае още колко гориво има на слънцето и колко години още ще може да грее и да свети. При това не се знае откъде иде силата на неговото горене. Това не е блам* за учените хора, защото има учени от разни категории. Тепърва идат новите учени хора в света. Засега имаме учени, които могат да направят операция на човека - да извадят едното му око и после да кажат: Ти благодари, че ти извадихме само едното око, че ти остана поне другото. Има учени, които могат при операция да отрежат единия крак на човека и после да му кажат: Ти благодари, че ако не бях аз, да ти отрежа крака, щеше да останеш и без двата. А така, поне единият крак ти остана. - Да, трябва да благодари човек, как не! С един крак и една патерица той може да ходи. Същественото в света е мирът, който човек може да има. Как може да се добие този мир? - Вие мислите, че същественото в живота е богатството. Богатството е съществено докато си здрав. Щом се разболееш, богатството не е съществено, то не може да спаси живота. Въпреки всички удобства, които богатството може да ти даде, смъртта ще те задигне както ще задигне и последния сиромас. Тогава питам: Какво е преимущество на богатия пред сиромаса, когато дойде смъртта? Преимущество е това, че когато смъртта дойде при богатите хора, тя е по-доволна от тях, понеже са помазнички - има какво повече да вземе. Сиромасите повече умират, но когато смъртта види един богат човек, тя ще се зарадва повече, че има повече да взема от него. Но в края на краищата и двамата теглят

* блам /книж.рядко/ - лишаване от доверие

еднакво. Тя, като види някой сиромас, някой сух човек, си казва: Трябваше да го оставя този да стане попълничък. И при това положение въпросът не е разрешен.

Сега някои могат да кажат: Като отидем на онзи свят, тогава всичко ще видим. Така не се говори! Трябва да се каже нещо конкретно. Някой може да каже: Ние не мислим сега за онзи свят, но да си уредим живота на земята. Та животът на земята беше уреден, но ние го развалихме. На един милионер от Америка идва идеята да събира цветя. За тази цел той плащал на разни експедиции да събират всякакви цветя, от най-редките екземпляри, докато един ден разпилял всичко си имане и нищо не останало за него. Като умрял трябвало да го погребат на общински разноски, нямал пет пари. Питам: Като е събирал толкова цветя, какво се е ползвал той от тях? Какво е спечелил от тия цветя? - Да събираш цветята, това значи да разбираш техния език, да разбираш живота им. Но да се интересуваш само от външната страна на цветята, това е неразбиране. Така се интересуват млади момичета от цветята. Докато са млади, те се кичат с цветя, но като остарият, не се интересуват вече. Аз не знам, защо старите не се интересуват. Младата мома ще се накичи с цветя, а старата жена се срамува да слага китка на главата си. Аз не знам откъде е дошла тази мода - младата мома да слага китка на главата си, а старата жена да не може. Сега, аз не съм против цветята, но казвам: Когато ги късат хората и когато ги обработват, има два различни резултата. Изобщо, аз съм против късането на цветята. Има изключителни случаи когато цветята могат да се късат. Цветята съставляват едно лечебно средство за хората. Те могат да ги късат само когато искат да се лекуват. И ако е въпрос за удоволствие, според мене, престъпление

е да се късат цветята. Ако някога си неразположен и като откъснеш едно цвете разположението ти се подобри, това късане на цветята е оправдано. Ако си в песимистично настроение, откъсни си едно карамфилче и кажи: Колко бих желал да бъда като тебе! Колко си спокойно! Защото цветето и след като го откъснат е довошно. Ти не можеш да убедиш карамфила, че след като си го откъснал, ще умре. Той казва: Аз не съм от тези, които умират! И наистина, растенията най-мъчно умират. Намерили са житни зрънца отпреди две хиляди години, и като ги посадили в земята, те отново изникнали. Колкото и да мислим, че растенията са от нисша култура, те знаят обаче това, което и съвременните културни хора не знаят. Когато хората бяха в епохата на своето детство, растенията се намираха в една отлична култура. Вие не гледайте какви са сега растенията. Те сега си почиват. В свещената книга на живота Христос не взема за емблема някое животно, но взема лозовата пръчка - растение и каза: "Аз съм лозата, вие пръчките." Лозовата пръчка не умира. И се оказва, че частите на растенията, прахът, който се носи в пространството с хиляди години, пак може да оживее. Всъщност смърт не съществува. Смъртта е само едно разединение между частиците на телата, но смърт в живота няма, има само ограничение на човешкото съзнание. Това са философски размишления, които са занимавали хората както в миналото, така и в настоящето. В миналото философите, които са се занимавали с живота, са търсили начин да живеят дълъг живот, да могат да заминат от този в другия свят, в етерното пространство и да се върнат когато искат. Те са знаели това, но сегашните хора казват: като умре човек, всичко се свършва с него. За обикновеното съзнание на невежия човек със смъртта всичко се свършва, но за учения, за просве-

тения човек не е така. Като умре човек, започва да се учи. Когато гъсеницата умре, пеперудата почва да се учи и животът на пеперудата струва повече, отколкото живота на една гъсеница. Ако ние съвременните хора искаме да разберем нещата, трябва да разгърнем книгата на Великата Природа и да вникнем в нейните замисли. Ние сега отричаме нещата и казваме, че едичкой си философ е казал така. - Да, но тези философи, които минават за безверници, аз не ги считам за безверници. И най-отрицателните философи имат някаква вяра. Тези хора, които отричат бъдещия живот, повидимому отричат и загробния живот, но те вярват, че един ден ще се възстанови Царството Божие на земята и ще дойде един нов ред и порядък, ще дойдат нови хора в света. Тези хора вярват, че не умират. Те не са безверници. Може би те са безверници в известни теории. Те вярват, че известни теории, които сега съществуват, не са верни. Вземете например, класическата музика и източната музика и ги сравнете. Които не разбират музиката мислят, че източните народи са пели по-добре, по-хубаво, отколкото днес. Те се заблуждават. Наистина, пели са, но само високопосветените, висококултурните, високо-развитите от тях. В древността музиката е била специфична, тя не е била така общодостъпна, както е днес. Тогава музиката се е позволявала само на високопосветените. Сега всеки може да свири, тя е общодостъпна. Тогава е имало цели церемонии докато ти позволят да свириш и е трябвало да знаеш как да свириш. В свиренето, в музиката има една сила. Западните народи тепърва трябва да изучават музиката. Има една музика, с която човек може да укротява бурите, зверовете. За всички зверове има известни песни, които ако се свирят ги укротяват. Някои казват: Защо трябва да пеem? - Има песни за смъртта,

от които тя избягва. Който знае тези песни, като дойде смъртта, ако той запее, тя ще се върне назад. Смъртта се бои от тези песни. Ако рече да те пипне с ръцете си, достатъчно е да запееш някоя от тези песни и тя ще те остави. Ние, религиозните хора, като не разбираме това, казваме: Такава е волята Божия! - Волята Божия е да бъдем всички умни, да бъдем добри, да бъдем истинолюбиви. Да бъдем първокласни глупаци, това не е волята Божия. Да има такова размирие между нас, да има толкова противоречия, това не е волята Божия. Това е нашата воля, това се дължи на нашето неразбирателство.

Сега не е въпросът да защитавам една кауза, защото истината не се нуждае от моята защита. Слънцето ни най-малко не се нуждае от моята защита и от моите похвали; звездите също така не се нуждаят от моите похвали и животът не се нуждае от нашата защита и похвали. Просто ние трябва да констатираме известни факти, да познаваме живота, който съществува у нас и нищо повече. Човешката разумност е съществувала преди човек да е съществувал, тя няма начало. Обаче, по отношение на човешкия мозък, човешката интелигентност има начало. Човешката интелигентност датира от 18 милиона години в тази форма, в каквата я имаме днес. Това е малко в разрез с осемте хиляди години. Аз не зная кое е по-вярно - да се приемат 8 хиляди години или 18 милиона години? Който не разбира, ще каже, че това не е съгласно с Библията. Най-после и Мойсей никъде не е казал, колко години точно са се изминали откак Бог е създал света. Аз не зная откъде учените тълкуватели на Библията изваждат тия данни? Преди всичко никакви научни данни няма по този въпрос. Казано е, че първият ден били създадени земята и небето, а при това има ден, а няма никакво слънце. След това се

говори за втори ден, за трети ден, а слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам: Как е възможно да се говори за ден, когато нямало никакво слънце първите три дена? Значи, може да се направи някакво възражение по това тълкуване. И сега се чудят, откъде се е явил първият ден. Това е тяхна работа. Ако река да го доказвам, ще изгубя беседата, а това доказване сега не е толкова важно. Под първия ден аз разбирам денят на Божията Любов, когато всички същества в света са се появили. В този ден, значи, се е явила Божията Любов. Вторият ден е ден на Божията Светлина, когато Бог е изявил това, което има да прави. Третият ден е на Божествената Свобода, когато Бог е дал на всички твари свобода да се разхождат и понеже Бог ги е пратил на разходка, четвъртия ден създал всички светила да им светят. Сега някои ще кажат, че съм го скалпил това нещо. Така е, приемам и това. Но и другото е скалпено. Ако мислите, ще видите, че е така. Аз като съм мислил по този въпрос, казвам: За мене първият ден е денят на Божията Любов. Аз не мисля за Бога какво е Той, дали Го има или Го няма. Аз не се нуждая от доказателства - дали съществува Бог или не и считам за светотатство да ме убеждава някой в това. Аз не искам никой философ да ме убеждава в това.

Сега аз искам вие да си останете с вашите възгледи. Кой в какво вярва, да си го държи за себе си. Но един ден ще проверите вашите възгледи със самата истина в природата, сами ще си видите грешката. Сега аз само разговарям върху един въпрос: върху мира. Мирът е потребен за всички. Бог не е нещо вън от нас. Ние живеем в Него. Животът, който сега преживяваме, мисълта, която съществува в нашия ум и свободата, която имаме, се дължат все на Него. Някой казва: Къде живее Бог? - Навсякъде. Няма място в цяла-

та вечност, където да не е Той. - Ами къде е границата? - Вечността няма никакви граници. Казвате: Как да разбирате това? - Никак не го разбирайте. Като разбереш нещата, ти ще се заблудиш. Питат за една мома: Красива ли е? - Не питай дали момата е красива. Изобщо не питай дали момите са красиви. Защо? - Защото красивите моми създават бели на мъжете. Питай дали момата е умна или добра. Не питай дали някоя мома е красива. Красивата мома е опасна. Ако аз бих се женил, никога не бих се оженил за красива мома. Защо? - Защото и тя щеше да стане нещастна и аз щях да стана нещастен. И тя щеше да изгуби своята свобода и аз щях да изгубя своята свобода. В ума ми щяха да влязат ред мисли: Къде ходи тя, какво прави, какво говори със своите приятели - все за нейните срещи щях да мисля. А така, нека си бъде свободна. Красивата мома е царкиня. Казвам ѝ: Не се жени, за да бъдеш свободна. Ти си красива, нека всички те обичат, да нямаш господар на себе си. Значи, трябва да се дойде до онзи мир.

Сега, някой религиозен ще каже: Говорете за неща съществени. Кое е същественото в света? - Да говорим истината, която ще ни даде свобода. Не да се оборва, кой е прав и кой е крив. Прав е само онзи човек, който живее според законите на истината, който е свободен. Прав е само онзи човек, у когото свободата царува, който има любов в душата си, който има живот и който, където ходи, все даром дава от живота си. Не е въпрос за пари. Парите са последното нещо. Ние не се нуждаем от пари. Ние се нуждаем от хора, които имат сърце, които имат душа. Казвам: Само онези хора имат душа и сърце в себе си, които имат един извор в себе си, който постоянно дава. Не е въпросът да вдигнем скандал между сиромаси и богати. Добрите хора трябва да бъдат богати, но не богати с пари. Има

едно богатство в света, което още не е засегнато. Който разбира законите на безсмъртието, на живота, той е най-богатият човек. Мислите ли, че ако аз имам това изкуство в себе си, ще бъда сиромас? Аз нямам пет пари в джоба си, но се приближавам до един американски милионер или милиардер, който е на умирање и му казвам: Колко ще дадеш, аз искам да върна живота ти? - Сто хиляди лева. - А, така не може. - Тогава един милион. - И така не може. И най-после, когато дойде до половината си имане, тогава аз пристъпвам да го лекувам. Питам го: Ти колко имаш събрани? - Един милиард долара. - Добре, тогава при половината от тях можем да говорим. И като получа тия пари, какво ще ги направя? - Няма да постъпя като онзи американски наследник, който получил от чичо си 36 милиона долара и от прост говедар станал голям богаташ. Той тръгнал от град в град, от село в село, из цяла Америка да угощава бедните хора. Давал им ядене и пиене, но след шест месеца изхарчил всичките си пари и трябвало да се върне в родното си село да пасе пак говедата. Хубаво е човек да бъде богат, но с богат ум, с богато сърце и душа, да има свобода. Като дойде и външното богатство - добре дошло. Та казвам: трябва да се знае, кое е същественото в духовните хора.

Има три категории хора, които трябва да се спогодят. Едните принадлежат на чисто физическия свят, на материалния свят. Те разбират материалния свят в най-конкретен смисъл. Прави са тия хора, но това е само едната трета. Втората категория хора са тъй наречените културни или морални. Те седят малко по-високо от първите. Техният свят е толкова важен, колкото и физическият. И най-после иде категорията на хората от Божествения свят. Божественият свят осмисля и разрешава всички противоречия в света. Той представлява това, което

най-учените хора от миналото са търсили. Който намери Божественя свят, той става абсолютно свободен от всички ограничения. Да намериш Божественото, значи да станеш абсолютно свободен. Тогава ще бъдеш и видим и невидим, ще си направиш тяло каквото искаш, ще се представиш в каквато форма искаш, но никога няма да желаеш да управляваш хората. Ти ще бъдеш господар ще управляваш сам, без да те знае някой. Питам: Какво ще ти дадат хората, ако си цар? - Наистина ще имаш приятели, но ще имаш и врагове. Ще има хора, които като тебе ще искат да ти бъдат господари, да станат и те царе.

При сегашния строй, кой в света е щастлив? Ако вземете дома, семейството, това е почти единственото учреждение, направено от природата, но питам: Колко семейства днес са щастливи? Не е въпросът дали хората трябва да влизат в брак или не. Казвам: днес и това учреждение е изгубило своята стойност! Защо? - Поради неразбирането, което съществува между мъже и жени. Понеже мъжът не знае защо е мъж и жената не знае защо е жена, бащата не знае защо е баща и майката не знае защо е майка. Бащата казва: Баща съм! Майката казва: Майка съм! Майката стане майка, роди едно дете, отглежда го, но утре го изпраща на война и то не се връща повече. След като родиш три-четири деца и ги изпратиш на бойното поле, какво си спечелил? - Казваш: Родих ги да спасят отечеството си. - Добре, като умряха там, спасиха ли отечеството си? Не само, че не го спасиха, но отгоре на това го заробиха. В Общоевропейската война, когато воюваха все християнски народи, едните от тях излязоха победени, а другите победители. Какво спечелиха победителите, когато и те дадоха толкова жертви, колкото и победените? Воюваш, но ако в една война изгубиш всичко хубаво, какво си спечелил? Сега

минавам от конкретното към общото и казвам: ако трябва да водиш една война, в която се заробваш, какво си спечелил? Аз не съм против войната, но не поддържам физическата война. Човек трябва да воюва за своята свобода. Той трябва да воюва за тази свобода, а може и да умре за нея. Но ако умре за тази свобода, той няма да умре, а ще е жив. Сега, това са две становища, но има една опасност в тях. Понякога ние като разглеждаме духовния живот, мислим, че ако разрешим духовния живот, трябва да напуснем земята. Това са мислили много от религиозните хора и са се събирали по десет, по сто, по хиляда и повече души, отивали са по горите да живеят, ставали са калугери, за да служат на Бога. Но това не е служене на Бога. Сто хиляди души, събрани на едно място, това не е служене на Бога. Това е една духовна казарма! Тези хора бягат от света, а те трябва да работят, да помагат. Един син напуска бащиния си дом и отива в някой манастир. Защо не остане в манастира на баща си, там да работи? Той отива в гората, където по три пъти на ден ще се моли, ще се измъчва, а не остане при баща си да работи. Баща му го изтезавал. - А при калугерите в манастирите или в гората няма ли да се изтезаваш? - Ако в лицето на твоя баща ти не можеш да видиш своя ближен, ако в лицето на своята майка ти не можеш да видиш своя ближен, ако в лицето на своята сестра не можеш да видиш своя ближен и ако в лицето на своя брат не можеш да видиш своя ближен, ти нищо не си разбрал. Казваш: Кой може да ми бъде ближен? - Майка ти може да ти бъде ближен, баща ти може да ти бъде ближен, сестра ти може да ти бъде ближен, брат ти може да ти бъде ближен, докато най-после дойдеш до най-малките буболечици. Овцата, от която вземаш мляко и вълна - всички най-малки и най-големи същества могат да ти бъдат близни. Вие мислите, че Господ не

се грижи за живота на животните? - Не, Господ се грижи и за тях. Той се застъпва за всички живи същества.

Има едно свещено право в света, един закон, който ако човек пристъпи плаща с живота си. Някъде в габровските села едно седемгодишно дете, свалило от гнездото им пет-шест малки лястовичета и с едно ножче изрязало езичетата на всичките. Като го видяла майка му, засмяла се и казала: Чудно нещо, виж какво е направило мосто дете? Изрязало езичетата на всички малки лястовичета. Как е могло да ги снесе от гнездото? Още по-чудно било, че след като това дете пораснало и се оженило, родили му се пет деца, но всички били неми!

Разправяше ми един господин от Варненско следния случай. Той колел често овце, но случило се, че седем години наред колел агънца на една и съща овца. Един ден, като взел и последното ѝ агънце, тя се затичала след него и започнала жално да блее, не искала да даде агънцето си. Но той я ритнал, затворил я вътре и заклал агънцето ѝ. Какво се случило после? - Още до вечерта умряло най-доброто му дете. Ще кажете, че това е съвпадение. - Не, това показва, че ние не разбираме законите. Това са души в зачатъчно състояние. Един ден и те ще станат хора като нас. Някои могат да оспорват това, но след като хората излязат от тази еволюция, в която се намират, те ще разберат, че животните мислят като тях. Ако някой от вас отиде в другия свят, той и там ще намери всички противоречия, които съществуват на земята. В каквото е вярвал тук на земята, в това ще вярва и в другия свят. В онзи свят има философи, които и до днес още пишат дисертации по въпроса, че няма Господ в света. Те пишат, учат, понеже и там има небе и там има слънце и звезди, каквито има на земята, това има

и на онзи свят. Какви са там нещата, няма да ви разправям. Който е бил скъперник на земята, като умре, пак ще бъде скъперник. Той пак за касата си ще мисли. Който е обичал жените преживе и като отиде на онзи свят, пак за жени ще мисли. Който е обичал винцето и на другия свят пак ще го обича.

Един турски ходжа морализирал един от модерните турци, който обичал да пие вино и ракия, като му казвал: Знаеш ли, че при това пиянство ти ще страдаш като отидеш на онзи свят. - Как ще страдам? - Като отидеш на онзи свят всички бъчви, от които си пил ще ти ги окачат на врата и постоянно ще ги носиш. Младият турчин запитал: - Празни ли ще бъдат бъчвите или пълни? - Пълни, разбира се. - Тогава ще има поне какво да пия! Той не искал да знае, че на врата му ще бъдат окачени тия бъчви, но бил доволен, че ще има какво да пие.

Половината от спасението на човечеството се дължи на хората, които живеят дълго време на земята. Тяхното спасение трябва да стане на земята. А онези, които умират млади, те няма какво да се безпокоят. Когато малки деца отиват на небето, за тях има друг ред и порядък. Те там ще се възпитават. А за вас има друг ред и порядък. Докато сте тук на земята, вие трябва да се спасите. Ако тук не се спасите и горе няма да се спасите. За децата въпросът е друг. Дали ще вярвате в това, или не, онова което ви говоря сега, то ви е необходимо. То е един капитал, едно знание, което трябва да имате. Аз ви проповядвам едно учение, което да ви направи способни да работите за сегашния си живот, да се справите с най-големите си мъчнотии. Ако аз уча някого как да плува, зло ли му правя? Ако аз уча някого на някакво изкуство, зло ли му правя? Ако аз уча някого как да живее хигиенично, как да се облича добре, зло ли му правя?

Сегашните хора се нуждаят от една здрава, основна мисъл. Човек трябва да има тил, за да има в какво да вярва. Няма по-хубаво нещо от това. Няма какво да ви казвам даже, в какво седи тилът. Проследете историята на най-великите хора в света, били те поети или музиканти, или философи, учени, държавници, царе, патриарси, или каквито и да са, ще видите, че в живота си те винаги са имали някого, когото да обичат. Заг всеки поет е имало по една красива жена и то млада, най-много около 25-30 години. И като започне да пише, той вижда нейните красиви очи и казва: Заслужава да се пише за тия красиви очи! И той продължава: Откак видях очите ти... И аз пиша едно любовно писмо. Каква разлика има между небето и лицето на една красива жена? Като видя небето, аз пиша: Откак видях лицето на небето... Не мислете, че небето е много студено. Ако мислите така, вие се лъжете. За мене небето представлява много красиво лице. По-красиво от небето аз не съм виждал. Понякога то се смалява, прилича на лицето на една красива мома. После се изгуби, след това се превърне пак в една красива мома и пак се изгуби. Тя се усмихне и аз казвам: Боже мой, дали това е вярно или не? Дали това е заблуждение на моя ум? Сега аз не искам да ви кажа, че това е вярно, та и вие да вярвате. Аз казвам какво преживяват великите хора в света. Великият човек - поетът вижда в едно дърво живо същество. Поетът, който възпява едно кокиче, не вижда в него едно просто цвете, но вижда разумното същество, което живее в цветето. Че това същество е разумно, показва животът, който имат цветята. Не само това, но и растението само по себе си е лековито.

Казвам: Ние живеем в един свят на неизследими богатства. Но като че някой е извадил очите на хората, ослепил ги е, да не виждат тези богатства

около себе си. Нали знаете в историята примера с Василий българоубиец, който ослепил войска от 15 хиляди войници, като е оставил само на неколцина по едно око, които да ги водят.

Не само този пример имаме, но в историята на израилския народ има пример за един от царете по това време, на когото пророкът казал: Понеже ти си научил Божиите закони и не ги изпълняваш, ще станеш пленник на Вавилон, и целият ти дом ще се съсине. Затворили го в една изба. После Вавилонският цар го извадил от тъмницата, посякъл всичките му деца, извадил очите му и така той умрял. С това се свършва историята на израилските царе. Питам: Какво се ползва човек, след всички тия страдания, които е имал като цар?

Няма нито един от вас, на когото очите да не ги извадят. Вие се самозаблуждавате и мислите, че ще отидете в онзи свят. Като ви хванат, ще ви извадят очите и така ще отидете в онзи свят без очи. Вие казвате: Да си похапнем и да си пийнем в този живот. Аз не искам да внеса страх у вас, но искам да ви изведа от едно заблуждение. Не яжте храна, от която може да се отровите. Не пийте вода, от която може да развалите живота си. Може да почакате ден, два, три, докато намерите един хубав извор и тогава пийте от него.

Не бързайте да приемете едно ново учение. Вярвайте, но не е вярата, която може да разрешава всички въпроси в света. Вярата е за децата, а знанието е за възрастните. Сега на вас не вяра, а знание ви трябва. Щастие то на човека е в неговите ръце. Вие искате късмет. Има хора с късметлийски ръце; има хора с късметлийски крак; има хора с късметлийско стъпване, че където те влязат, всичко потича по мед и масло. Те носят благословението със себе си. Пък има хора тол-

кова некъсметлив, че дето влязат, в която къща стъпи кракът им, всичко изтича навън. Някой пита какъв му е късметът. - Късметът е във вашата ръка, във вашите очи, във вашата уста. Късметът на човека е в неговите ръце, в неговите очи, в неговата уста. Ако вие се упражнявате, да знаете как да произнасяте думите, вие ще носите късмета със себе си. Има един начин за упражнение.

Сега ще ви приведа един пример, да видите в какво седи късметът. Един светия имал двама ученика. Те били едни от най-способните му ученици. Един ден те тръгнали да се разхождат из града. Среждали на пътя един езически жрец и го попитали: Сине дяволски, накъде си тръгнал? Той бил юначага, висок човек, дигнал тоягата си, ударил единия от учениците, после и другия, и ги прострял на земята. След малко го срещнал светията, учителят на двамата ученици и му казал: Добър ден, братко! - Защо ме наричаш "братко"? Аз преди един час срещнах двама от твоите ученици и ги набих добре. - Много хубаво си направил, че си им дал един добър, назидателен урок. Учителят го нарича "братко", а учениците, "син дяволски". Бог изпраща любовта си за всички, а ние наричаме този дявол, онзи дявол. Този не е правилният път. И затова съвременните хора са се разделили на православни, на католици, на протестанти и т.н. От друга страна, те се делят на българи, на французи, на германци и т.н. В един параход пътуват заедно един англичанин, един германец и един французин и се разговарят помежду си. По едно време параходът почва да потъва. Англичанинът казва на французина: Е, от Франция няма ли нещо, което да ни спаси? - Ами от Германия няма ли нещо, което да ни спаси? И най-после двамата питат англичанина: Ами от Англия има ли нещо, което да ни спаси? - Нито от Франция, нито от

Германия, нито от Англия ще дойде нещо, което може да ни спаси. Отникъде нищо няма!

Казвам: Има един свят, от който може да дойде спасението на човека. Това спасение може да дойде при специфични условия. За тази цел, вие трябва да изпратите една телеграма до този свят и ако сте я пратили правилно, тя ще пристигне точно навреме и оттам ще ви отговорят навреме и ще ви помогнат. В Стария завет имате примера за тримата юноши хвърлени в огнената пещ, които не изгорели. Имате пример и с Данаил, който бил хвърлен в рова с лъвовете, но те не го изяди. Мнозина могат да подложат тези факти на критика - да кажат дали са верни или не. Казвам: Има един начин за проверяване на истината. Аз съм за всичко онова, което може да се провери. Всяко учение, което може да се провери във физическия, в моралния и в Божествения свят, е вярно. Всяко учение, което не може да се провери във физическия, в моралния и в Божествения свят, не е вярно. Оттук вадим следното правило: Всяко учение, което е написано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, е вярно. Всяко учение, което не е написано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, не е вярно. Аз виждам по-близо. Всяко нещо, което вие трябва да преживеете в живота, то е вече написано във вашия мозък и от вас зависи, как да живеете. Хората сами предизвикват своето несъществуване.

Сега ще ви приведа един пример за това, как хората сами си създават несъществуването. Във Варна имаше един свещеник. Неговият син беше един от най-красивите момци, които съм виждал. Той винаги ходеше на игрището с чифтето* си, като попски син и всякога

* чифте /разг./ - ловна пушка двуцефка

беше пръв на хорото. Той сам ми разказа своята опитност. Влюбил се в най-красивата мома и за да наплаши другите момци да не я закачат, решил да стреля срещу тях. Вечерта напълнил пищова си с един куршум, но си казал: не трябва така, да не направя някаква пакост. После сложил малко по-ситни куршуми, сачми и си казал: Може да убия някого, и това не трябва. Напълнил чифтето си с още по-ситни сачми, но и това не му харесало. Най-после решил да го напълни с дрипи. Казал тогава: Сега само ще ги уплаша. На другия ден като отишъл на хорото, гръпнал спусъка, но чифтето не хванало. Тогаваш той решил да духне вътре, да види какво му пречи да изгърми. Само духнал, но нещо гръмнало право в лицето му. Очите му станали като на жаба. Като се върнал у дома, баща му казал: Синко, синко, какъв те родих, красив момък беше, но сега и на жаба не приличаш. Дошла една баба да го лекува и казала, че лицето му трябва да се налага с жаби. В продължение на един месец, лицето му полека-лека почнало да се оправя и да придобива предишната си красота. На долната устна останала само една топка, която го грозела. Ако рекат да я отрежат съвсем ще се осакати. Баща му все му казвал: Синко, синко, на какво заприлича? Защо трябваше да духаш в пищова? Така носил той тази топка цели три години на устата си. Баща му се занимавал с пчеларство и един ден казал на сина си: Синко, ела с мене да ми помогнеш на пчелите. Тогаваш немало такива мрежи и предпазни средства, като днешните. По едно време една пчела го ужилила силно по долната устна, на мястото където била топката. Синът, като видял това нещо, казал: Само това ми трябваше! Но какво било учудването му, когато след известно време топката спаднала. Така че, пчелата направила сполучлива операция. Това е един действителен случай.

И ние съвременните хора казваме: опитността ще ни научи. Да, горчивата опитност! Трябва да гръмне пищовът в лицето ни, после да ни излезе топка на устата, след което трябва пчела да ни ужули и едва тогава да разберем урока от тази опитност. Казвате: Добих една опитност! Питам: Не може ли без тази опитност? Без пищов не може ли? - Може и без пищов. Та момите с пищов не се вземат. Който взема мома с пищов, с пищов му я вземат. Едно време е било друго. Тогава момата е решавала, кой момък ще вземе. Като се карат двама момци за нея, тя казва: Спрете, защо се карате? От мене зависи, аз заповядвам! И ако някой не изпълни моята заповед, ще го арестувам. Ще ме слушате, каквото ви кажа. След три години ще ви кажа, кой от двамата ще взема. През тези три години никъде няма да ходите, ще работите на бащите си, и ако издържите на изпита си, както трябва, който има по-добър успех, него ще взема. Така е било едно време. Сега момата е като овца - всички вълци се давят за нея и гледат, кой вълк ще успее да я изяде.

Аз искам да ме разберете вътрешно, а не външно. Значи има известни състояния, които приличат на положението на вълк. Когато два вълка се карат за една овца, овцата да си плюе на петите и да не чака да види кой вълк ще победи. Някой ще вземе една мома насила, че тя ще хароса* с него! Това са човешки понятия. Аз често съм слушал, какво казва майката на сина си. В повечето случай майките са виновни. Майката дава два различни урока: на сина си дава един урок, а на дъщеря си - друг урок. Майката казва: Синко, ти ще държиш юлара на жена си - няма да я пуцаш на свобода. Като майка тя разсъждава добре, но понеже ще става свекърва, и да не би снахата да завладее сина ѝ, тя

* харосвам / нар./ - виждам добро, преуспявам

казва: Ти ще държиш добре юлара. Ако видиш, че тя иска да те води, ти ще вземеш някога и тоягата, тя трябва да има страх от тебе. Жената, ако няма страх от мъжа си, къде ще ѝ отиде краят. Такъв беше татко ти с мене. Такъв урок дава майката на сина си. Питам: Какъв урок е този? Майката трябва да каже на сина си: Синко, ти ще обичаш снаха ми, т.е. жена си, както мене си обичал. Както мене си слушал, така и нея ще слушаш. Така искам аз да бъдеш към жена си. Тогава кой е крив, че като дойде младата жена в дома на младоженеца, двете жени се карат? Майката е виновна, тя дава лош пример. От друга страна бащата е виновен за дъщеря си, ако тя е нещастна. Лоши съвети ѝ е давал преди да се омъжи, за да я задоми за богат чорбаджийски син. Той ѝ е казвал да мълчи, да се подчинява, да се прави на скромна, да покаже умение, сръчност, да уважава родителите на момъка и чак като се уреди работата, тогава да прави каквото знае. Това не е култура, така не се говори. Това са заинтересувани хора. Бащата трябва да извика дъщеря си и да ѝ каже: Дъще, не се жени за мъж, който още не другия ден ще те направи нещастна, ще те направи слугиня. Ако ти доброволно искаш да му станеш слугиня, добре, но ако той иска да те направи слугиня, не се жени за него, защото аз те родих свободна и свободна трябва да останеш. А да станеш игра на другите, никога! Така трябва да каже бащата на дъщеря си. А така, майката вика сина си, дава му един урок, а на дъщеря си друг. И бащата прави същото. Това не е възпитание! Ново възпитание трябва на човечеството! И след това ще ми кажат, че тоягата излязла от рая. Онази тояга, която е излязла от рая, е суха тояга. За сухите тояги ние не говорим. Къде са живите тояги? Онази тояга, за която се говори, че е излязла от рая, това е просветеният човешки ум. Тази е тоягата, с

която можеш да наложиш човека. Тъй щото, аз не говоря за онези тояги, с които днес хората се бият. Дай на човека такъв съвет, че той да каже: Много добър съвет ми даде!

Този е мирът, който сега ще се внесе. Това е най-доброто. Бог иска да ни научи на него. Има нещо у човека, което му говори. Бог всякога в известни свещени моменти ни говори: Не постъпваш добре! И тогава ти си кажеш в себе си: Не постъпвам както трябва. Не сте ли чували този вътрешен глас? Вие искате да ви проговори Бог, но Той вътре във вас ви казва: Не постъпваш право! Вие търсите Бога някъде отвън. Вие мислите, че сте богати, силни, че можете да постъпвате с хората както искате, но утре ще станете слаби, ще изгубите богатството си и ще се намерите в същите нужди, в каквито се намират и другите хора, с които сте постъпвали несправедливо. Пак нещо ви говори: Не постъпваш справедливо, самоотречи се. Ти не обичаш някого, но нещо ти казва: Иди да се примириш с този човек. Сега вие противопоставяте на Свещеното у вас, което ви говори и казвате: Не съм ли прав най-после? Другояче аз не мога. За да спася своя живот, аз трябва да го убия. Тогава защо да не постъпите като двамата руснаци? Ще ви приведа разказа за тях накратко, а вие може да го прочетете, да направите справка.

Двама руснаци - единият княз, а другият дворянин, се хванали на бас дали дворянинът ще издържи следния изпит: Князът му предложил три милиона рубли, ако 15 години остане затворен в стаята си, без никаква външна връзка - да не влиза в разговор с никого, да прекара строг затворнически живот. Дворянинът казал, че се наема на този опит. След изтичането на тия 15 години, князът щял да дойде при дворянина и да се издължи според баса. Дворянинът прекарал първата,

втората, третата година, дошъл вече до 14-тата година и почувствал голяма тъга за хората и решил последната година да се заеме с четенето на Библията, на Евангелието. Като прочел Евангелието няколко пъти, той се просветил и казал: Намерих най-последната истина, открих къде е смисълът на живота. Сега разбрах защо е трябвало да седя цели 15 години в този затвор. От благодарност, че е намерил истината, той решил да излезе 24 часа по-рано от своя затвор, за да не изгуби князът парите. Той искал да изглежда, като че не е издържал условията и губи баса. Князът пък от своя страна намислил да го убие, защото видял, че дворянинът издържал баса - оставало му още само един ден, а на него не му се искало да плати обещаните три милиона рубли. Дворянинът написал писмо на княза: Много ти благодаря, че стана причина да се хвана с тебе на бас. Благодарение на този бас аз намерих истината и разбрах смисъла на живота. Не ми трябва твоето богатство, затова реших да изляза 24 часа по-рано от затвора. Парите, които ми се падат, нека останат за тебе, а свободата, която придобивам, тя е за мене, тя е ценна за мене, никому не я давам. Князът в уречения час пристигнал в дома на дворянина и като не го намерил, прочел писмото, оставено от него. Тогава той се замислил и казал: Каква голяма разлика има между мене и него! Аз съм княз, а той е дворянин. Той беше 15 години в затвор, но научи един урок, който го просвети.

И ние съвременните хора приличаме на този княз. Не! Благородство се изисква от съвременните хора, самоотричане се изисква! Благородство се изисква в този век, не само от мъжете, но и от жените. Благородство се изисква от всички. Някой казва, че трябва един човек да поведе другите. Не, това не е стаго, което трябва да се поведе. Във всички хора трябва да

се яви нещо мощно, силно, което да изтича отвътре, от душата на човека. Това, благородното трябва да изтича от духа на човека и затова всички трябва да имаме само един възглед. Това е новото учение, това е Божественото, което ще освободи всички хора в света. Ако не дойде това в сърцата на хората, те ще се избиват по пътищата. Все ще дойде свободата някой път, все ще дойде, но този път, по който ще дойде, може да се позабави, може да се позагържи за по-дълго време, а иначе, ако вървим по правия път, ние ще излезем на истинския път. Някои казват, че свободата няма да дойде. - Не, ще дойде свободата. Тя може да дойде по два пътя. Истинският път е чрез благородството на човешката душа - всеки човек да вижда в човека свой брат. Не само това, но и в лицето на всяко животно да виждаш свой брат и във всяко растение да виждаш свой брат. И като дойдеш до дървото, не тъй набързо да го отсечеш, но да се спреш и да го запиташ дали е готово да се пожертва.

Ние нямаме свещено понятие даже за човешкото достойнство, а още по-малко за животните и растенията! Всяка страна, в която се изсичат горите, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която животните се избиват безразборно, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това? Хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас, в България всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил баща си, баща - сина, какви ли не убийства стават? И после търсим причината на това. Къде е причината? Търсим причината там, където я няма. - Причината е там, че всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже четирите края. Не, светът никога няма да се изправи

по този начин. Нашият живот е осигурен. От светлина сме осигурени, от въздух сме осигурени, остава ни само хлябът. Пък и хляб имаме, остава ни само една разумност. Нека извикаме най-разумните хора да подемат работата. Всеки да се постави на мястото си - и учители и свещеници. А сега като дойде да се говори истината, казват: Туй не е в наш интерес. Светът няма да се оправи според нечий интерес. В света има един закон еднакъв за всички живи, за всички разумни същества. И най-после, не мислете, че като сте дошли на земята, вие сте свободни да правите каквото искате. - Не, вие сте в зависимост от света. Няма какво да ви привеждам доказателства. Дотолкова, доколкото вие имате доказателства в себе си, вярвайте на тези доказателства. Ако вие повярвате само на моите думи, аз съжалявам. Ако сега у вас няма повече вяра, отколкото по-рано, и едно по-дълбоко разбиране за това, което ви уча, а остане сега да ви уча, аз съжалявам. Друг ще дойде, ще донесе друго учение. Въпросът е, това което имате в себе си, което знаете, като го съпоставите с това, което ви говоря, да кажете: Този човек говори истината! Всичко каквото той говори е вярно. Ако светлината за мене е светлина и за вас трябва да бъде светлина; ако въздухът е за мене въздух и за вас трябва да бъде въздух; ако водата за мене е вода и за вас трябва да бъде вода и ако хлябът е за мене хляб и за вас трябва да бъде хляб. Те не могат да се различават. Земята, върху която живеем е и за вас и за мене земя. Но въпреки това има нещо, по което се различаваме. То е друго нещо. Има основни неща обаче, по които ние не се различаваме. Животът, който тече е за мене същият, както и за вас. Значи, той има същите качества, но моите органи може да не са направени както вашите органи. Вие имате една цедилка и аз

имам една цедилка, но Вашата цедилка може да е по-ситна, по-добре да цеди от моята. Те се различават. Едната цедилка е по-рядка, другата - е по-гъста, вследствие на което цеденето не става еднакво. Това показва как е пречистен човешкият мозък. За да се пречисти човешкият мозък, изисква се фина, благородна мисъл.

Сегашните хора живеят в постоянен страх. Аз гледам хората как са се изопачили, как са обезобразили лицата си. Срещнеш един човек, гледаш го изплашен; срещнеш друг, той кисел, недоволен. Рядко ще срещнеш човек с хубаво, спокойно лице. Повечето приличат на военни, като те погледнат, наблюдават те дали не си шпионин или някой, дошъл да разрушава. Ние не можем да разрушим онова, което природата е създала. Ние можем да разрушим едно тяло, милиони тела, но в края на краищата природата отново ще ги пресъздаде. Каквото и да прави човек, и да умре, неговата душа, животът в него е в сила да си направи едно тяло много по-хубаво от първото. Човекът е в сила да си създаде едно тяло по-хубаво, от това което има сега. В това отношение всички мъченици, от която категория и да са - дали са на физическия свят, или на моралния, или на Божествения, те имат една идея: И да умрем, ние ще живеем в ума на другите хора. Тези хора дълбоко в душата си вярват, че няма да умрат.

Сега за всички е нужен вътрешен мир, дълбоко разбиране. На всички е необходим един тил, на който да уповават. Човек трябва да има в какво да вярва. Ако аз имам вяра, трябва да я опитам; ако имам знание, трябва да го опитам. Ако аз живея в едно общество, трябва да го опитам; ако имам една религия, трябва да я опитам; ако имам една наука, трябва да я опитам. Всичко, което имам, трябва да го опитам! Аз трябва да опитам и главата си, да опитам какво може да роди

моята глава. Аз трябва да опитам и ръцете си, какво могат да родят. Това е за онзи, който разбира. Тогава той ще види, че в бъдеще възпитанието на децата трябва да се води по съвсем друг начин.

Вие сте обезсърчени в света. Кои хора се обезсърчават? - Хора, на които показалецът е по-дълъг от другите пръсти. Такива хора всякога се обезсърчават. Те са песимисти. Това е общо твърдение. Хора, на които безименният пръст е по-дълъг, те са оптимисти, те са слънчеви типове. Аз съм правил опити с хора, които са се обезсърчавали и казвам: като се обезсърчи някой, нека хване безименния си пръст и започне да му пее и да казва: Синко, иди да помогнеш на брат си, на показалеца. И ще видите, че няма да се мине много време и състоянието ви ще почне да се сменя. Вие всеки ден трябва да пеете на този пръст. Показалецът никога не пее, той се е научил само да заповядва и затова трябва да му пеете. Нещата не стават със заповед. Ще изберете най-хубавата песен и ще му я пеете. После вие трябва да благодарите на малкия си пръст - на кутрето. Той казва: От мене искайте шапки, дрехи, ядене, пиене, да ви назнача на служба като учител, професор, каквото пожелаете. Вие казвате, че този пръст нищо не работи, а всъщност той урежда всички материални работи в света. На безименния пръст дайте да свири, да пее, да пише стихове, той е поет, музикант - малко идеалист е той. Средният пръст следи за справедливостта. Той гледа да не стават някъде обири. Показалецът пък е законът. И най-после идва големият пръст, който е бащата на четиримата синове. Бащата ще минава през четирите пръста - през синовете си да ги възпитава. Той на показалеца ще каже: Синко, ти няма да заповядваш много, ще слушаш каквото ти казвам. На средния пръст казва: Ти пък ще следиш за

справедливостта. На безименния пръст ще каже: Ти ще свириш и ще пееш. На малкия: Ти пък ще гледаш добре търговията! А ти седиш и казваш: Аз съм много лош човек. Не, ще хванеш малкия си пръст и ще кажеш: Ти ще се поправиш, няма да бъдеш такъв голям базиргянин*. Къде е лошото в човека? На кое място се намира то, според френолозите? Когато човек обича да краде, това се дължи на чрезмерно развити чувства в него - обича да има повече, отколкото му трябва. Всички недъзи на хората се дължат на чрезмерно развитие на някои чувства в тях за сметка на други, които са по-слабо развити. Следователно, човек трябва да вземе от тия, които са по-силно развити и да прибави към по-слабите, за да стане едно уравновесяване. Човек трябва да започне първо възпитанието си от ръката. Най-първо ще започне от лявата ръка и после ще мине към дясната. За тази цел има ред научни правила. Някой свие или прекръстоса ръцете си, не знае какво да прави, как да ги държи. Не е въпросът в свиването на ръката, нито в изправянето ѝ, но човек трябва да знае откъде да започне. Долната страна на ръката - дланта, е майката. Горната страна на ръката е бащата. Палецът е съветникът на другите пръсти, а майката и бащата са божествените съветници. Четирите пръста са синовете, които трябва да се възпитават. Всички те са родени от майката, свързани са с бащата, който не ги пуца да ходят никъде и им казва: Деца мои, ще слушате какво ви казвам!

Вие сте разполагали с това знание и можете да си го повторите, но въпросът не е там. Може да проверите това знание или да го проучите, за да се убедите, че наистина от вашата ръка всякога изтичат

* базиргянин /остар./ - търговец

животворни сили. Спасението, помощта, която вие очаквате, иде отвътре, от самия вас и се съдържа във вас. Всичко зависи от вас, какво можете да възприемете. От дясната си ръка вие можете да дадете, а от лявата си ръка може да вземете. Направете опит. Това нещо сте правили, без да знаете кои са причините за даден резултат. Например, като ви заболи корем, вие турите ръцете си на корема и се свиете. Обаче, не се минава един-два часа и болката минава. Причината за болката е, че в слънчевия възел се е събрала повече енергия и като поставите ръцете си там, те са като две жици, които възприемат тази енергия, изразходват я и така болката минава. Някой път можете да помогнете така на главата си, понякога на краката си - изобщо навсякъде можете да си помагате по този начин. И тогава казвам: Бог създаде ръцете, за да ни бъдат в помощ, в случай на нужда. Бог създаде очите, за да ни бъдат в помощ. Бог създаде ушите, за да ни бъдат в помощ. Бог създаде устата, за да ни бъде в помощ. Бог създаде носа, за да ни бъде в помощ. Най-после Господ създаде и тялото ни, за да ни бъде в помощ, да бъдем господари на положението си. А ние сме дали тялото си под наем. У вас се е зародила съвсем крива идея, че вие не сте господари на тялото си, на очите си, на ушите си, на носа си, на устата си. Утре може да дойде някой да ви предложи сто хиляди лева да убие някой човек. Какво ще направите тогава? - Вие трябва да кажете: Не, не само за сто хиляди лева, но за сто милиона лева не бих убил човек! Да направя добро - мога, но да убия човек - не мога. Това е човекът, това са истински религиозните хора. И сега всеки може да ви каже, че някой човек е еретик, че не вярва в Бога, че е безбожник. Не, не е така! Между безбожниците аз съм намерил много повече вярващи, отколкото между вярващите. Главата на човека

показва, дали той е набожен; ръката на човека показва, дали той е набожен; лицето му също така показва набожността.

Набожността у човека съдържа три неща: Набожният човек трябва да има любовни отношения към всички живи същества. Той трябва да желае доброто на другите хора, както и на себе си. Това е изразено в лицето на човека. Лицето на човека изразява видимата страна на любовта. Главата на човека показва мъдростта, която е вложена в нея. Тя е капиталът, с който разполага. Това пък, което човешката воля може да извърши, то е вложено в неговите ръце. И онзи, който не разбира смисъла на своето лице, глава, ръце, той нищо не разбира от живота, който е вложен в него. Ти можеш да вярваш в каквото искаш, но тази вяра не е обоснована. Щом аз имам ръка, аз съм във връзка с Живата Природа; щом имам лице, като възприемател, аз съм във връзка с Живата Природа и най-после като имам мозък, с него съм във връзка с целия Космос. По този начин аз мога да направя всичко каквото пожела.

За мене това е една реалност, която съм опитал. Един ден и вие можете да проверите. Аз не искам да вярвате в това, в което и аз вярвам. Ако вие възприемете това, в което аз вярвам, то може да е спънка, товар за вас ако не проверите нещата. Има неща, които вие трябва да знаете, дали са верни или не. Истината не може да се намери в един живот, който умира, но в един живот, който възкресява. Само онзи човек, който е намерил безсмъртието, само той може да разбере, какво нещо е истината, какво нещо е любовта, мъдростта, какво нещо е висшето знание, за което говоря. Сегашното знание е относително. Има една истина, която е горчива. Сега вие сте млади, виждате, че съм с бяла коса и казвате: той е стар. И

вие ще остарее и вашата глава ще побелее. Сега сте млади, но ще дойде това, което не знаете. Аз съм дошъл до едно нещо, което вие не знаете, а именно: вие не знаете, как да се подмладите, а аз зная как да се подмладя. Щом дойда до крайния предел, където хората остаряват, аз ще се подмладя. Аз ще дойда до това положение по една свобода, която вие не разбирате. Дали вярвате в това или не, това е друг въпрос. Моето верую не зависи от това, което вие вярвате. Аз съм свободен. В света не са само тия хора, които вие познавате. Природата е пълна с разумни същества, при които аз мога да живея. Ама вие не вярвате в това. Това нищо не значи!

Казвам: Братя, вие можете да живеете с вашата вяра. Аз ви поздравявам, стига да бъдете щастливи с вашата вяра, с вашето знание, с вашата любов. Аз ни най-малко не искам да наруша вашето щастие, но казвам: Пътят, по който вървите, ще ви направи нещастни. Утре легнете на легло, дойдат лекари, прослушват ви и после кажат: Вие не можете да оздравеете, положението ви е сериозно, ще умрете. Те кажат: Сърцето му е отслабнало, това-онова, докато най-после всички кажат: Бог да го прости! - Тъй не се прощава. Аз не искам така да ме прости Господ, но искам като дойде при мене Господ, да ме намери като човек, който обича, който мисли, който обича истината и свободата. Това значи да дойде при мене Господ или аз да отида при Него. Това е смисълът на живота. Другите хора могат да правят каквото искат, но за мене е така. И на вас казвам една истина. Вие живеете при свободата, при светлината и при истината. Ака не можете да съедините тия три неща в едно, вие не можете да имате този вътрешен мир. Този мир е мир на живота, мир на светлината и мир на свободата. Вие сте мирен, защото сте господар на тези условия.

Запитайте се, ще остарее ли? Ако сте започнали да остарявате, запитайте се, защо сте остарели. И най-после запитайте се: доволни ли сте? Ако кажете, че не сте доволни, запитайте се, защо не сте доволни. Можете да кажете, че не сте доволни, защото нямате пари. Някои мислят, че ако са богати, ще бъдат щастливи. Донякъде може да е така, но богатството не дава истинското щастие. Мислите, че ако сте красиви, ще бъдете щастливи. - Не, и красотата не дава щастие. Има нещо реално в света, то е животът на Любовта, на светлината, на Мъдростта и свободата, на Истината. Само тези три неща са реални и ако вие излезете вън от тази реалност ще видите, че нищо реално не съществува. Казвате: Можете ли да ни кажете тази истина? - Мога да ви я кажа, но като този милионер, който искал да се излекува, а му искали 500 милиона долара. И който от вас може да ми даде 500 милиона долара, аз мога да му разкрия само някои работи. Казвате: Откъде да намерим тези пари? - Не, вие не говорите истината. В моите очи, вие всички сте много богати, но в дадения случай сте скъперници. Аз не съм от тези, които се лъжат. Вие сте предрешени богаташи и минавате за сиромаси, които се лъжат. Вие сте пред-решени богаташи и искате да минете за сиромаси. Не, не се лъжете! Всичко може да направите, но не можете да ме излъжете. Ето какво аз разбирам, че мога да ви дам тази наука при условие да ми дадете 500 милиона долара. Ако вие с мене можете да споделите закона на Любовта, на живота, както аз го споделям и ако можете с мене да споделите светлината, както аз я разбирам и ако сте готови с мене да споделите Истината, както аз я разбирам, готов съм да ви дам половината от това, което имам.

Като казвам да споделите с мене, разбирам с всички живи същества. Като казвам, че не можете да

ме излъжете, ето какво разбирам: всеки, който се е опитал да ме излъже само в едно отношение и ръцете и краката му са се вцепенявали и той се е простирал на земята, докато се разкае. Следователно, не се позволява да се лъже в този свят! Лъжата, това е адът. Злото и лъжата в света са основа на всички наши нещастия. Основа на щастието в бъдещата култура, това е доброто и истината. Доброто и истината ще ви направят свободни! Доброто ще внесе живота във вас. Ако направите опит в това отношение, вашият живот ще се измени и вие ще постигнете това, което желаете в света. Ако успеете да реализирате поне половината от вашите желания, това е достатъчно. И ако опитате и видите, че това, което ви казвам, не е вярно, намерете ме и аз ще поправя грешката си.

Беседа, държана от Учителя на 5 март 1933 г.,
10 ч.с., София - Изгрев.

ВЕРНИЯТ В МАЛКОТО

Ще ви прочета един от най-мъчните пасажу на Евангелието, една от най-мъчните речи. Досега не са я изтълкували и аз няма да ви я изтълкувам, само ще ви я прочета.

“Верният в малкото, и в многото е верен; а неправедният в малкото, и в многото е неправеден.” *

Аз бих кръстил беседата: “Малкото и многото из царството на човешкия дух”.

Природата и разумният свят се отличава с едно безкрайно разнообразие. Там където липсва разнообразие, започва незнанието. Разнообразие има само в един разумен живот, само в един духовен живот, само в един организиран живот. Тъй разбирам аз разнообразието. Не разнообразието на светлината, това е само превод. Това не е разнообразие. Понякога ние грешим, като мислим, че всичките въпроси в живота са решени. Не, те едва са започнали да се решават. Защото, ако сме съществували във времето, когато растенията са се явили на земята, или още по-рано, в Царството на минералите, какво понятие щяхме да си съставим за света тогава? Когато минаваме в Царството на растенията, друг поглед ще имаме, в

* Евангелие от Лука 16:10

Царството на животните - друг поглед и най-после как ще ни изглежда света в Царството на човека?

Този въпрос е за разумните, за способните, за онези, които искат да живеят. Например, бих засегнал въпроса: Какво нещо е животът? Аз гледам на живота от друго гледище. Учените хора са разделени на два лагера. Ние не можем да разглеждаме живота като механически процес. Той само изглежда така. Например, като запалим свещта, ще кажем, че виждаме светлина, но не е свещта, която дава светлината. Тя е само един повод да се яви светлината. Защото и в електричеството се явява светлина. В единия случай можем да кажем: без лой не може да има светлина, а в електрическата лампа и без лой има светлина. Механическо обяснение е, че без лой не може да има светлина. Когато си служим със светлината на свещта, тя иде от лойта. Сега, когато си служим с електричеството, казваме, че светлината не иде от лойта, а от енергията на водата. Тя върти едно колело и така се създава светлината. Сега аз не искам да се спирам върху подробностите, защото тогава човек ще се умори и ще заспи. Един банкер се интересува от подробностите по сделката, а обикновения човек не го интересуват тези подробности. Обаче, има положения, при които, дали си учен или не, еднакво се ползваш. Въпросът е друг: можеш ли да използваш придобитото? Различие има за учения и простия само в придобивките. Ученият човек ще използва придобивките по един начин, простият ще ги използва по друг начин. Еднакво не се ползват. Обаче, и ученият и простият еднакво се ползват от светлината, еднакво плащат. Понякога ние предизвикваме еднообразни мисли и чувства. Някой може да е предразположен само към една наука. Тази наука, т.е. процесът на неговата мисъл произтича в една област около половин

сантиметър над веждите му. Той наблюдава природата, наблюдава телата, тяхната големина, тежестта им, значи в него е развит тъй наречения конкретен ум. Обаче, наблюденията, които прави, минават в една област където трябва да се трансформират. Аз казвам, че конкретният ум се занимава главно със стомаха. Този, който трансформира енергиите, това е нашият ум, където се складираат всички придобивки на миналото. Той отговаря на дихателната система. Храната, с която стомахът се храни, е едно нещо, а въздухът, с който дробовете оперират е съвсем друго нещо, голямо различие има. Ако вкарате въздуха в стомаха, ще стане цял преврат, но ако вкарате водата в белите дробове, ще имате друг резултат. Най-после идат висшите способности. Те са поставени горе, в най-горната част на главата. Благодарение на тях ние разсъждаваме за далечните причини, за методите, с които природата работи. Някои разбират думата природа в много тесен смисъл. Те смятат, че човек седи по-горе от нея. Аз вземам думата природа в смисъл, че тя седи по-горе от човека. Ако вземем думата в тесен смисъл, не сме прави. Ако я вземем в широк смисъл, сме прави. Онези, които приемат, че човек седи по-високо от природата, те си имат свои съображения. Онези, които поддържат, че природата седи по-високо от човека и те си имат важни съображения. Сега няма да се спирам нито върху тях, нито върху това в какво вярва човек. За вас е важно какво можете да приложите, или какво можете да използвате в даден случай. Защото ученият човек, като влезе в една библиотека, той ще си послужи със светлината, от всяка книга ще почерпи знания, богатства. Ако влезе един невежа, той също ще разгледа книгите и ще има полза, но той ще оперира с обик-

новената светлина на конкретния ум. Та по някой път хората виждат в природата със своя конкретен ум, минават оттам повърхностно и казват: Разбрахме библиотеката, много хубава е, много хубаво са подвързани книгите, чисти са от прах. Аз съм ходил в Лондонската библиотека.

Тези, които се занимават специално с някои философски въпроси на древността или на новите времена, са разделени на два лагера. Едни учени обръщат внимание на знанието, което е било открито в древността и те са прави. Другите казват, че е важно сегашното знание, а не онова, което древните учени са открили. И те са прави. Но има известна връзка между знанието на миналото и знанието на настоящето. Има връзка, понеже това, което за нас е минало, с него сега оперират други същества, които седят пониско от нас. Със знанието на нашето минало оперират същества, които стоят малко по-долу. Знанието, към което ние се стремим, с него оперират други същества, малко по-напреднали от човешката раса. Аз не говоря за човека, като че той е последното същество. Действително, той е последното същество. Природата не може да създаде друго същество като човека, защото ще се наруши редът. Следователно, както човек сега е създаден, той така ще си остане. Ако природата създаде друго същество, то ще има съвсем друг образ, съвсем други сили ще бъдат вложени в него. То ще прилича на човека, но няма да има тази опитност, която той сега има. Но да оставим това, защото си отвлечаме вниманието.

Двама души ядат в една гостилница. Ако двамата са месоядци и ядат печена кокошка, те веднага ще почнат да наблюдават на кого парчето е по-хубаво. Но ако единият е вегетарианец, а другият месоядец, вегетарианецът няма да гледа каква е кокошката. Ако

и двамата са вегетерианци, ще се наблюдават. Та подобните хора в яденето се наблюдават. Но ако се срещнат двама души, които нямат еднакви вярвания, въпросът седи другояче. Те няма да се занимават с това кое е по-хубаво - вегетарианец или месоядец да си. Месоядците привеждат един много силен аргумент. Те казват: как да не ядем месо, когато Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, вие нямате живот в себе си." Че ние затова ядем кокошки, за да добием плътта и кръвта Му. Силен аргумент е това. Вегетарианецът пък се аргументира с това, което казва Христос: "Аз съм лозата, вие пръчките." Значи, Христос там се храни не с месо, но със съвсем други растителни сокове. Мъчно е, казват, вие да ядете плътта Му. Пък ние се храним по съвсем друг начин. Това са две съвсем различни състояния. Явява се един тълкувател и казва: плътта на Христа, това е доброто в света, кръвта на Христа, това е истината в света. Следователно, който не яде доброто и не пие истината, работите му вземат друг характер. Този тълкувател казва: доброто в света е, което човек яде. Та казвам: когато се явява известен спор в света, той си има своята причина. Няма да се спирам върху въпроса как е произлязло месоядството, кой научи хората да ядат месо. Съществуват различни теории. После, кой ги научи да ядат растителна храна. Някои твърдят, че и в минералите има живот, но този живот не е като на растенията. Животът в минералите е неорганизиран. В минералите има едно състояние, при което материята се съгъстява, подготвя се. В растенията имаме движение, разширение. В тази материя има и растеж. Докато в животните имаме вече организиране, а в човека може да имаме мисъл. Това са стадии на човешкото развитие. Значи, има един велик закон: ако силите, които протичат в

минералите, в растенията, в животинското царство не си движат правилно, и ако силите вложени в човека, не се движат правилно, той не може да има такова разбиране за живота, каквото има сега. Например, много палещи социални и религиозни въпроси не могат да се разрешат. Те са засегнати от разни гледища, но как ще се разрешат, само бъдещето ще покаже. Туй, което минералите разрешиха, остана разрешено; туй, което растенията разрешиха, остана разрешено; туй, което животните разрешиха, остана разрешено и това, което човек разреши, остава разрешено. Но с това процесът няма да се свърши.

Сега ние не разглеждаме нещата индивидуално. Ако ги разглеждаме индивидуално, то е статично разбиране. Ако разглеждаме живота статично, ние никога няма да дойдем до съгласие. Никоя сила в света не е в състояние да примири интересите на хората. Как ще примирите интересите на човека с млекопитаещите. Как ще убедиш човека да не впряга воловете да орат нивата? Как ще убедиш човека да не коли кокошките, да не коли агнетата? Как ще убедиш хората да не пият вино, да не пушат тютюн? Може да им говориш колкото искаш. В Америка въведеха закон за въздържанието, т.н. сух режим, но след като издържаха толкова години, бяха принудени да се върнат към мокрия режим.

По някой път и в религиозно отношение ние сме като сухия режим. Ние живеем строг живот и казваме, че човек трябва да живее по-добре. След като прекараме един режим като американците, пак се връщаме към мокрия режим. Например, някои хора са вегетарианци, а след десет години се връщат пак към месоядството. Казват: организмът не е приспособен, не е възможно. Това е второстепенен въпрос. Важно е каква основа има човек. Има един основен

елемент в човека, това е истината в неговия живот. Само това е най-важното сега. Истината, която е основа, върху която човек гради. Защото не е знание това, с което се добива един живот, ако го изгубим. После туй е безрезултатно. В природата няма безрезултатни работи. Там има трансформиране на енергиите.

Задава се въпроса: светлината и топлината от живота ли излизат? Виждаме, че там където няма топлина и светлина, живот не може да се прояви. Но животът не произтича от самата светлина, защото светлината има друг източник. Тя произтича от знанието. Причината за светлината е знанието - нещо по-високо. Причината за топлината къде е? Тя е онази чувствителност в любовта, в природата, която я произвежда. Топлината е признак на любовта, която съществува в природата. Следователно, ако по този начин разбираме живота, ние можем да оперираме с любовта.

Сега ние още не знаем да оперираме с любовта. Ти ще опирираш като химик. Един холандски професор направил опит с магнетически, фосфорен пръстен. Той потопил пръстена в течен хелий. Твърди се, че ако едно тяло се постави при температура минус 273° , то става добър проводник на топлината. Опитът е следният: след като се постави този пръстен в течен хелий, за една секунда се пуска електрически ток и пръстена се изважда. Занесли този пръстен в Лондон и го доближили до една магнитна стрелка, която се отклонила. Токът продължавал да тече в пръстена и според автора, това, което е нужно за перпетуум мобиле, е вече постигнато. Този ток вечно ще обикаля в пръстена, няма нищо да му пречатства. Хубаво, но как сега учените ще приложат това откритие?

Да кажем, че имам противоречия в живота си. Ти си един лош проводник. Ако се потопиш в хелий при минус 273° и прекараш електрически ток в себе си, веднага след това ще почувстваш обновление. Ще кажете, че при минус 273° ще спре животът. Спирането временно на живота не показва смърт. Животът временно влиза в една нова фаза. Опитът е правен, след като умре човек, той пак продължава да живее. Заминалите същества като излязат от тялото си, идат пак на земята, но те не са с кости, а са пухтисеобразни. Един такъв човек можеш да го събереш в един лешник, или в едно малко шишенце и да го носиш в джоба си. Може да го затвориш, после пак да го извадиш от шишенцето, пусни го, човекът се движи. Това е приказка от "Хиляда и една нощ".

Не мислете, че аз искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват в света. Понеже и да ви убедя, това което не съществува, то не е. А пък това, което е, и да искам да ви убедя, че не е, то е. Аз казвам така: това, което е, макар и да ви убеждавам че не е, то е за тук, което не е, и даже да ви убеждавам, че е, не е. Това са най-силните аргументи.

Всеки от нас трябва да знае, кое е, и кое не е. Кои неща са верни, и кои не са. Някои неща, верни за един човек, не са верни за друг. Казвам: В царството на човешкия живот всеки трябва да изучава своя темперамент. Най-първо да се запознае със своята същина, която носи условие за живот. Аз го наричам темперамент на стомаха, жизнен темперамент. Ако ти не разбираш свойствата на този темперамент, ти всякога ще имаш една разстроена стомашна система, ще бъдеш злояд, ще боледуваш, ще имаш запичане, разстройство на червата, няма да се потиш, няма да ти се пие вода, ще боледуваш, ще ти дават горчиви лекарства. Казвам: изучавай своя темпе-

рамент, не стеснявай стомаха си, говори разумно на стомаха. Стомахът се занимава с твърдите и течните тела. Ако не контролираш стомаха си, ти ще бъдеш човек сприхав, нервен. Ако ти имаш добре развита стомашна система, ще бъдеш разположен независимо от условията. В този темперамент всичките енергии се улавяват. Някой казва: аз съм много нервен. Ти си попречил за правилното развитие на своя жизнен темперамент. Някои го наричат флегматичен, но не е флегматичен. Флегматичният темперамент е на студените хора, без топлина. Аз считам, че той е извън живота. Ако не бяхме го оставили да прогресира досега, ние щяхме да бъдем в положението на рибите. Казват: студени хора. Не, студени отвън, а топли отвътре. Има хора, които са топли отвънка, а студени отвътре. Има хора, които са топли отвънка, а студени отвътре. Желязото, например, е топло отвън, а после губи топлината си. Човек сам носи топлина отвътре. Той приема храна и от нея поддържа една нормална топлина. Тази топлина той ще получи от своя жизнен темперамент. Казваш: какво ме интересува дали аз зная този темперамент. Той съществува в тебе. Ако не го изучаваш, поне не му пречатствай. Ти седнеш да ядеш, бързаш, понеже имаш работа, баща ти казва: За пет минути гледай да се нахраниш, че работа има. Трябва да се оре, да се търгува. Знаеш ли какво значи да се наядеш за пет минути? Аз съм слушал някои да казват: да ти прашят ушите, като ядеш. Не трябва да ти прашят ушите. Ти ще седнеш спокойно, най-малко 25 минути ти трябва за правилно хранене. Ако искаш да бъдеш здрав човек, трябва да имаш здрав стомах. Ако за 15 минути свършваш яденето си, ти ще бъдеш нито добре, нито зле. Ако за 20 минути се храниш, ти си в преходно състояние, но 25 минути е добра норма. Извади часовника си и гледай 25 мину-

ти. Ето какво трябва да разбираме под 25 минути. Като седнеш да не ти се стяга сърцето. Първото правило при яденето е да бъдеш разположен. Няма да се интересува какво е сготвила жена ти. Ако отидеш в гостилницата няма да питаш какво е сготвено. Ти ще седнеш спокойно и дали е добре или зле сготвено, няма да мислиш. Ще си избереш ядене, без да имаш някаква лоша мисъл при яденето. Аз говоря за нормалното ядене. А вие може да си вземете малко хляб, круши, ябълки или сирене, кашкавал, печени или варени картофи, пържени яйца или баница. Като ядете, да не се безпокоите кой ще дойде. Ако дойде един религиозен човек и те намери, че ядеш баница, ще му кажеш: братко, ще ме извиниш, че още не съм достигнал до положението на твоего съвършенство. Ще дойде ден и за него. Аз ще ти дам малко хляб и ще те моля да не ме смуцаваш - аз ще ям баница и ще благодаря на Бога за нея. Ако ме смуцаваш, ти ще ми развалиш стомаха, ще ми развалиш яденето. Тогава ако има някой да ни се сърди за яденето, това е природата.

Аз искам сега да покажа начин, по който разумно да разсъждавате: Понякога искаме да измамим природата. Ако речем да я измамим, ние ще се намерим в едно противоречие със себе си. Човек никога не трябва да води борба със себе си, по никакъв начин и никога не се стремете да възпитате някого. Не мислете, че можете да го възпитате, да му дадете друг облик.

Имаше един евангелски проповедник, той ми се оплакваше. Учен човек беше, казваше се Палаузов. Чел някои педагози и казваше: аз ще взема една жена и ще я възпитам тъй, че каквото кажа, да ме слуша. Влюби се в една жена от баня Костенец, а тези хора от баня Костенец са флегматични, у тях виталният темперамент е развит по турски. Той бил по темперамент динамичен, нервен. А пък тя разположена, гледа го,

усмихва се и никога не бърза. Той ще се разкъса. Учи я да бъде навреме сготвено яденето, като си дойде всичко да бъде готово. А той трябва да чака половин час. Тя казва: няма нищо, ще почакаш. Той ми казваше: убедих се, характерът на човека не се мени. Туй, което той сам си е създал, никой не е в състояние да го измени.

Казвам: За да бъдем в съгласие с Живата Природа, ние трябва да я разберем. Тя обича търпеливите хора. По някой път тя е много мудна. С нея да имаш работа, ще ти се пукне сърцето. Гледам, например, някой религиозен човек се моли, иска нещо. Той иска бързо да стане, да не чака много. Този човек най-после се обезсърчава. Няма търпение. Искаш ли нещо, не определяй време. Ти искаш да възпитаваши природата. Като определиш деня, искаш природата веднага да го изпълни. Тя не е слугиня. Ти ще се поболеееш да чакаш. Понякога искаш да се промениш, да бъдеш кротък и смирен, да бъдеш за образец. Но като дойде някое сътресение, веднага ще се покажеш такъв какъвто си. Не е лошо, че си такъв. Има начини, по които човек може да се измени, да регулира естеството си, да даде правилен развой на живота си, но той трябва да има знания. Без знания нищо в живота не се постига. Но основата на знанието ти, трябва да бъде доброто и истината. Под думата добро аз разбирам да имаш добри условия за работа, а под думата истина разбирам, в това знание ти да си доволен, да не ти пречатства никой. Ние така сме поставени, че сами се заробваме. Най-първо ставаши слуга, а после господар. Ти се обвързваши. Например, вземи за образец майка си, която те е родила, която ти е дала път в живота. Има майки, които от обич към децата си им дават пълна свобода на действие, но децата грешат. Една майка ми разказваше за възпитанието на дъщеря си. Казва: Не

ми харесва дъщеря ми. Много е добра, но само за себе си мисли, за мене не помисля. Ходи си на концерти, на театри, на танцови вечери, има си приятел, а пък на мене какво ми е, не мисли. Докато мога да ѝ давам, добра съм, щом нищо не мога да дам, лоша съм. Виждам, че моята педагогия не върви. Не е лошо, че дъщерята ходи по театри, по концерти и танцови вечери, не е лошо, че има и другари. Ако погледнеш и в природата има танцуване. Като те заболи някой път корема, ще танцуваш на общо основание. Като те заболи крака, ще правиш упражнения. Като те заболят ръцете, ще ги вдигаш, ще ги сваляш. Казваш: аз не мога да правя упражнения. Като те заболи главата, ще правиш. И прав е човекът, той иска да си помогне и може да си помогне. Той трябва да постави основа. Започни най-първо с жизнения темперамент, него сложи за основа в себе си. След това ще минеш към сангвиничния темперамент. Кой е сангвиничният темперамент? - На дихателната система. Ти не можеш да имаш добра дихателна система, ако у тебе сангвиничният темперамент или темпераментът на кръвообращението не е добър проводник. Ти всякога ще имаш хилави дробове. Следователно, така трябва да разбирате темперамента. Казвате му сангвиничен, въздухообразен. Не е въздухообразен, той е проводник на сили, които регулират дихателната система. Следователно, докато твоят темперамент е здрав, добре развит, ти си весел. По това се отличава човекът на виталния, на жизнения темперамент. Разположен е като вуду яденето, доволен е от всичко. Сангвиникът е весел, той е подвижен, той се смее, подскача, ходи. Защо подскача? Здрав е човекът. Той има добре развити гърди. Считат, че онзи, който не скача, който не се смее, е болен човек. Най-после иде умственият темперамент, темпераментът на човешкия мозък. Той е

темперамент, който служи като проводник на магнетизма и електричеството, което действа в мозъка, за да бъде в нормално състояние. Следователно, ако в тебе умственият темперамент не е такъв, какъвто трябва, всякога ще имаш главоболие.

За да бъдат хората здрави, трябва им школа. За да бъде добре развита тяхната дихателна система, трябва да имат добре развита мозъчна система. Тогава у човека съществуват две царства: едното е на чувствата, аз го наричам царство на любовта. Другото е на мозъка, царството на знанието. Царството на любовта се намира в тъй наречения плексус соларис, в стомашния мозък, където има ред ганглии, в които жизненият темперамент взема участие, а другият - на знанието, умственият темперамент е в мозъчната система. Той е проводник на електричеството и магнетизма. Следователно, когато тези темперamenti са добри проводници, тогава всички сили на природата се придвижват. Силите на ума, на човешката интелигентност правилно действат, развитието на човека върви добре, от този човек всичко може да стане, той всичко може да направи от себе си.

Ако сте нетърпеливи и искате да се самовъзпитавате, трябва да обърнете внимание на своя жизнен темперамент. Меланхоличен си - пак зависи от жизнения темперамент. Не мислиш правилно - твоят умствен темперамент не е добър проводник. Не че не си способен, главата ти е широка, голяма, имаш достатъчно мозък, но темпераментът е такъв, че тези сили не могат да работят. Умът ти е разсеян, мислите неясни. Това е обширна област. Целият мозък не мисли. Задната част на човешката глава е свързана със стомаха. Горната част е свързана със сърцето, с дихателната система. Предната част на главата е свързана със самия мозък. Ти не можеш да бъдеш човек

със възвишени идеали, ако горната част на мозъка е слаба, ако сангвиничният темперамент не е развит. На три части се дели мозъкът. Горната част на мозъка има отношение към сангвиничния темперамент. Жизненият темперамент, темпераментът на стомаха, има отношение към задната част на мозъка, а предната част на мозъка - към нервния темперамент. Ако тези области не са добре развити, тогава в тялото ти ще настъпи един дисонанс. Ако в горната част на главата има хармония, ще има хармония и в тялото. Как така? Така, за да разберете казаното в Писанието, че сте храм на Бога. Ако горната част на главата е добре развита, нашето тяло ще бъде храм на Бога и в това има дълбок смисъл. От такъв човек всички разумни същества се интересуват. Не само за нас, но за всеки разумен човек се интересуват тъй, както другите държави се интересуват от Англия. Защо се интересуват от нея? - Защото в Англия има ред и порядък. Ако нямаше ред и порядък, не биха се интересували от нея. Тя е силна и добре уредена държава.

Ако човек иска природата да му обръща внимание, той трябва да бъде организиран. Сега като говоря, аз искам да ви покажа добрата страна, не да се обезсърчавате. Вие ще кажете, ние нищо не сме направили. Не, вие много работи сте направили досега. И без знание сте ги направили. Хиляди обеда сте изяли, но досега не сте яли както трябва. Хиляди пъти сте вдишвали и издишвали, но не сте вдишвали и издишвали както трябва. Колко неща са минали през вашия ум, но не сте мислили както трябва. Да мислиш както трябва, да чувстваш както трябва и да се храниш както трябва. Лесно е да се каже, че ти трябва да бъдеш умен човек, добър човек. Това са общи положения, но те са само резултати. Природата не е създала чове-

ка за изграчка. Природата прави с човека един от великите опити в света. В Битието човешката раса съществува, тя заема същото място, каквото заемат белите гробове и сърцето в тялото. Какво нещо е човекът в космоса? Човек в Битието е гробовете и сърцето. Такова е съотношението. Следователно, цялата природа иска човек да мисли правилно, да чувства правилно и да действа правилно.

Вие грешите в следното: търсите вашето щастие там, където никога няма да го намерите. Едно растение търси своето щастие в почвата, рибата търси своето щастие във водата, птицата търси своето щастие във въздуха. Къде човек търси своето щастие? Той трябва да търси своето щастие в мисълта. Човек живее в един широк мисловен свят, а ние търсим щастието в хората тук и там. То ще дойде като едно течение в нашия живот, което да се предаде на хората. Но преди всичко човек трябва да уповава на своята мисъл. Както рибата уповава на водата, на хубавата вода, както птицата търси чистия въздух, както растението търси хубавата почва, така и човек трябва да търси света на правата мисъл, в който живее. Защото като се съберат много хора на едно място, подобно на растенията те ще останат високи, но хилави, понеже няма достатъчно светлина и те не могат да се развиват добре. Между тях става преплитане, те нямат достатъчно храна, вследствие на което се развива техният витален темперамент и те стават слаби, високи, хилави. Като дойде някоя буря, пречупва ги, няма да останат здрави. Онези, които остават дребни, са по-издръжливи. Дребните имат голямо бъдеще. Та ние не трябва да живеем наблизо, но да си помагаме. Умният човек и на другия край на света да е, пак ще помага. Пък глупавият и при тебе да е, не може да ти помогне. И да иска не може.

Сега като говоря, някой ще каже: Отлична реч, силно действа на човека. Аз съм забелязал, като се говори така, вие мислите: Нима досега ние не разбрахме живота? Сега ли се учим да разбираме? Цялото човечество сега се стреми да разбира. Вие си въобразявате, че сте разбрали природата и вярвате, че това е истина. Ако ние разберем природата, ние ще бъдем свободни, във всеки дом ще дойде щастието, радостта, веселието. Ще кажете: Ние разбираме вече, значи, ние сме културни хора. Ако сме културни хора в този смисъл, да разбираме, животът ни щеше да се уреди. Щом животът не е уреден тъй както трябва, това показва, че има нещо, което не сме доразбрали. Трябва да спрем, и трябва да го разберем.

Сега като говоря върху това, не казвам, че вие сте виновни. Не се изисква нито от всички ви, нито от всеки поотделно, нито от цялото човечество да оправя живота. Достатъчно е само да не препятствате на установения ред на природата. Ние не можем да внесем в природата нищо ново. Детето, което майката е родила, не може да му внесе нищо отвън. Едно нещо може да му внесе, и то е следното: царският син като отива в училището, трябва да учи. Той носи там царската си кръв, но той няма знанието. Той добива знание, както и синът на най-простия. В това отношение и царският син и обикновените хора еднакво придобиват знание. И доброто не може да се внесе отвън. Ти се раждаш с възможностите за доброто. Но то отпосле се придобива. Ти се раждаш само с възможностите за доброто, ти се раждаш само с възможностите за знанието, които трябва да придобиеш. Някои се раждат с наследствени черти, например казват, че някои се раждат музиканти. Не се раждат музиканти: но се раждат с възможности. Всеки един музикант, трябва да учи, за да стане музикант. Той

трябва да има среда, която да го поддържа. Ако този музикант няма музикална среда, той не може да се прояви. Както на житото са нужни условия за растене. Ако не се посее, то ще си остане, ако се посее, ще развие своите възможности.

Следователно, при тези условия ние трябва да развиваме възможностите за придобиване на знанието, за придобиване на доброто. Доброто е сила, истината е сила. Това е естественият, правилният път. Не казвам, че онова, което имате, трябва да го изхвърлите навън. Новото трябва да дойде отвътре. То няма да дойде механически. Новото, Божественото в света, няма да дойде отвън, то е вътре у вас. Или, разумният живот в света е едно условие, с което всички разумни души живеят. Хората съзнават този факт. Навсякъде се прави усилие. Всеки учител иска да възпита децата си. Но за възпитанието на децата нямаме правилно схващане, не знаем да възпитаваме. То ще дойде отвътре като един процес. Сега, думата "отвътре" има двояко значение. Понякога с "отвътре" аз определям нашия живот, а "отвън" е Божественият живот. Когато някои мислят, че доброто ще дойде отвън, това е Божественият свят, който ние виждаме около нас, целия космос, който е отвън. Но ако Божественият свят е вън от нас, не е в тялото ни, той е в нашето разбиране, в истината, с която работим. Оттам ще дойде, а не в човека, в туй тяло, което сега имаме. То ще се измени, както много тела в света са се изменили. Нашият ум ще претърпи също известни промени, а и нашите чувства и много от нашите възгледи ще се променят. Но има нещо, което всякога си остава едно и също. Ти никога няма да престанеш да обичаш, никога няма да престанеш да мислиш. Злото в света се е родило защото ние понякога обичаме хората, като че те са огледало на самите нас. Ако съдим за нашия

живот от сегашното наше положение, ние сме на погрешен стадий на разбиране. Ако би се пробудило съзнанието на детето в утробата на майката, какво би мислило то? То живее благодарение на това, че е в съприкосновение със съзнанието на майката.

Някой пита, къде е душата? Кога влиза душата в детето? Може да ме питате, това са интересни въпроси. Душата, още като се зачене, влиза вътре. Тя се кооперира с майката и бащата. Тъй говорят ясновидците. Сега аз не говоря за моята опитност, но проверявам доколко са верни нещата. Те казват, че влиза вътре, разговаря се с всички в къщи, но никой не го вижда. То казва: Ще ме видите, като изляза навън, аз сега си приготвям една малка къщичка. Един ден ще стана голям, ще изляза, тогава ще ме видите. Ще имам честта да се разговарям с вас, ще ходя на училище. Така казват някои сега. Обективните хора казват, че тези неща не са верни. Действително, има неща, които не са верни, не има и верни. Защото, ако човек беше съвършен, кое е онова, което е заставило Бог да създаде света? Развитието в света не е за нас. Бог е, Който се проявява. Всичко е създадено заради Него. Ние сме зрители, участници. Неговото добро е наше добро. Неговата мисъл е наша мисъл. Той е цялото Битие. Той мисли да направи от всички нещо. Той мисли много по-добре за нас, отколкото ние мислим за себе си. Той предвижда цялото наше бъдеще. То е пред Неговия ум, пред Неговия Дух. Нашето бъдеще е начертано. Какво може да стане за в бъдеще? Тази Вселена като се измени, трябва да знаете какво ще стане с нас. Ние още не знаем какво ще стане от нас. Сега, когато говоря, аз виждам какво може да стане от вас - ще остарееете, ще побелгете, ще си заминете от този свят с надежда, че ще идете някъде. Като отидете там, имате доста заминали приятели, но

нито един от тях досега не ви е писал. Пък и вие като идете, няма да пишете писмо. Не че не пишат писма, но ги задържат. В природата има едно учреждение - кабинет, където задържат писмата от другия свят, понеже много хора заминават неподготвени. Те пишат такива писма, които не трябва да четете, затова ги задържат. Само като видят нещо хубаво, пускат го. Тъй говорят ясновидците. Така са говорили и великите учители на човечеството, които са виждали нещата. Сега вярвам, че поне малка доза от това, е истина. Ако някои от вас имате случай да четете Сведенборг, ще видите как той пише. Разказва как се среща с Господа, как се разговаря с Господа, как се разговаря с ангелите, че се е качил на второто небе, на третото небе, бил в света на духовете. Дели онзи свят на две царства с три небеса. Разправя за светлината, за топлината, за духовете как са облечени, за училищата, за възпитанието надълго и нашироко. Авторът, който пише за Сведенборг казва, че бил много учен човек, но нещо му липсвало. Той казва, че много научни съчинения написал, след това спрял своята научна дейност и влязал в една област, която другите не могат да проверят обективно. Тя е обективна, ние сме дошли вече до тази област. Това, което за рибите беше субективно, за млекопитаещите е обективно. Това, което за млекопитаещите е субективно, за нас е обективно. Един ден, ако дойде твоят дядо, влезе в къщи и почне да се разговаря с тебе и си замине, ти ще кажеш на съседката си дядо ти какво ти е казал. Нека дойде дядо ти. Но той е дошъл само при тебе, не е дошъл при тях.

Една госпожа от Търново разказваше следния факт: "Един ден баща ми, който си е заминал, иде със своята тояжка и казва: Какво правите, какво готвите? Дъщерята му казва: Татко, останни за обяд. - Не, не може, бързам. Аз трябва да си замина." Тази случка

тя сама я разказа. Не останал за обяд. Питам: За една такава опитност какво ще кажете? Всички опитности спиритизмът иска да ги обясни по механически начин. Може да има някои грешки, но има известни факти, които показват, че човешкият живот не се губи. Науката казва, че нищо в природата не се губи и не се създава. А всичко се видоизменя и всичко се проявява.

Сега аз искам да стане само онова, за което вие сте способни. Вие още не сте в състояние да се занимавате с вътрешния свят. Хората още не са готови, затова не трябва да се занимават - все едно, че някой неук се занимава с електричество със силен волтаж.

“Верният в малкото е верен в многото” - казва Христос. Той взема един пример от света. Чудите се какво иска да каже Христос. Той показва как постъпва един светски човек. Той казва: Вземете пример от него и вие постъпвайте като него. Христос прави един извод: постъпете и вие така. Как трябва да постъпва умният? Господарят му го похвалил и Христос го похвалява. Като се научил, че неговият слуга така постъпва, казал: Умно постъпва. Аз ще направя друг извод. Вие с нищо не бива да ощетявате природата. Ако живеете добре, ще имате придобивки. Пък един ден, когато природата каже, че повече няма да живееш на земята, какво ще правиш? Тя те уволнява. Ще правиш едно добро. Казваш: Аз никакво добро не съм направил, да направя поне едно добро, макар от господаря си да взема, за да го направя, че като напусна службата да кажат: този човек поне едно добро направи.

И ние какво трябва да правим? Толкова години живеем, искаме да бъдем щастливи. Трябва да бъдем щастливи. Трябва да бъдем умни, трябва да бъдем добри. В това седи човешкият живот. Всеки човек

трябва да се стреми да заеме най-високото положение, разберайте това в добър смисъл. Никой не трябва да се спъва. Не спъвай в себе си онова, за което копнее твоята душа. Дай път на въображението си, но не бързай. Ще кажете, че това са илюзии. Мисли за всичко, желай всичко, стреми се към всичко, но не бързай. Ако в този живот не разрешиш въпросите, ако във втори не, то в третия доброто разрешение ще е налице. Ти казваш: в този живот няма разрешение. В този живот всичките места са заети. Отиваш в театъра, всички места са заети, билетите продадени, какво ще правиш? Ще чакаш втори концерт. Не трябва да се спъваме. Добрият човек всякога трябва да се стреми към реализирането на великото добро. Доброто, което ще придобием, трябва да стане проводник, то е цел, успех за цялото човечество. Вие ще кажете: Какво може да стане от нас? Много може да стане от вас. Сега хората търсят скъпоценни камъни. И като ги намерят ще ги сложат на пръстените си. Ако вие сте скъпоценен камък, ще имате честта да бъдете сложен на най-хубавата огърлица. Ако пък не сте скъпоценен камък, тогава вас ще ви пробият. То е само за изяснение на нещата.

Нашето знание зависи от разумността, доколко разбираме природата. Тя обича онези, които я разбират. Към всички, които ѝ противодействат, тя гледа с други очи. Често ние искаме природата да бъде снизходителна, но виждаме, че тя ни най-малко не е снизходителна. А някога помага, и много помага.

На всички вас ви трябва едно свещено знание. Ако сте жизнен тип, ще бъдете добър проводник на живота, а също и на силите, които действат във вас. Освен това ще бъдете добър проводник на Великата мисъл. Всеки един от вас трябва да живее там, където Господ го е поставил. Човек да си отвори сърцето и да

благодари. Единственото нещо, което трябва да правите, е да благодарите на Бога, от сърце да благодарите. Като благодариш, да не виждаш никъде злото. Животът на всички хора, които сега страдат, един ден ще се подобри. Всеки човек, който е минал през страданията, ще се облекчи. Законът е такъв. Мога да ви приведа примери. В притчата за богатия и бедния Лазар, богатият човек помолил да изпратят Лазар да му помогне. Авраам не позволил. Не, че Авраам не искал, но не трябва да се изменя редът не нещата. Казал: Лазар толкова време седя пред твоята врата, на тебе не ти дойде наум да го нахраниш. Ти не измени твоя ред на нещата, по същия начин не може и сега да се изменя законът, редът. Както Лазар умря, така и ти си вече мъртъв, но искаш да живееш добре и в ада. Авраам му казал: Ти в ада не можеш да живееш добре, в ада трябва да умреш, за да възкръснеш като Лазар. Човек като умре, не може да бъде щастлив. Никой не може да бъде щастлив докато не умре. И да умре тъй както трябва. Богатият човек не беше умрял. Защо се мъчеше той? Защото мислеше за своите братя, искаше да прати някой да им каже как да живеят, че поне те да не дойдат на това мъчение. Как ще повярват? Ако отиде Лазар, те няма да го послушат. "Колкото ти послуша, толкова и твоите братя ще послушат."

Хората са се отклонили в мисленето си. Казвате: Така трябва да се живее, че да не предизвикаме природата да ни поставя на мъчение. Ще отидеш на бойното поле, някоя граната ще ти откъсне крака, ще се молиш на Господа да ти израсне кракът. Ще израсне изкуствен крак, но онзи крак никога не може да израсне. Така природата казва: Не предизвиквай една изкуствена война, в която твоите крака могат да бъдат откъснати.

Естествено спасение е в това, да бъдете проводници на добрия живот, на добрите сили, на добри-

те мисли в света. Това е предназначението ви сега. И как трябва да стане това? Вие всички имате заложи. Ако продължите в този път, ще дойде съдействието: слънцето ще изгрее навреме, вятърът ще дойде навреме, всичко ще дойде навреме. Всичко ще дойде навреме за онзи, който слуша. И Учителят ще дойде и хиляди години ще помага. Кой ще помага на човечеството? За в бъдеще пак Бог ще помага. Който изведе човека, той ще го избави. Ние няма да се избавим. Той ще ни избави. Мойсей беше изпратен да изведе еврейския народ. Казва му Бог: Ще кажеш на фараона, че Аз те прашам. Аз съм, Който правя всичко. Започна фараонът да се състезава, казва: Аз не познавам, кой е твоят Бог. Най-после беше принуден да пусне Израеля. Та сега по същия начин казвам: Все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Той казва: Господ ще вдигне таягата. Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде това време, но кога? Не е определено за вас да знаете времето, което Бог е поставил. Близко е времето, но кога, никой не знае. Когато спите, когато нищо не мислите, когато мислите, че всичко е наред, тогава ще дойде.

Казвам: Това е целта на Живата Природа, да бъдете сега бодри, весели. Онова, което можете да направите, направете го, а онова, което не можете да направите, оставете го на Бога. Той да го направи заради вас. Но всичко, което трябва да направите, направете го както желаете, дръжте го в ума си. Всеки, който се е обезсърчил, той се е обезсърчил за своите желания. Казва: Нищо не мога да постигна. Не лъжете. Не се изисква за всички ви онова, което желаете да постигнете.

Сега от притчата, която Христос казал, запомнете: "Верният в малкото е верен и в голямото."

Беседа, държана от Учителя на 19 март 1933 г.,

10 ч. с., София - Изгрев

КОЙ ЩЕ ВИ ДАДЕ ВАШЕТО

“И ако в чуждото
се не показвате верни,
кой ще ви даде вашето?”*

“Кой ще ви даде вашето?” - Животът е куп от неразрешени въпроси. Животът се състои от идеали, които тепърва трябва да се разрешават, да се реализират. Той е съставен от сили, които тепърва трябва да се развиват. Той е разумност, която тепърва трябва да се изучава. Засега ние сме достигнали само до границата на страданието. Със знанието, което имаме, сме причинявали само страдания. От много знания, ние сме си причинили много страдания. В това отношение приличаме на онзи българин, който в турско време се хвалил, че знае много добре турски език. Той казвал: Аз зная турски език отлично, няма друг като мене. По едно време в селото, където той живеел, дошъл един турски бей и понеже знаел турски го извикали да се разговаря с бейа. Бейа обичал риба и казал на този българин: Кажете на вашите селяни да намерят един

* Евангелие от Лука 16:12

сак и да наловят малко риба. Дошли селяните и го запитали какво иска боят. - Искат да му направят един кюляф*. - Добре, ще му направим кюляф, като си няма човекът. Те му донесли един кюляф, но боят се обърнал към преводача и го набил добре, като го изпъдил вън. Селяните пак го запитали: Защо те би? - Защото го наддумах.

Казвам: Във всички области на човешкия живот има една несигурност, има нещо неизяснено. Много работи има неизяснени по отношение на човешкия ум; много работи има неизяснени по отношение на човешкото сърце; много работи има неизяснени по отношение на човешкия организъм. Например, какво е отношението между организма и ума на човека? После, като се изучават болестите, болезнените състояния, съществуват ред теории, които ги обясняват по един или друг начин. Както и да се обясняват болестите обаче, те трябва да се премахнат. Това е най-важното. В този смисъл, сиромашията е едно анормално състояние, докато богатството е нормално състояние. Понякога облажавме сиромасите, но трябва да се знаят причините, защо един човек е сиромаш. Нима царският син трябва да бъде сиромаш. - Ако той приеме сиромашията, за да научи нещо, разбирам, но да се роди той инвалид, това показва, че родителите му не са живели както трябва.

Питам: Кой ще ни даде онова, което търсим? В света ние търсим щастието, но как се придобива то? - Щастието без отличен ум, без отлично сърце и отличен организъм, не може да се постигне. Аз ви говоря на ваш език. Вие може да срещнете философи, които да ви говорят на метафизически език за духа, за душата, но те са още по-високи работи. Понякога хората

* кюляф /тур./ - вид шита или плетена островърха шапка

си представят духа за нещо като въздух. - Не, духът ни най-малко не е въздух. Въздухът не може да бъде дух, нито пък душата е нещо полуматериално, както те си я представят. Те си представят душата за нещо духовно. Обаче, те още не знаят какво нещо е духовното. Под думата духовно, разбирам онова, което е разумно. Духовен човек е онзи, който не прави грешки, който разсъждава хубаво, който урежда добре живота си, който е здрав, щастлив и който не го газят болест, не го газят сиромашията. Това разбирам духовен човек. Не е духовен онзи, който се занимава и вярва в някакъв отвлечен свят, това не е никаква духовност. Тогава ние вярваме в друг някакъв свят, т.е. в някакъв контраст. Какво е другият свят? - Първо ние не бива да сравняваме нашия свят с другия свят. Защо? - Понеже ние не сме причина, ние сме само едно последствие. Казват, че от последствията ще знаеш причините. Какво има в пръсването на една бомба? Казват, че една бомба се пръснала и убила един или няколко души. Как можеш да съдиш за учеността на един човек, който направил една бомба? Някои ще описват какви били очите му, устата му, носа и т.н. Едно мога да установя за човека, който е направил една бомба, че неговата глава е била широка или тясна и той е бил човек с полуинтелектуални способности. Човешкият ум в него е бил силно развит, но той не е от разумните хора. Ако беше разумен в пълния смисъл на думата, той не би направил една бомба. Сега вие считате за разумен човек онзи, който може да направи някаква пакост. Възможно е и това. В правенето на пакост все влиза някаква разумност, но разумност, която руши, не създава щастие. Това, което човек търси, не е в разумността, която руши. Сам по себе си животът не е смърт. Смъртта съществува по единствената причина на живота. Ако животът го нямаше и смърт

нямаше да има. Първо съществува животът, а после съществува и смъртта.

Ние трябва да имаме ясна представа за нещата. Някой казва, че е роден от благородна фамилия. Не е въпрос от каква фамилия сте родени. Интелигентност, възможности за интелигентност, вие може да наследите, но въпросът е, дали ще можете да проявите тази интелигентност. Онова, което вие сам развивате в себе си, то е придобитото, то е човекът. Хубаво е, че всички хора се раждат с възможности, но всички хора не развиват тия възможности, не живеят както трябва, вследствие на което се ражда противоречие в света. Религиозните хора обясняват, че такава била волята Божия. Волята Божия за разумните хора е да са щастливи; волята Божия за глупавите е да страдат. Волята Божия за разумните хора е да прогресират; волята Божия за глупавите е да регресират. Сега ще кажете: Защо е така? - То зависи от вас. - Как така? - Само от вас зависи. Чудни са понякога хората със своята философия! - Когато вие се качвате на планината, ще имате един резултат, а когато слизате надолу в долината, ще имате друг резултат. Хората искат при слизането в долината да имат резултатите на планината и при качването на планината, да имат резултатите на долината. Не, това са несъвместими резултати. Това е практическият ум, или практическата разумност в света. Обаче, положителната разумност не допуска това нещо. Някой пита: Защо животът е такъв? - Защото умът ти е такъв. Ами защо ми дадох такъв ум? - Никой не ти е дал такъв ум, ти сам си го направил такъв. Ако новите дрехи, които баща ви е дал, след две години остаряят, баща ви ли е виновен за това? Баща ви ли ви даде тези стари дрехи? Всички петна по дрехите показват доколко сте пазили чистота. Ако

видите един човек, вие питате, способен ли е този човек? Вижте най-първо, дали пази чистота - погледнете му дрехите. Ако е чист, центърът на чистота е развит у него. Ако не е чист, центърът на чистота не е развит у него. Той може да ви говори, че обича чистотата, но други да я пазят. Той обича реда, но други да го пазят.

Сега говоря за онова, което ние търсим в света. Но аз изнасям нещата не за обезсърчение. Казвам ви, че вашето щастие е във вашите ръце. Един човек, който живее във великата природа, който Бог е създал с всички условия, от него вече зависи как да диша. Какво трябва да бъде неговото дишане? Трябва ли да търсиш хора, които да те учат как да дишаш, как да ядеш или как да ходиш? - Тези неща са елементарни. Най-напред баща ти и майка ти са те учили как да дишаш, как да ядеш. Когато едно дете се роди и не иска да диша, тогава отварят ръцете му, надуват коремчето му - учат го как да диша. Докато детето е било в утробата на майка си, там майката е дишала за него, но щом излезе от утробата на майка си, то вече само трябва да диша. Тогава майката не може да диша за него. Ти можеш да се ползваш от дишането на майка си, докато си в нейната утроба; ти можеш да се ползваш от ума на майка си, само докато си в нейната утроба, но щом излезеш от утробата на майка си, ти не можеш да се ползваш от нейното дишане, нито можеш да се ползваш от нейния ум. Пряко не можеш, но косвено можеш. Някои от вас вече се движите в Бога, но отношенията ви са съвсем други. Бог изисква от вас вие да мислите вече.

Сега вие ще кажете, че вярвате. Отлично нещо е вярата, но нека определим какво нещо е вярата, какво значи да вярваш. Представете си следното. Отивам в една хубава плодна градина, пълна с най-различни дървета, отрупани с плодове. След това се връщам при

вас и ви описвам, каква градина съм видял. Вие трябва да вярвате. Казвам: ако не вярвате, вие можете да отидете да проверите, да видите, че това е една реалност. Вие трябва да вярвате на тази реалност. Тази градина аз не съм я посадил. Всякога, когато ви разprávям за неща, които не съм направил, това е вярно. Значи в света съществува един установен ред на нещата, но този ред е разумен. Някой казва: Аз в нищо не вярвам, аз съм реалист. Вярвам в това, което съм пипнал. Нима ти можеш да вярваш повече на своята ръка? Ще вярваш на това именно, което виждаш, което пипаш, което обоняваш, което вкусваш, което чуваш, което се дължи на твоя ум, на органите на твоя ум. Казвате: Чувствата, сетивата. - Чувствата, сетивата са спомагателни средства на човешкия ум в реалния свят. Следователно, доколко доколкото твоят слух е добре развит, това показва, че твоят ум е добре развит. Щом виждаш, че челото е добре развито, значи имаш разумно ухо. Има разумно ухо и глупаво ухо. Има носове, построени по всички правила на разумността, но има и глупави носове. Има разумна уста, има и глупава уста. Има разумни очи, има и глупави очи. Разумните очи виждат всичко онова, което е красиво, хубаво и добро в природата. Глупавите очи виждат разсеяно - те нищо не виждат. Те ще видят само счупените шишета и ще се натъкнат на изпразнените шишета за вода и ще кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Когато отиваш на гарата, навреме трябва да отиваш, влакът няма да те чака. Навреме ще отиваш, навреме ще се връщаш. Ако отидеш на гарата и закъснееш макар и с пет минути, ще изпуснеш влака, той няма да те чака.

Ние не можем да поставим ред в природата. С хиляди години хората се стремят да постигнат нов ред на нещата. Това е невъзможно! За да се постави

нов ред, изисква се голяма разумност. Първо трябва да се разбере установеният ред на нещата.

Досега човечеството е минало през четири фази. Първо на земята са живели най-разумните хора, които са създали тъй наречения златен век. Цялото знание, което сега имаме, както и окултното знание, всичко това се дължи на оная далечна епоха, когато хората са имали някакво откровение. Те са виждали това, което е създадено в природата и са били в съприкосновение с всички напреднали, разумни същества, които са работели при създаването на природата. Има същества, които са участвали при създаването на природата. Казва се, че в началото Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. После светлината се яви на небето. В небето е истината, а на земята се яви доброто. И после земята почна да се устройва. Всичко, което Бог създаде в първия, в третия, в четвъртия ден, каза, че е добро, само за втория ден нищо не каза. Не каза, че това е добро. Значи, остана един промеждутък. Числото две е човекът, неразбраният човек, за когото Бог си е запазил мнението. Той се е проявил, но като го видя Бог каза: Този човек ще прави много погрешки със своята свобода. Затова Той не е дал никакво мнение за него. И после казал: Ще излезе нещо от него. Тъй щото човек работи именно в този ден - във втория ден, в деня на най-големите противоречия.

Сега, всички вие сте склонни да мислите, че баща ви трябва да уреди работите ви, да ви остави богатство, и да ви изпрати на училище да се учите. Точно такава е целта. Ако вие имате вяра в тоя установен ред на нещата, щом сте се явили на земята, където имате известно предназначение, вие трябва да знаете, защо сте дошли тук. Ще кажете, че сте дошли на земята да вярвате в Бога. Не, вие сте дошли на земята

да изпълните волята Божия, да се учите, да пораснете, да вземете участие в работата, която Бог работи. Голяма работа е тази! Казвате: Какво мога да направя аз? - Много можете да направите. Така може да каже и всеки слънчев лъч: Какво мога да направя? - Един лъч може да допринесе известна полза само на един човек в света. Хиляди лъчи, като се съберат на едно място, те могат да причинят голяма полза - да допринесат голямо благо на всички хора. Следователно, ти ще направиш най-малкото добро на един човек. Сегашните хора са крайно тщеславни, те искат на всяка цена да се прославят. Христос е казал на едно място: Не търсете слава от хората, но от Бога. Питам: Говедарят трябва ли да търси слава от своите говеда? Овчарят трябва ли да търси слава от своите овце? Художникът трябва ли да търси слава от своите картини? Славата е вътре в човека. Когато аз съзнавам, че съм художник, славата е у мене. Ако аз съм художник и срещна един голям пияница, ще му нарисувам една картина с контрастни бои, която той като погледне, веднага ще изтрезнее. Той ще каже: Можеш ли да ми дадеш тази картина? - Мога да ти я дам, но ще я пазиш и само за нея ще мислиш. В кръчми няма да ходиш, ще се влюбиш в нея и за нея ще се ожениш. Хубаво е понякога човек да види онзи силен контраст на своите грешки и на своите добродетели. Вие всички се страхувате от своите грешки. Не, красиво е човек да види своите грешки. Красиво и гениално е това! Защо? - Защото с твоите грешки някой се е спасил. Сега аз няма какво да ви доказвам, да ви уверявам в нещата. Вие сами трябва да ги опитате. Нито пък искам да ви примиря с живота, но искам само да ви дам един подтик. Аз не искам да ви примирявам, но не трябва и да чакате да умрете. Смъртта не е идеал, тя е един край на нещо. Тя не е цел. Ама ще умра. - Ще умреш. - Тогава

поне докато съм млад да си поживея. - Не да си поживееш, но да живееш както трябва, да придобиеш онова богатство, което може да те повдигне, да не си роб на условията, но да си господар. Питам: В какво седи господарството? - Господар е всеки човек. Аз наричам господар онзи, който може да се зарадва на една своя добродетел, да я презърне и целуне. А на своята грешка какво трябва да направи? - Той трябва да ѝ благодари за голямата услуга, която му е направила. На грешката си той трябва да благодари, понеже тя му е донесла известно знание. Не се плашете от грешките, които правите в своето тяло, понеже Разумното в света е предвидило, че тези неща ще стават. Аз искам да свикнете с тези неща. Пък когато говорите за Бога, вие може да Го назовете със старото име или пък да Го наричате Разумното в света, или Природа, сложете Му каквото име искате. Това е отношение, това е цел във вашия живот. Онова, което може да те повдигне, то трябва да е някаква сила, която иде отвън. Например, без въздух, който иде отвън, вие нищо не можете да направите; без светлина отвън, нищо не можете да направите; без храна отвън, нищо не можете да направите. Значи, вие сте в зависимост от тия неща.

Най-напред, вие трябва да си зададете въпрос, какво е отношението ви към храната, към стомаха, какво е отношението ви към светлината, към вашия мозък. От това зависи щастието ви, от това зависи вашето здраве. Не само вашето, но и на децата ви и на жена ви, на дома ви, на хилядите поколения. И всички това трябва да се учи. В светлината се крие разумното в света. В чистия въздух се крият благородните чувства, които човек има. А в хубавата храна се крият хубавите постъпки на човека. Който не знае да яде, той не може да работи добре, не може да постъпва добре. Човек, който не знае как да постъпва, той не

може да има благородни чувства, и който не знае да се справя със светлината, той не може да мисли. Някой, който слушал германския професор Дриш ми разказваше, че имал хубаво лице. - Това хубаво лице на Дриш показва, че той си е изработил едно свое верую сам, и вярва в него. Той вярва в един установен ред на нещата вън от него, вярва в една реалност вън от него, която той изучава. Той сам не създава нещата. При това Дриш вярва и в човешката душа, която е вън от тялото. Той счита, че човешкото тяло е резултат на неговата душа. Това са неговите научни заключения. Той може да има и различни биологически и научни познания по този въпрос. Какви са неговите научни познания по биология? - Това са форми, през които животът е минал. Онези, които са създали човека, са приспособявали много форми, докато се стигне най-последно до тази форма, която днес имаме. На това основание човешкият ембрион през деветте месеца на своето развитие минава през 400-500 хиляди форми. През някоя от тези форми той минава само за време от половин или една секунда и продължава нагоре. Душата, която иде да се въплъти на земята, минава от една форма в друга, спира се само за миг и постоянно се качва като казва: Туй не е за мене, тук не е за мене, докато най-последно дойде до човешката форма и казва: Това е за мене! И човек още не е спрял, той е сега насред пътя. Над него има още много височини, на които той тепърва трябва да се качва. Светът, до който той е достигнал, е предговор на това, което има да дойде. Казват, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, но той още не прилича на този образ и подобие. Образ и подобие, а го заравят в гробищата! Аз се чудя на тази философия. Човек, който е създаден по образ и подобие Божие не бива да греши.. Какво ще кажете? В Писанието е казано, че роденият от Бога грях не прави. В

крива форма се казва - по образ и подобие. Като казваме, че роденият от Бога грях не прави, вие ще кажете: Ами ние, които не сме родени? - Родете се! Това е най-лесната работа. Аз мога да ви сложа в земята и отново да се родите. Земеделецът ще вземе семето, ще го хвърли в земята и то отново ще изникне.

Какво представляват страданията? Има същества, които правят един малък опит с вас, искат да излезете от заблудата и да ви поставят в новия живот. Но като ви сложат в тези условия, вие пак се оплаквате! Срещал съм хора, които казват: Дотегна ми вече да страдам! Не искам повече. Казвам: Когото Господ обича, него наказва. - Не искам да ме обича, дотегнаха ми страданията. Тук има нещо, което трябва да се разбере, да се изясни. Кога любовта прави пакости? Ако човек, който ви обича, ви поканина обяд в дома си и даговти печена кокошка, баница, сладкиши, това-онова и вие ядете, ядете, и усетите, че стомахът ви ще се пукне, кой е виновен тук? - Вашата лакомия. Вие трябва да си хапнете малко и да кажете: Моля ви бъдете тъй добър, да ми позволите да си взема част от това, което сте приготвили за мене у дома, защото аз ям малко. Ще носите със себе си и един сак и ще кажете: Понеже всичко това си наготвил за мене, ще бъдеш тъй добър да ми дадеш да си взема нещо в сака. Това разбирам гост, това разбирам любов. А вие ще седнете да се тъпчете, докато стомахът ви се развали и после ще кажете: защо ми трябваше да ходя там на гости! - Не, така не се разсъждава! - Ние страдаме от преизобилието, което Бог ни е дал. Всичко е създадено за нас. - Ами и за тебе. - Като мислите така, и за вас и за мене. Вие няма да мислите само за себе си. Баща ви, който е създал и вас и брата ви, тъй ще мисли за всички. Вие сте в един дом и той не може да не мисли за всички. Вие ще обичате братята и сестрите си,

както и баща ви ги обича. Това е любов! Ако вие не обичате братята си, сестрите си, слугите, роднините и приятелите си, вие не сте член на този дом. Както баща ви ги обича, така ще ги обичате и вие. А вие искате братята и сестрите ви в един дом да се заробят за вас - вие да станете видно лице, без да имате пред вид, че след това ще се яви спор помежду ви. Тогава и братята ви и сестрите ви ще искат същото. Значи, всички ваши близки - роднини и приятели трябва да се заробят за вас. Не, при това положение, животът няма смисъл.

Сега, не ме разбирайте криво, не мислете, че осъждам живота ви. Един американски милионер изпаднал в голяма беднотия. Отива при един богаташ, малко закъсал и му казва: Можеш ли да ми дадеш малко пари назаем? - Нямам никак. Той си записал това. Отива после при един беден човек, който имал само един долар и му казал: Можеш ли, моля те, да ми послужиш с нещо? - На драго сърце. Този милионер имал сърце, след време той му се отблагодарил. А бедният човек Бог го изпитал. Той му изпратил щастие, да знае как да постъпва. Той дал един долар на закъсалия милионер, но този долар му донесъл хиляди други. Ако той би се отказал да даде своя долар, той щеше да носи своето бреме. Но навреме даден този долар, той принесъл своето благо. Не е въпросът бедният да даде този долар на някой, който ще го изпие, но като погледнал човека, той харесал лицето му. Защото лицето на човека е самият човек. Като го погледнете в лицето, това е той, а не неговото тяло.

Човек се определя по лицето си. Главата на човека е неговият тил. Ушите на човека са една форма, носът друга форма, устата трета форма и очите четвърта форма. Четири форми има човек. Някой ще каже: Устата ми е малко крива. Да, кривата уста, криво

говори; кривият нос, криво мисли; кривите очи, криво виждат и кривите уши, криво слушат. Поне досега в моите изследвания, аз не съм срещал нито един случай на отклонение от това правило. Вие можете навсякъде да намерите по един ваш дефект. В онези, нетърпеливите хора например, ще видите, че в ушите им има нещо криво. После наблюдавайте песимистите, които и след 20 години не могат да простят на някого. Погледнете носа на този човек, ще видите колко той е изкривен. Погледнете ухото му, ще видите колко е изопачено. Погледнете устата, носа, очите на един песимист, ще видите, че всичко там е написано. Душата е, която строи човешкото лице. И псалмопевецът казва: "Когато видя лицето Ти, ще бъда задоволен." И Бог има лице. Божественото лице е образ на всички неща. Когато вие видите Божието лице, ще останете доволни. Трябва някога да видите Неговото лице. Ако видите лицето на някой ангел, ще разберете тогава какво нещо е красота, какво нещо е благородство, какво нещо е интелигентност!

Казвам: Красотата е външната страна на човека. Красота трябва да има човешкото лице. Заг тази красота трябва да седи истината. Заг истината трябва да седи твоята интелигентност, заг твоята интелигентност трябва да седи твоята сила, твоята мощ. Красотата е печат на Божието благоволение. Ти ще имаш истината, но по обратен път. Под думата сила, ние разбираме най-великото в света, а не както учените я разбират. В Писанието е казано: Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичката си сила. Ако силата е нещо неразумно, как можеш да възлюбиш Господа? Четири неща има, с които можеш да възлюбиш Господа: с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. За това се изисква разбиране.

Вие искате да приложите всичко това, което ви говоря, но с вашите разбирания. Оставете вашите вярвания настрана. Те не са ваши. Има нещо у човека, което е негово. Аз ще ви дам две правила, по които човек може да провери, кои неща са негови и кои - чужди. Всяко нещо, което произвежда в тебе раздвоение, искаш да направиш нещо, но отвътре се спираш, не го прави, то не е твое. Всяко нещо, което ти дава сила, изпитваш приятни чувства в себе си, то е твое. Направи тази работа! Понякога човек изпитва една борба в себе си. Тази борба се дължи на това, че той носи в себе си чужди идеи, чужди разбирания. Чуждото винаги произвежда смут в душата на човека. Аз не искам да изнеса чуждото, чужди работи, но искам да изнеса онова истинското, което е ваше, което е достойние на самите вас. Аз искам да изнеса истината, която е в самата природа, а не онова, което човек умува. Аз искам да изнеса онова, което човек моментално схваща, в което няма никакви изключения. Има неща, които аз съм проверил в продължение на 20 години и не съм намерил в тях никакво изключение. Вие казвате: Така ли е наистина? - Ще проверите. Представете си, че вие като българи сте научени да си палите огъня само чрез огниво. Аз идвам при вас и казвам: Оставете настрана вашите огнива! Ето вземете тази модерна кутия с кибрит, от най-последните изобретения и вземете една клечка да си запалите огъня. - Ами дали ще гори? - Вярвай, ще запалиш огъня. - Ама да не ми говориш само така. - Вярвайте, ще опитате каквото ви казвам. Като вземете да палите огъня си, ще проверите, дали е вярно или не. Като драснете една клечка кибрит, ще запалите огъня. Това значи да имате вяра. Вие казвате сега, че човек трябва да има критически ум. Критически ум може да има човек само тогава, когато дава някому, а той нищо не му дава.

Какво има да се съмнявате? Аз ви давам една кутия кибрит, изваждам пред вас една клечка кибрит и запалвам огъня. - Ама другите клечки горят ли като тази клечка? - Там е сега учението, ще го опитате. Аз ви казах, че всички клечки горят като тази. Значи всяка мисъл, която в даден случай може да ни послужи, тя е наша мисъл. Всяка мисъл, която в даден случай не може да ни послужи, тя не е наша мисъл. Всяко чувство, което в даден случай може да ни послужи, то е наше чувство; всяко чувство, което в даден случай не може да ни послужи, то не е наше чувство. И всяка постъпка, която в даден случай може да ни послужи, е наша постъпка; всяка постъпка, която в даден случай не може да ни послужи, не е наша постъпка.

Този е красивият и хубавият живот. Не мислете, че с голямата си философия, вие можете да познавате хората. От 20 години аз се занимавам само с това - уча се да намирам добрата страна на хората. Срещна един човек, виждам един дефект в него, но го оставям настрана, търся хубавото в него, което е човекът. След като намеря хубавото, аз вече знам кои са били причините за отклоняването на този човек от пътя на неговия живот. Връщам се четири поколения назад и виждам коя е причината за неговото отклонение.

Казвам: Съществува един закон в света, чрез който човек може да изправи живота си. Не е въпросът само човек да изправи живота си, но да дойде и до известно неизменно състояние, че всякога да бъде доволен в живота си и всякога да има един неприривен страмеж. Аз наричам човек този, който никога не се безпокои. Той трябва да бъде толкова умен, че хората с нищо да не го безпокоят. Вие ще наведете за пример Христа и ще кажете: Ами защо Христос, който беше толкова умен, хората го безпокояха? Христос специално дойде на земята да научи какво нещо е без-

покойствието. Той не знаеше какво нещо е грехът и дойде на земята, нагърби се с човешкия грях. Той облеche една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората и толкова години се занимаваше с това - какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после, Христос го научи. Той се спря върху два факта, като причина за греха. Той казва: Първата причина е, че човек обича повече себе си от Бога. Втората причина е: Човек обича света повече от себе си. И тогава Христос казва: "Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си." Това значи, никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта към себе си. Ако Този, Който те е създал, не седи по-горе в твоя ум, от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, когато приемеш въздух, тя може в следващия момент да не те кредитира повече. Ако природата беше един скържав* бакалин, тя щеше да те хване за гушата и щеше да каже: Не давам! - Тогава? Тя прави точно това. Учените затварят клапите на дихателната система на някой човек и въпреки, че той има условия за живот, природата не му дава кредит. И тогава казват за него: Този човек ще умре! Някои твърдят, че човек трябва да има храна за да живее. Но и при храна, той пак гладен ще умре, когато тия учени хора на природата затворят стомаха му. Аз бих предпочел сиромашия, но със здрав мозък, отколкото богатство, но с болен мозък; аз бих предпочел сиромашия, но със здрави гърди, отколкото богатство с болни гърди. Това е човекът - здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Щом те угощават много, ще кажеш: Аз не съм научен да ям много.

* скържав /дуал./ - стиснат, скъперник

По времето когато правех своите изследвания, спрях се в дома на един българин, който искаше да ме нагости добре и ми казваше: Господине, не можем да ти се отсраим както трябва. Ти си учен човек, правиш изследвания, но сега нямаме мляко, нямаме яйца да се отсраим пред тебе. Казвам му: Няма нужда от нищо. Боб нали имате? - Имаме боб, но масло нямаме. Няма нищо, ще го сварите без масло. - Ами ти ядеш ли боб? - Ям. Аз ям боб само в определени дни - като дойде деня на боба, аз го ям. По външна форма бобът прилича на бъбреците, следователно, той се отнася към тази система, която чисти организма. Когато човек иска да се освободи от някои нечистотии в себе си, той трябва да яде боб, но ако го яде повече отколкото трябва, не е добре. Яде ли го повече, той ще прилича на онзи манафин* от Анадола, на когото лекарят препоръчал някакво отровно лекарство, да взима само по няколко капки на ден. Лекарят му казал: Ще бъдеш внимателен, няма да вземаш повече отколкото ти казвам. Манафинът взел лекарството и си помислил: Кой ще протака толкова време - капка по капка, я да го изпия наведнъж, че да разбера поне! Изпил го наведнъж, но умрял. Така и бобът няма да го ядете по много. Като ядете боб, няма да мислите, че ще станете красиви, но той е един добър слуга. Като влезе у вас, той ще вземе метлата, ще събере всички нечистотии на едно място и ще ги изхвърли навън. Той е като някое лекарство. След като изхвърли нечистотиите навън, все ще остави нещо от себе си. Ако ядете много боб, от него може да се явят някои болести. Имайте пред вид - опасна е твърдата обвинка на боба. Нея нито буболечиците ядат, нито свинете ядат. Всички имат страх от тази черупка. Бобът не е прост, той е учен.

* манафин /тур./ - малоазиятски турчин

Създал си е една твърда черупка и казва: Който смее, нека ме бута! Той позволява само на човека да го яде. Той казва на човека: Ако ме обичаш и ако ме свариш добре, аз мога да вляза в тебе и да ти направя една услуга.

Всяка храна съдържа в себе си известен разумен живот. Всяка храна, дали тя е боб или леща, или ябълки или круши, тя иде от една разумна област на природата. Или с други думи: Волята Божия иде от разумните области на природата, което ти сам ще провериш. Ако ти си в хармония с тези храни, ако между тях и тебе има едно съответствие, приеми ги в себе си. Ако не си в хармония, никога не яж това, което е в тях. Вътре в човека е написана хигиената за храните, с които трябва да се храни. Всякога яж това, което най-много обичаш! Това е най-здравословно. При това никога не преяждай!

И така, "Кой ще ви даде вашето?" - Вашето, това е най-първо здравето на физическия свят. Здравето зависи първо от вашия стремеж. Здравето на човешкия стомах зависи от нормалния живот, който той води. Ако ти не живееш един нормален живот, твоят стомах не може да бъде здрав. Ако твоите чувства не са благородни, ако ти си завистлив човек, не можеш да имаш здрава дихателна система. Ако ти нямаш широка мисъл, ако ти нямаш един широк замах и твоята нервна система няма да бъде такава, каквато я очакваш. Следователно, всичко това е в наша сила. Най-първо, да имаш в ума си чисти мисли. Чистите мисли ще пресъздадат нашия мозък. Чистите чувства ще пресъздадат нашите гърди и добрият живот ще пресъздаде нашия стомах. Тези сили, които идат от природата, ще пресъздадат всички мускули, ще създадат нови сили, с които ние можем да работим. За това се изискват не само практически правила, не

само една лекция, но цяла школа. Всеки ден човек трябва да знае какво трябва да яде. Човек не може всеки ден да яде само една храна. Докато детето е малко, майката го храни всеки ден с мляко, но щом започне да израства, тя го храни и с твърда храна. Онези, които малко знаят, трябва да ги храним с мляко; онези, които много знаят, трябва да ги храним с твърда храна.

Хората имат едно механическо разбиране за живота. Всички искат да бъдат щастливи. Щастие то на човека зависи от разбирането на законите и живота. Най-напред човек трябва да знае защо са му дадени ръцете. Вие имате десет пръста, но не знаете защо са ви дадени. Те представляват двете скрижали с десетте заповеди, които Мойсей даде на еврейския народ. На вашите пръсти са написани десетте заповеди Божии. Казват, че Мойсей счупил първия път тези скрижали и ходил още един път при Бога, да ги напише отново. Това е вече обяснение по духовен начин. Първия път еврейският народ не е знаел как да се управлява, но и досега още не знае това. Първата заповед - палецът е първата Божия заповед - да възлюбиш Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила. Сега аз ви давам само първата заповед, а другите вие сами ще си ги намерите.

“Кой ще ви даде вашето?” - Казвам: Само силният човек, само умният, само добрият човек може да придобие това, което е негово. Ако ти си разумен, където и да отидеш, ще си пробиеш път. Например, аз не се интересувам от слабостите на хората, защото ако се интересувам, ще се опетня. Всяка вечер, като се отделям в себе си, аз имам един навик, гледам да се освободя от всички лоши впечатления, които съм добил през деня. Всичко лошо аз оставям настрана, забравям го. Лошото в хората го считам за актьорство.

Когато някой човек каже една лоша дума, аз го считам като актьор, който играе такава роля на сцената.

Сега ще ви приведа един действителен пример из българския живот. Един млад, интелигентен момък започнал да изучава учението на анархизма, идейно да го изучава. Но след това той забелязва, че това учение не съвпада с практическия живот, с приложението. Той се намерил в голямо противоречие, не знае как да се справи, какво да прави. Една вечер той вижда сън: Седи край една река с бистри хубави ручейчета покрай нея. Водата е чиста, кристална, а той седи стар, презгърбен, с бастун в ръка. Седи, мисли и не може да реши какво да прави, коя посока да поеме. По едно време чува след себе си един смях, като че някой на него се смее. Обръща се и вижда зад себе си Кропоткин, Толстой и Христос. И тримата му се смеят, че е много остарял. Но той се вижда не само стар, но и грозен, изнемощял, без никакви сили. Той ги пита: Какво да правя? Кропоткин му казва: Вземи тази верига и я обвий около главата си. Само така можеш да станеш човек. И Толстой потвърдил думите на Кропоткин. Той му казал: Това, което Кропоткин ти каза, това е вярно. Христос само мълчал. Той си казал тогава: Веригите, това са мъчнотиите в живота. Ако ти със страданията си в живота не можеш да се справиш, както с една верига, ти човек не можеш да станеш. Ти ще бъдеш една баба. Ти трябва с радост да посрещаш страданията, както е било с всички велики хора. Този сън, каза той, ми посочи начин да мисля право. И Христос като дойде на земята, чакаха Го страдания. Всичко това: царската дреха, скиптъра, надписа на главата - "Радвай се царю юдейски", всичко това го снеха от главата Му. След това дойде разпъването на кръст, смях, подигравки: Ако си син Божи, докажи! Толкова хора си излекувал, слез сега от кръста! - Това беше една действителност!

Ще кажете: Ама това беше Христос. - Че ако вие не можете да бъдете като Христа, вие сте едни страхливци. Какви християни сте тогава? И вие ще минете по същия път. Ще дойде римският легион, ще има страдания. Не мислете, че тези страдания постоянно ще се повтарят. Само един път през живота си ще минете през тези страдания - те не се повтарят. Аз не вярвам в повторението на нещата. Христос само веднъж беше разпънат. Втори път няма да го разпънат. - Ама аз всеки ден съм разпъван. - Не, не говорите истината. Вие не можете да бъдете всеки ден разпънати. Вие само предполагате. Разпъван човек е само онзи, който е научил урока на живота и той може вече да говори истината. Ти трябва да минеш през този изпит, макар и не по своя воля. И Христос не искаше това. Той три пъти ходи да се моли: Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша. Ако не може, нека бъде Твоята воля. Нека бъде както е наредено. Та и вие три пъти ще се молите. Не е лесно това учение. Онзи, който е взел тази верига, като Кропоткин, той ще го опита. Анархизмът е учение, което показва как трябва да се разрешават известни въпроси, но само като се приложи това учение, то може да се провери. Толстой пък приема, че тези въпроси ще се разрешат само чрез страдания. Христос мълчи и се усмихва. Най-после Той дохожда до младия момък, потупва го по рамото и казва: Напред върви! Тази работа ще се уреди. И този анархист казва: Като се пробудих, в ума ми проблесна една нова идея. Аз разбрах какво трябва да правя. И сега вече съм на прав път. Аз разреших въпроса за себе си. Така разправяше младият момък своята опитност. И при това този човек не е гражданин, но селянин. Като го наблюдавах, видях, че неговото ухо, неговият нос бяха добре развити, само в челото си имаше нещо, което трябва да доразвие,

нещо в своята интелигентност. Сега, казва той, разбрах как трябва да постъпя. Случи ли ми се една голяма беда в живота, ще постъпя според закона на любовта.

Казвам: Това е пътят, по който трябва да вървим ние всички. По този път сме призвани да вървим. Всички същества, които ни обичат, гледат каква роля ще играем. Ние сме под наблюдението на невидимия свят, който аз наричам разумен свят. Когато ние сме готови да носим тази верига, те се радват. Когато всеки вдигне кръста си, голяма радост настава между ангелите. когато се отказваме да носим своя кръст, ангелите се отказват от нас и не ни поглеждат. Щом сте готови да живеете по Бога, всеки ангел ще ви изпраща своите велики мисли. Тогава и те са готови да ви помагат, да ви изпратят своето съдействие. Ако минете по този път, вие ще видите великите чудеса на живота. Вие ще минете по тесния път, но като излезете на края на живота, тогава ще познаете, че в света има ред, има разумност, има Божия промисъл, има Божия Любов, Мъдрост, Истина, в които всички хора са еднакви. Тогава ще погледнете към света, към хората и всички ще ви станат мили. Вие ще погледнете на тях като на свои братя и ще им пожелаете доброто. Ние не можем да премахнем страданията на хората, те сами могат да си ги премахнат. Аз мога да ви дам един съвет, но не мога да премахна страданията ви; аз мога да ви лекувам, мога да ви свържа с природата, но ако имате вяра. Въпреки вашето желание и вяра, никакво лекуване не може да стане. Христос, Който лекуваше хората и Той апелираше към тяхната вяра, като казваше: "Ще бъде според вярата ви." Ако имате вяра, ще бъдете богат, ще бъдете учен, всичко можете да бъдете. Има смисъл да бъдете богат, но ако можете да използвате богатството си както трябва; ако не

можете да го използвате както трябва, то не ви е нужно. Ако човек не може да използва доброто, то ще му създаде най-голямото зло. Ако той не може да използва знанието, то ще му създаде най-голямото нещастие. Според мене, злото не е нищо друго, освен неизпълнено добро.

Сега, няма да обяснявам тази философия, но казвам: Доброто е сила. Сложете в ума си доброто и в най-трудните минути на живота си, мислете, че има поне един в света, който мисли за вас. Не някой дух, нито някой ангел. Аз не говоря нито за духове, нито за ангели. Има Един, Който ви обича. Той е Онзи велик закон в света, той е Онзи, върху който почива цялата Вселена, той е Онзи, който поддържа целия ред и порядък и от Който всичко излиза. Има Един, който постоянно мисли за вас и Който никога не е престанал да мисли. Във всички ваши падания и ставания, във всички ваши изпитания, Той е бил там и всякога ви е казвал: Стани и напред върви! Не бой се, Аз съм с тебе! Болен си, Той казва: Стани! Умираш, Той казва: Няма нищо, ще възкръснеш! В ада отиваш, Той казва: Няма нищо и оттам ще излезеш! Дето и да си, има Един, Който върви с тебе. Това е мощта на човека - да вярва в този Един! Защо ще вярваш в другите? Някой ти казва: Ти трябва да се осигуриш в някоя банка. - После се осигурявай в банките, първо ти се осигури в Единния в света, а после се осигурявай в другите банки. Те ще дойдат като последствие. Ти се осигури първо в Едното в света. Най-първо ти вярвай в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух и най-после във външното тяло и във външните условия. Тогава ти ще имаш живот какъвто не си сънувал никога. И за онези от вас, които ме разбирате, иде едно велико бъдеще, за което като го достигнете един ден, ще кажете: Страданията, които минахме, не могат да се сравнят с това, което знаем.

Сега, онези от вас, които ме слушате, ще кажете: Без пари не може. - Парите са произлезли от човешкия ум. Ще кажете: Без приятели не може. - Приятелите са произлезли от човешкото сърце. Ще кажете, че и без среда не може. - Средата е произлязла от човешките постъпки. Следователно, парите са създадени от човешкия ум, приятелите - от човешкото сърце, а средата - от човешките постъпки. Вие сте чудни хора, като говорите за парите! - Парите са у вас. Ще ви обясня тази мисъл така: Гладни сте. Нямате пари. Имате една въдица, с която знаете да вадите риба. Отивате на реката, хвърляте джолката във водата и на нея улавяте някоя пъстърва или някой шаран или някой сом. Хващате я и я изваждате. - Ама имам ли право? - Имате, разбира се. Ще кажете на рибата: Ела при мене сега, аз искам да се поразговарям с тебе! Слушай, само във водата не се живее. Ти ще разделиш богатството си, което си придобила във водата с мене, а пък аз ще разделя с тебе онова, което съм придобил. И след това ще оперирате рибата и ще я изядете. Вегетарианците като ме слушат сега, ще си кажат: Трябва ли да е така? - Аз искам да ме разберете право. С горния пример искам да кажа следното: Използвайте условията на вашия ум, на тази въдица, която Бог ви е дал. Извадете с нея рибата от водата и не мислете трябва ли или не трябва. Ако вие в даден случай нямаме нужда от риба, не ходете да я вадите, но ако имате нужда, извадете си риба от водата и си я опечете. После, кражбата в света става само с едно око и с една ръка. Човек, когато краде, затваря си едното око. нали знаете онзи пример, когато една майка изпратила своето дете да покани една от съседките ѝ на гости, но казала: Мама, ти ще поканиш съседката да дойде на гости, но с половин уста. Детето отишло при съседката, турило ръката на устата си, закрило

половината си уста и казало: Мама те кани да дойдеш на гости. - Ама защо туряш ръката си на устата? - Мама каза да те поканя с половин уста. - Не е така. Ако аз направя едно престъпление, аз ще го направя с двете си очи. И ако направя едно добро, ще го направя с двете си ръце - нищо повече! И ако направя едно престъпление, ще го направя с двете си очи и няма да плача, няма да съжалявам, но ще кажа: Аз направих престъпление, но на негово място сега ще направя нещо много по-добро. И ако направя едно добро, ще се зарадвам, ще презърна това добро в себе си. Аз така правя нещата и намирам, че това е един много добър метод.

Сега, препъръчвам ви: Благодарете на грешките си и радвайте се на добродетелите си, целувайте ги и ги презръщайте. Радвайте се на вашия ум, на вашето сърце, на вашите постъпки и на вашето лице. Аз бих желал всички вие да бъдете красиви! Красиви да бъдат лицата ви! Всичко у вас да бъде красиво. - Това е, което ще ви даде вашето. Само любовта в света е единствената сила, която може да ни даде това, което желаем. След като дойде любовта, на място иде светлината, на място иде и свободата. Ако ние в себе си не съзнаваме мощното, какво можем да постигнем? В любовта няма умраза. Да мразиш, това не е любов, това е сянка на любовта. Любовта подразбира, да се повдигнеш над всички противоречия в живота и да погледнеш отгоре весело, както птицата, която лети из въздуха. Само тогава в сърцето ти ще има любов! Това значи, да гледаш на нещата, както Бог гледа и тогава ще придобиеш това, което е твое. Тогава ще се сбъдне и стихът: "Верният в малкото, е верен и в голямото." Така казва притчата: Ако си верен в малкото, верен ще бъдеш и в голямото, и в многото.

Следователно, сегашният живот ще определи онова, което Бог е определил за вашето бъдеще. Ние

пак ще идваме на земята и земята няма да е такава, каквато е днес. Животът ни тогава няма да бъде такъв, какъвто е сегашния. Бъдещият живот ще дойде. Сега ние сме в последната фаза на живот, който е желязната епоха. Досега са минали три епохи: златната, сребърната, медната и сега е желязната епоха. Ние сме сега в края на желязната епоха. Бъдещата епоха, за която говоря, бъдещата нова раса, тя ще бъде златната епоха, за която всички трябва да се готвим. Тогава ще дойдат всички онези велики хора, онези предци, които се живели някога. Аз не говоря за ангелите, но говоря за онези човеци, които са живели някога. Те ще дойдат със своето знание, със своята сила и ще турят ред и порядък. Тези хора са множество, те са живели някога на земята и сега пак ще дойдат. Ще има тогава увеселения - те ще донесат правото. И тогава всички живи и мъртви ще излязат от гробовете. Всички хора ще се променят: грозните ще станат хубави, а хубавите ще станат още по-хубави. Глупавите умни ще станат, а умните, още по-умни ще станат, за хиляди години ще има веселие на земята! Земята ще бъде като райска градина. Ще ядем и ще пием соковете на природата, няма да ходим да вкусваме по стария начин от познаването.

Сега, поздравявам ви с новата епоха! Съберете си багажите от желязната епоха, раздайте всичко и се гответе за новия век, за златния век. Това е новото, това е възвишеното, това е благородното - когато всяка омраза изчезне от земята и хората заживеят тъй, както Христос искаше!

Беседа, държана от Учителя на 26 март, 1933 г.,
10 ч.с., София-Изгрев

РАДОСТТА

Ще ви прочета последната глава от Евангелието на Лука, от 36-ти стих. Ще взема само думата радост. Тя се среща в 41 стих, или изречението има смисъл само с една дума, която съставя ядрата на мисълта. Едно само е важно дотолкова, доколкото то може да се развие свободно, да стане дърво.

Искам да ви говоря върху един предмет, който интересува всички ви. Онези, които не се интересуват, да си запушат ушите. И без друго техните уши са запушени. Сега ще ви кажа какво интересува човека. Има три неща, които интересуват всички същества, без разлика какви са те, от най-дребните до най-големите. Всяко същество се интересува от живота, всяко същество се интересува от знанието, всяко същество се интересува от свободата. Заг живота стои една велика сила. Това е на човешки език. Заг знанието стои друга велика сила, която всякога може да бъде във ваша полза, безразлично какво положение заемате, сила, на която може да разчитате. Заг свободата

стои трета велика сила, на която също винаги може да разчитате. Чудното е, че много пъти хората търсят тази сила на земята. Този, който търси тази свобода тук на земята прилича на онзи българин от Свищов, чийто сън ще ви разкажа. Дълго време той се молил, сиромаш бил, дребен чиновник, не му вървяло, молил се дано отнякъде - или от лотариен билет, или някой негов приятел да му даде пари да си уреди рабитите. Една вечер сънувал, че някой му донесъл една голяма торба пари и той я взел. По едно време около него започнала да се върти една крава. Той си казал: Откъде дойде тази крава да ме смущава сега. Той мислил, че ще го мушне, вдигнал крака си да я ритне, за да може да излезе с парите. И тъй я ритнал, че тя се обърнала с краката си нагоре. Той се събудил и видял, че ритнал масата и тя се обърнала с краката нагоре, а той държал чаршафа в ръцете си. Така и ние търсим свободата. Търсим свобода и най-после дойде смъртта и ти виждаш, че държиш чаршафа. Това не е свобода. Така може да мислят само онези хора, които не разбират живота. Онези, които разбират са разумните християни, те не са като сегашните, които не знаят кой е в правата вяра. Религия, в която няма любов, не е религия. Религия, в която няма мъдрост и знание, не е религия. Религия, в която няма истина и свобода, не е религия. Сега, аз бих употребил една дума, но нея ще я оставя за себе си, защото само аз я разбирам.

Следователно, когато ние говорим, че в света съществува едно същество, ние подразбираме Онова същество, Което всякога дава и никога не взема. Вие не можете да го отречете. Това същество, върху Кое-то почива светът, е Което всякога дава и нищо не взема. То всякога дава на хората не страдания, а живот, знания и свобода. За това същество имаме едно старо име, наричаме го Бог. Евреите са писали

името с четири букви и никога не са произнасяли изцяло името Бог, а са го сричали по букви. Първата буква от тях е означавала това Същество, Което всичко създава. Втората буква е Съществото, Което всичко поддържа и уравновесява. Тези букви се повтарят. Третата буква е закон на равновесието, това, което изглажда всички съществуващи противоречия. В света съществуват големи противоречия, които са причина да не може да се подобри животът. Още не се е родил човек, който да даде план за подобреното на света. Всички народи мислят, закони прокарват, институти организират, дано да направят нещо, но още не са създали метод, чрез който светът да се подобри. Обаче, за някои светът в този вид е добър и няма нужда от подобряване. Както болният мисли, че всичко е зло, а за здравия всичко е добро. Това е вътрешно схващане. Или, на научен език казано: здравият обективно схваща, че е здрав, болният субективно схваща, че е болен. Следователно, болният човек винаги е съсредоточен в себе си, а здравият е винаги експанзивен, той мисли за света. Хората в света изпадат в две състояния: едното е субективно вътрешно, а другото - обективно. Някой път хората са песимистично разположени. Даже християните, вярващите изпадат в песимистично разположение. Моралът е определен. В света има един постоянен прогрес, успехът и упадъкът са временни.

Сега някои мислят, че светът ще се свърши. Не. Светът ще се преобрази, но няма никога да се свърши. Човек не е бил във времето когато светът се е създал. Защо се е създал светът, никой не знае. Никой не знае какъв е смисълът на света. Светът съществува, но защо - хората само може да предполагат. Но в това предположение трябва да има истина. Ти си в зависимост от външните условия на живота, ти не си в

истината докато си в зависимост от знанието на хората, не си в областта на мъдростта, докато си в зависимост от живота на другите, животът не е в тебе. Ти си подложен на едно от най-големите изпитания. Има различие между светските и религиозните хора. Те се различават по своите разбирания. Религиозните хора вярват, че след като умрат, пак ще живеят, а светските хора вярват, че след като умрат, няма да живеят. Това е само тяхно мнение, което нито светските, нито религиозните хора са доказали научно. Те вярват в това, но нито едните, нито другите имат доказателства.

Аз не искам да се спирам на въпроса за истината. Истината няма нужда от моята защита. Слънцето няма нужда от моите аргументи, дали съществува или не; то не се нуждае от моите теории, от какво е направено, горещо ли е или не е горещо, каква е топлината му. То не се занимава с моите теории. От мое гледище мога да кажа, че понеже аз говоря за слънцето, затова свети, понеже аз говоря за неговия състав, затова светът се е подобрил. Ни най-малко. Ние мислим, че като вярваме, помагаме на Бога. Не, ние със своята вяра нищо не придаваме на Бога. Казвам: ама аз вярвам в Бога. Какво като вярваш? - Ама аз не вярвам. Какво от това, че не вярваш? То е както когато кажеш: аз ям. Много добре. - Искам да гладувам, не искам да ям. Много добре, ще гладуваш. Ако вярваш, няма да гладуваш, ако не вярваш, ще гладуваш. - Искам да ям. - Няма да бъдеш гладен. Аз представям въпроса от религиозно гледище. Някой казва: И без ядене може. - Без ядене не може. Ти ще вярваш, защото вярата е един вътрешен закон на Битието. Всички вярват и най-големите безверници в света все имат едно верую. Понякога са представяли някои учени хора за безверници. Съвсем не са безверници. Безверник може да

бъде само този човек, който няма глава. Ако може да живее без глава, тогава ще бъде безверник. Но щом има глава, има верую. Дали той вярва в един будистки Бог, или в християнски Бог, или в мохамедански Бог, това е без значение. Нима хората не съществуваша преди христинската вяра? Ако нашата вяра е най-права, тогава трябва нашите времена да са най-щастливите. И действително, нашите времена са най-щастливи, но понеже имаме големи борчове, останали от миналото, ние трябва да се справим с тях и сега се затрудняваме. Какви ли не кашии има в човешкия живот. Вземете случая с криминалистиката: някой направи престъпление, задържат го. Няма какво. Всичко е написано на неговата глава, върху неговия мозък и неговото тяло. Престъплението, което е извършил, е написано там. Ако го защитаваме, той ще ви обясни как е извършил престъплението. И доброто и злото е вътре в човека. Този човек, който е извършил престъпление, разбира, че не е постъпил добре. Защо? Защото не е постигнал целта, която е гонил. Защото всяко престъпление в основата си има една добра мисъл. Но когато тя не е постигната, онази цел, която е вложена от самата природа, ние казваме: тази идея не е съобразена с живота. Защото всички хора имат едно верую. Те са родени с едно верую - трябва да се даде храна. За да развият своите заложиби на децата трябва да се даде подходяща храна, да не станат хилави. Когато детето израсте хилаво, тогава у него може да се зародят противоположни мисли, отрицателен характер, най-лошите черти, които човек може да има. Даже в любовта на човека може да се родят противоположни качества. Човешката любов може да се обърне на омраза; милосърдието - на жестокост. Досега съвременните психолози не са обяснили защо става така. Всякога, когато имаш едно любовно чувство, то може да се превърне на омраза.

Едно време българите считаха, че турците са големи неприятели, казваха: турчин е това, не е християнин. Но онова, което мъчи хората, не е вярата им. Това са техните разбирания. Когато интересите на хората не съвпадат, те стават неприятели един на друг. Даже в един дом братя и сестри, които си уреждат материалните работи, могат да се скарат. Ако една любов е на толкова ниско ниво, че не може да се справи с материалните работи, ако 10, 20 или 30 хиляди лева не могат да се разделят братски - един взел повече, друг - по-малко, ако това стане повод да се пожертва най-хубавото от живота, питам тогава, какво е това знание, каква е тази любов?

Ще ви приведа следния пример. Това се е случило тук в България. Умрял бащата и оставил своето имане на двамата си сина. По-големият брат бил посилен и казал: Ако е тук брат ми, ще го убия. Той взел по-хубавите ниви. Научил се за това малкият брат и казал: Аз ще му оставя всички ниви. Но когато той казал тази мисъл, в по-големия брат се зародила мисълта: Какво ще добия ако го убия. Не, аз ще го поставя на своето място. Отишъл по-малкият брат при по-големия и казал: Няма защо братко да ме убиваш, да стават престъпления. Ако ти не ме убиеш, ще използваш имането, което баща ни остави. Аз ще се радвам. Но след като ме убиеш и седиш дълги години в затвора, нито ти, нито децата ти ще прокопсат. Без да ме убиваш, аз съм намислил да ти оставя всичко. Дватамата братя се споразумели да обработват заедно имането на баща си. Защо се карат хората? Вземете две партии. Такива има навсякъде в Англия, Америка, България. Хубаво е да има партии, това са синовете и дъщерите. Българите са плодовити, България има около 40 синове и дъщери наредени. И в Америка има достатъчно. В Америка на власт бяха въздържателите близо 13 го-

дини, за да внесат ред и порядък, да не се пие вино и ракия. Но разбраха, че пак трябва да влезе мокрия режим. Защо и за какво? Казват, от чисто икономическо гледище. Засега хората още не са готови за трезвеността. Това са посторонни работи. Пиенето е един от най-лесните въпроси за разрешение. Ако няма вино, пий вода, нищо повече. И природата е предвидила това. Оплаква се някой, че няма вино. Вода да пие. Водата във всяко отношение е по-здравословна. Който пие вода, всякога ще бъде здрав.

Казвам: благо, което сега съществува, се дължи на един закон в природата, който изменя токовете и внася в него отрова. Даже, водата преди да излезе, трябва да мине през известни пластове. В природата има един закон, който регулира теченията на водите. Те трябва да минат през известни пластове, да се филтрират. Хубави са онези води, които съдържат електричество и магнетизъм. Вода, която не съдържа достатъчно електричество и магнетизъм, тя е вредна. Хората, които пият такава вода, може да заболяват.

Казвам: защо ти са тези мисли и чувства, които не носят живата сила? Едно чувство, което не носи любов в себе си, какво чувство е? Ако една мисъл не носи истината в себе си, каква мисъл е? Ако една сила не носи справедливост в себе си, каква сила е? Основата на всяка сила е справедливостта. Човек не може да бъде силен, ако не е справедлив. Това е закон. Силен човек, силен народ е само онзи, на когото мисълта, постъпките и чувствата са уравновесени. Този човек има здрав стомах, този човек има здрав мозък. Всеки човек, на когото мислите, чувствата и постъпките не са уравновесени, същевременно и неговите мозък, дробове и стомах не са здрави. Тези работи влизат в сегашния семеен живот, който е станал крайно нещастен за всички хора. Оттам започва. Трябва да се

постави една основа. Семейството започва от самия човек, от самата душа на човека. Например, ние не вярваме, че човек има душа, че човек има дух.

Оставете вашите вярвания. Приемете, че човек има душа, а не както сте мислили досега. След като умреш, от тебе остава душата, от тебе остава духът. Това си ти, човекът. След като умреш и твоят ум остава с тебе. Следователно, ти оставащ господар да си направиш каквото искаш тяло, когато идваш отново на земята, да си избереш такива хора, каквито искаш. Като слезеш от Божествения свят, трябва да избираш хората, между които искаш да живееш.

Та казвам сега: като си слязъл на земята, ти си направил един нов избор. Ако аз съм един хубав извор, който извира от планината и поя всички - и мечки, и вълци, и хора, кой ще ми бъде неприятел? Всички ще ме гледат с благоговение. На всички ще давам и от никого няма да вземам. Ако всички ние сме такива извори, кой ще ни бъде враг в света? - Никой.

Единственото реално нещо, което определя човека като човек, то е радостта. Само истината, животът, знанието, любовта произвеждат радост. Там където има любов, където има мъдрост, където има истина, там е радостта. Радостта е резултат на великото. Оттам се съди какъв е човекът. Ако ти си постоянно тъжен, струва ли си да намериш някого, когото да обичаш? Тогава радостта ти ще бъде като извор. Ти ще влезеш в царството на възможностите. Без радост не можеш да имаш здраво тяло. Ако искате да прогресирате, трябва да имате радост. Като дойде радостта, всички в дома ще бъдете щастливи, няма да има болести. Ако някой от вас не вярва, щом се разболе, нека се радва. Аз препоръчвам на болния човек, да му купят едно барабанче, което да бие. Каквато болест и да го хване, нека бие барабана и след една седмица ще

види резултата. След като биеш на болестта една седмица, тя ще си отиде, защото това място не е за нея. Тя обича тихото, спокойно място, не обича шума. Сега, като се разболе някой, пуснат завесите да не се смущава болният. Той се приготвя за другия свят. Някои са ме питали, как да услужват на болния. Казвам: Можеш ли да пееш хубаво? - Не съм се учил. - Научи се да пееш хубаво и тогава ще влезеш при болния да му попееш. Или, ако си цигулар, вземи цигулката и иди да му посвириш. Ако си български гайдарджия, вземи гайдата и му посвири. Като отидеш три-четири пъти да му посвириш, стига му. А сега ще кажат: не смущавайте болните хора. Щом не искат, не ги смущавайте. Но щом искат да оздравеят, пейте им. Онези, които искат да боледуват, не им пейте. Онези, които искат да оздравеят, на тях пейте. Вече са почнали да лекуват болните с музика. Има такива случаи в Англия. Една певица пее по радиото. Като я слушат, много болни се лекуват. В гласа ѝ има нещо, което лекува. Дойде някой обезсърчен, кажи му нещо насърчително. Какво ни е нужно, за да сме щастливи на земята? - Въздухът, който дишате, светлината и храната, които приемате от природата дават щастие. Възвишените мисли, които можем да възприемаме, онова чувство, което излиза от дълбочината на човешката душа, ще ни направят щастливи. Под думата душа аз разбирам онова, което си ти, човекът. Що е душата? То е човекът в своята същина, която не умира. И онзи, който не вярва, след като умре, ще разбере, че не е умрял и ще се чуди, какво става с него. Като умре, ще види, че не само не е умрял, но е оживял, станал е радостен и весел. Всички сегашни хора, които умират, за които вие плачете, по някой път са крайно весели и щастливи. Тези, които плачат тук на земята, плачат от съвсем други съображения. Не че ги обичат толкова.

Бащата харчил пари за сина си, казва: Синко, толкова пари харчих за тебе, а ти умря, кой ще ми помага? Майката плаче за дъщеря си. С това разбиране ние не можем да бъдем щастливи. Не казвам, че трябва да желаем смъртта, но знайте, че онези, които са заминали за другия свят, оттам помагат повече, отколкото ако са на този свят. Христос докато беше жив на земята нямаше толкова власт, а като умря каза: Идете и проповядвайте това учение по целия свят и аз ще бъда с вас до скончание на века." Казва още: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Един човек след като умря, обърна 500 милиона души към себе си, макар че не ги е обърнал още както трябва. Тук имате един Христос, тук друг.. Кое обичате тук?* Христос са го рисували 39 велики художници, но този, който виждате тук, един го е нарисувал. Който образ харесвате, той може да остане за вас. Това е само образът, сянката на онзи живия Христос, Който работи в сърцата на хората, Който ги е изменил, Който е внесъл светли мисли в умовете им, Който ги подбужда към любов, към знание, към свобода. За този Христос говоря.

Сега няма какво да спорим. Аз не искам да споря по този въпрос. За да спори човек, трябва да бъде много учен. Как мислите, може ли един пехливанин и един светия да се борят? - Не могат. Светският човек ще събори светията на земята. Но светията има друга сила. Той няма такива мускули, но ако иска, със силата на своята воля, ще насочи пръста си към пехливанина, той ще се вцепени, няма да може да мръдне. Светията никога не се бори. Той оставя да го плеснеш, но ще ти остане ръката там. Ти ще му удариш една плесница, но както го удариш, тъй ще остане ръката ти. Всички онези хора, които са сакасти, които са слепи, са все

* Учителят показва картина на стената с образа на Христос. /бел. стеногр./

хора, които са ударили плесница на светията и сега само носят своето последствие. Така го тълкувам аз, а вие го тълкувайте по друг начин.

Ти се съмняваш в благостта на Бога, ти се съмняваш в знанието на Бога, ти се съмняваш в истината на Бога. Мислиш ли, че няма да ослепееш ако се откажеш от истината? - Ще заболяят и твоите гробове ако се откажеш от Христа, ще се развали твоят стомах. Ако се откажеш да мислиш, ще се развали твоят ум, твоят мозък. Това са закони, които съществуват в органическия свят. Така трябва да възпитаваме бъдещите поколения. Всеки ден носи едно благо. Това благо, което имаме днес, за в бъдеще няма да ни послужи. Миналото е на старите, бъдещето е на младите, а настоящето е на учениците, които разбират истината. Ще ми разправят как живял едно време дядо ми. Това е за старите баби. Дотогава, докато човек се учи и придобива, живее. Престанеш ли да събираш това богатство в себе си, ти остаряваш. Старостта не е нищо друго, освен един процес, при който нищо не те интересува. В дома си не намираш смисъл, в жена си, в дъщеря си не намираш смисъл, в приятеля си не намираш смисъл, навсякъде всичко ти се вижда безсмислено, никаква дейтелност не те интересува и най-после всички тия органи започват да се атрофират. И на онзи свят има работа. Някои казват, че отиват на онзи свят да си починат. Не разбират какво нещо е почивката. Почивката е радост. В онзи свят ти трябва да бъдеш готов да се радваш. Като отидеш веднага трябва да се засмееш. Щом отидеш на онзи свят и почнеш да тъжиш, че си останал без жена, деца, ще се върнеш. Трябва всичко да забравиш.

Сега ще ви приведа един пример. Едно време Господ поставил архангел Михаил да взема душите на хората, но той казал: Ти ми даваш една мъчна служба, всички

ще ме намразят, че им вземам душите. - Те няма да знаят, че ти вземаш душите. Този въпрос е уреден. Един ден Господ го изпратил да вземе душата на една вдовица. Като отишъл, той видял две деца, които прегръщали майка си и плачели. Архангелът се смилил над тях и не взел душата на майка им. Върнал се при Господа и му разказал какво е направил. - Хубаво си направил, казал Бог и го пратил от дъното на океана да вземе едно камъче. Донесъл камъчето, разчупил го, а вътре имало едно живо червейче. Господ казал: Кой се грижи за това червейче? Затворено е. Ако беше взел душата на тази жена, положението на децата нямаше да се влоши, но щеше десет пъти да се подобри. Сегашното положение е десет пъти по-лошо. Самата майка, след като умре, влиза да живее в своите деца.

Вие мислите, че вашите близки, които са заминали за другия свят, са изчезнали. Гледам, някой дошъл, плаче за баща си. А аз виждам, че баща му е заедно с него. Той плаче, а в същото време бащата се усмихва. Чудно нещо, плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, че синът му нищо не разбира и казва: "Много ми е добре сега. И той като дойде ще работи, много добре ще бъде и на него." Аз не искам да се спирам повече върху това. Но същественото искам да остане. Не искам да вярвате, че това е така. Аз искам, когато вярвате в нещо, да сте го проверили. Един ден като проверите нещата, ще разберете, че в това няма абсолютно никакво изключение.

Казвам: само любовта може да направи човек от тебе, само мъдростта може да направи човек от тебе, само истината може да направи човек от тебе. Само при тях ти можеш да бъдеш силен, самостоятелен. Когато имаш тези три неща със себе си, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Това е човекът. Ако теб, където и да отидеш, каквато и работа да вършиш,

каквато и служба да заемаш, те придружават любовта, мъдростта и истината, всички ще те посрещнат с отворени обятия, понеже ти носиш Божественото благословение. Ти ще бъдеш проводник на великото, на Божественото в света. Ако ти почнеш да мислиш какво нещо е любовта, нищо няма да разбереш. Любовта винаги ще остане нещо неразбрано, мъдростта и истината също ще останат нещо неразбрано. Човек може да разбере любовта, само когато живее в нея. Той ще я разбере, без да я обяснява. Няма защо да се обяснява любовта. Ти ще я разбереш, като живееш в нея. Тогава невежеството ще изчезне. Подминеш ли любовта, ти оставащ най-слабия човек. Казано е: Като се яви Христос при учениците си, те се зарадваха, понеже ги посети Онзи, Който носи любовта, Който носи мъдростта, Който носи истината, а това за тях е благословението.

Това, което аз имам, давам го и на вас. Има един живот, където и вие можете да бъдете свободни, както аз съм свободен. Сега, от ваше гледище, вие искате да станете богати, учени. Това са резултати. Учението, младостта, богатството ще дойдат после. Животът, който има да живеете, не е само засега. Ако остане само сега да живеете, не зная къде е вашият живот. Ако поставите една грамофонна плоча да ми говори, след като се извърти и дойде края, разумна ли е тази плоча? Някои питат: Има ли край животът? Животът няма край. Край имат само нещастията в света, а начало имат само радостите. Следователно, като казваме край, разбираме край на смъртта, край на страданието, край на сиромашията, край на невежеството, край на злополуките в света, а начало - на всичко онова велико и хубаво в света, което носи щастие, сила, радост на човека. Това е само начало на човешките успехи, които тепърва ще

придобивате в бъдеще. Казвам: В бъдеще ще останат да живеят само старите хора, ще останат да живеят само богатите хора, за тях ще бъде небето.

Бог на тях ще се радва. Вие на кое дете се радвате - на онова невежото, или на разумното дете, което ви разбира? На кого се радвате - на онзи, който ви обича, на онзи, който говори за вас хубаво, на онзи, който ви носи свобода?

Казвам: Вие трябва да работите върху онези заложиби, които са вложени във вас. Защото, дали тук на земята, или след като минете в другия свят, ще отговаряте за тях. Има единство в живота, само че условията на земята са трудни. Земята е опитна станция. Когато на небето има известен проект, пращат хората тук на земята да го проверят. Когато завършат своите опити, вземат ги за другия свят. Там не се позволява никакъв опит, там не се позволяват никакви презрешения. Като идете там и направите най-малката грешка, ще ви отпратят оттам. Като направите нещо добро, тогава може да слезете на земята по свобода. Вие ще бъдете свободни да помагате на хората. Тогава ще бъдете свободни да си изберете каквито искате родители. Тези баща и майка ще ви имат като писано яйце. Те ще ви обичат и при това няма да се родите при бедни родители, но при богати, при учени, умни, здрави. Целият дом, в който ще се родите, ще дъша щастие, ще бъде дом на Бога. Ако очаквате да намерите Бога в другия свят, не знаейки каква е вашата вяра. Господ трябва да живее във вас.

Има хиляди начини, по които може да опитате тази велика истина. Не се отказвайте от живота и мъчнотите, които имате, ще се разрешат. Болният как ще разреши мъчнотията? - Знание е потребно. Някой иска да му се продължи живота. Но за да се продължи животът, любов трябва. Животът само чрез

любовта може да се продължи. Индусите казват, че има една сила между любовта и живота, тя е праната. Като влезе праната, тя обновява мисълта. Всякога когато хората са болни, просветените индуси си служат с тази сила, но не позволяват да се говори за тези работи. Сто-тици години англичаните са между тях, но те мълчат като риби, нищо не говорят. Те не се подкупват с нищо.

Ще ви кажа само малко от това, което говори един индус. Той ще ви покаже само опашката на рибата да пипнете, но месце не се позволява. Един индус като е болен, ще концентрира ума си върху праната и мислено ще почне да вдишва. Ще мисли, че през всички клетки всмуква прана. Не се минава ден, два, три, четири, след като направи опита и веднага му минава. Но индусите имат един начин, който от хиляди години е придобит. Когато индусът се концентрира, той не мисли за жена си, за децата си, за нищо странично - мисли само за праната. Ако кажете на българина да мисли, той ще мисли за говедата, той ще мисли за пчелите, за това, за онова и няма да има никакви резултати. Ти ще оставиш настрана говедата, пчелите, жена си, децата си, и като направиш опита си и сполучиш, тогава ще извикаш сина си, ще повикаш дъщеря си, жена си, приятелите си и ще им обясниш опита. Съмнявате се - вярно ли е това? - Ще направите опит. С концентриране на мисълта си можеш да се лекуваш. По същия начин като концентрираш ума си, ти можеш да отклониш едно нещастие, което иде към тебе. Нещастие то се движи като снаряд. Ти можеш да се отстраниш само с три-четири пръста от пътя му и снарядът ще си замине без да те докосне. Някой път ние очакваме нещастие то на пътя като влюбени. Не го чакай, стой малко настрана, нека си мине по своя път. Не го поздравявай, не го питай къде отива. Откъдето иде, нататък ще си замине.

Човек с мисълта си може да върши големи пакости. Аз съм чувал хора да казват: Мисля, че скоро ще се разболея. Не се минават три-четири седмици и се разболяват. Как така стана? Ще стане, разбира се. Аз съм присъствал при болен на умирање. Но той казва: Ще оздравея, няма да умра, по никој начин не отивам на онзи свят. След три седмици виждам този човек оздравял. Един лекар в търновската болница констатира, че кракът на един болен е заразен и трябва да се ампутира. Ако не се отреже крака, може да си замине. Той не иска, казва: Не може, мене Господ ме е създал с два крака, защо ще ми го режете? - За да живееш. - Аз не искам да живея с един крак. Ако ме оставите с един крак, аз не искам да живея. Господ ме е създал с два крака, с два крака искам да живея. Пък ако е волята Му, ще Му дам всичко. Отпишете ме от болницата, нека умра. След три-четири месеца отива в болницата и казва: аз оздравях, докторе. Познаваш ли ме? Ще приведа друг пример. Мисля, че е бил германски лекар. Той изнамерил едно лекарство, но го опитал върху своето тяло. Направил си две инжекции. Десет дни след първата инжекция се зараждат ракови клетки. Лекува се със своето лекарство. Втората рана я излекувал за двадесет дни. като презлеждал третата рана, намерил, че раковите клетки измрели предварително. Той открил, че в кръвта има известен серум, който лекува раковите клетки. Значи, тялото произвежда това лекарство. Стига човек да вярва, че лекарството е в него. Щом ти нямаш доверие в това лекарство, което Бог е вложил, непременно ще заболееш от рак. И ние, като този лекар, търсим помощ отвън. Първата рана я лекуваме, втората я лекуваме, като дойдем до третата, виждаме, че тя сама по себе си оздравява.

Казвам: Най-сигурното лекарство в света е радостта. Няма по-силно лекарство от радостта. В

него има една експанзивност. Като станеш сутрин, да станеш радостен. Помисли за неща, които да внесат в душата ти една светла мисъл, предизвикай в себе си едно светло чувство, една възвишена благородна постъпка. Кое то си направил, да произведе в душата ти радост. Някой казва: Мене ме е нападнал един дявол. Невежеството, незнанието в света е големият дявол, който заблуждава хората.

Според закона, по който е създаден нашият организъм, в него постоянно става обмяна. Никога не трябва да вземаш по-голямо количество храна, отколкото е необходимо на организма. Който иска за бъде здрав, никога не трябва да преяжда. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш 120, 150, 200 години, никога не трябва да преяждаш. Никога не трябва да ядеш след залязване на слънцето. Ядеш ли веднъж след като е залязло, ти за десет години ще съкратиш живота си. След като изгрее слънцето яж, а след като залезе слънцето не яж, и да има любов в душата ти. Каквато и да е храна не яж, избирай хубава храна. Ако не е хубава храната, откажи се от нея. Гладът е за предпочитане пред лошата храна. Добрата храна внася благодарност. Благодарни на Бога за добрата храна. Като ядем лоша храна, ние все едно че вдигаме шум, роптаем, обвиняваме строя. Но разумните хора могат да подобрят живота си, понеже познават един закон на обща хармония, от който се черпи здравето. Има нещо в природата, което носи живот в себе си.

Казвам: Мощното в света е тази радост, еднаква за християнина и за светския човек. За всички радостта е едно от най-големите блага на човешкия живот. Тази радост никога не може да се придобие, ако човек в душата си няма любов. Тази радост не може да се придобие, ако знание няма в душата си и ако няма свобода. Човек трябва да бъде свободен. Той трябва да е

свободен от всякакви външни заблуждения, трябва да търси самата истина, която може да му даде свобода, замах на неговите постъпки.

Христос казва: “Идете в света сега и живеете тъй както аз съм живял и аз ще бъда с вас до скончанието на века.”

Беседа, държана от Учителя на 2 април 1933 г.,
10 ч.с., София - Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Живият хляб	5
2. Ще влезе Духът	31
3. На гвама господари	60
4. Духът дава живот	88
5. И украсиха светилниците си	115
6. Първото място	148
7. И проводи ги	175
8. А другото падна	195
9. Добро и човещина	230
10. Мир на този дом	259
11. Верният в малкото	291
12. Кой ще ви даде вашето	314
13. Радостта	340

Учителя Петър Дънов
ЖИВИЯТ ХЛЯБ
Първо издание

Издателска къща
СИЛА И ЖИВОТ
Ул. Дим. Благоев № 1 вх 3
Тел. 056 209 65

Компютърен набор - Н.Баева
Компютърен дизайн - М.Кралева

ISBN 954-8146-22-3

Печат и подвързия:
Печатница "Светлина" Ямбол